

Майсторите на ТРИЛЪРА

ДЕНИС ЛИХЕЙН СЯНКА В ДЪЖДА

Изтощителният
криминален марафон
започва с една дълбоко
подготвяна смърт...

Поредица на **Story**

ДЕНИС ЛИХЕЙН СЯНКА В ДЪЖДА

Превод: Наташа Янчева

chitanka.info

Изтощителният криминален маратон започва с една дълго подготвяна смърт...

Когато частният детектив Кензи се запознава с Карън Никълс, тя е жизнена, уравновесена, благовъзпитана и силно влюбена в живота. Какво тогава я е накарало да скочи гола от най-високата сграда в Бостън само шест месеца по-късно?

Чувството за вина, че не е успял да помогне на Карън, мобилизира Кензи да открие отговорите на ужасната загадка. Ала това, на което се натъква, го обърква още повече. Някой педантично е изучавал навиците и слабостите на младата жена. Възползвал се е от тях, за да съсипе всичко и всички, които е обичала. И със садистично удоволствие е наблюдавал нейното саморазрушение. Детектив Кензи се впуска в тъмните лабиринти на психологическата битка срещу недосегаемия от закона похитител, който се готви да унищожи безвъзвратно и неговия свят...

Книгата е бестселър на New York Times за 1999 г., преведена е над 30 езика в цял свят.

„Майстор-разказвач Денис Лихейн омагьосва с ефективен стил, интелигентен хумор и неповторима атмосфера“.

Chicago Tribune

В съня си имам син. Той още няма пет годинки, но гласът му и умът му са на петнайсетгодишен. Седнал е до мен, препасан здраво с колана, крачетата му едва стигат до ръба на седалката. Возим се в голяма стара кола, воланът в ръцете ми е колкото велосипедна гума. Пътуваме в късна декемврийска утрин с цвят на хром. Някъде в покрайнините сме, южно от Масачузетс и северно от Мейсън Диксън Лайн — може би Делауер или южната част на Ню Джърси. В далечината, отвъд изкормените след жътвата полета, застинали под последния сняг, стърчат изрисувани в червени и бели квадрати силози. Около нас няма нищо, освен полята и далечните силози, неподвижна вятърна мелница, опъналата се с километри телефонна жица, блеснала от покрилия я лед. Никакви други коли, никакви хора. Само синът ми, аз и тъмносивият път, извил се сред замръзналите стърнища.

Синът ми се обажда:

— Патрик?

— Да.

— Денят е хубав, нали?

Поглеждам навън, в неподвижната сива утрин, в тихата прозрачност. Отвъд най-далечния силов от един комин се точи тънка струйка белезникав дим. Макар че не мога да видя къщата, си представям топлината в дома с комина. Даже усещам аромата на нещо, което се пече във фурната, виждам черешовите греди с цвят на мед, наредени по тавана на кухнята. От ръкохватката на печката виси престилка. Усещам колко е хубаво там вътре, в тази декемврийска утрин. Обръщам очи към сина си и казвам:

— Да, хубав ден.

А той се обажда:

— Ще караме цял ден. Ще караме цяла нощ. Няма да спрем никога, нали?

— Точно така — отговарям.

Синът ми поглежда през прозореца и казва:

— Татко?

— Да?

— Нали наистина никога няма да спрем?

Обръщам глава към него, очите му, вперени в мен, са моите собствени очи.

— Добре, никога няма да спираме.
Той благодарно мушва ръчичка в моята.

— Ако спрем, ще останем без въздух.

— Да, точно така.

— А ако останем без въздух, ще умрем.

— Вярно е, ще умрем.

— Не искам да умираме, тате.

Прекарвам ръка по меките му коси.

— И аз не искам.

— Значи — никакво спиране!

— Никакво, приятелче. — Усмивам се. Усещам аромата на кожата му, на косата му, мирис на новородено, но в тялото на петгодишно дете. — Никога няма да спрем.

Той се обляга назад и заспива с опряна в ръката ми буза. Отпред тъмносивият път се е прострял през скучните бели поля, ръката ми на волана е лека и сигурна. Шосето се е опнало пред очите ми, знам, че продължава хиляди километри напред. Падналият наскоро сняг шушне, когато вятърът го отвява от полята и го върти на мънички вихри, които се размазват в предната решетка на колата.

Никога няма да спрем. Никога няма да излезем от тази кола. Бензинът ни няма да свърши никога. И няма да огладнеем. Колко е топло тук, в колата... Синът ми е до мен. Защитен е, аз — също. Няма да спрем да се движим. Аз няма да се уморя. Не, никога няма да спрем.

Пътят се простира пред мен открит и безкраен.

Синът ми повдига глава от ръката ми и пита:

— Къде е мама?

— Не знам.

— Обаче всичко е наред, нали?

— Разбира се, че е наред. Заспивай.

И той заспива отново, а аз продължавам да карам.

И двамата изчезваме, щом се събуждам.

1.

Когато срещнах Карън Никълс за пръв път, бях поразен от подозрението си, че тя е човек, който си глади чорапите. Беше руса, дребничка, излезе от масленозелен фолксваген костенурка точно когато двамата с Буба прекосяха улицата, запътили се към църквата „Свети Вартоломей“ с по чаша кафе в ръка. Беше февруари, но зимата сякаш бе забравила да дойде тази година. Освен една-единствена снежна буря и два-три дни температури под нулата времето се застоя меко като мехлем. Този ден беше над дванайсет градуса, и то още в десет сутринта. Могат да ми говорят колкото си искат за опасността от глобалното затопляне, но ако то ме освобождава от задължението да рина сняг пред входа — нямам нищо против.

Карън Никълс засенчи очи с ръка, макар че слънцето не беше чак толкова силно, и колебливо ми се усмихна.

— Господин Кензи?

Погледнах я майчински, усмихнах се и протегнах ръка.

— Госпожице Никълс?

Кой знае защо, тя се засмя.

— Да, наричайте ме Карън. Малко подраних.

Ръката ѝ се плъзна в моята, беше гладка и мека, като облечена в ръкавица.

— Аз съм Патрик. А това е господин Роговски.

Буба изпръхтя и кафето му се разплиска. Ръката на Карън се измъкна от моята. Момичето отстъпи лекичко, сякаш се страхуваше, че ще трябва да се ръкува и с Буба, уплашена, че ако го направи, ще остане без пръсти. Беше облечена в кафяв велурен жакет, който стигаше до средата на бедрата ѝ, антрацитночерен пуловер, сякаш изплетен от корабно въже, светлосини дънки и ослепително бели маратонки „Рийбок“. Облеклото ѝ създаваше впечатлението, че в радиус от двайсет километра наоколо не съществува нищо измачкано, лекъосано или прашно. Докосна с деликатния си пръст нежната шия.

— Двама живи детективи! — Малкото й като копче носле се сбърчи, очите й се присвиха и тя се засмя отново.

— Детективът съм аз. Той върши черната работа. — Буба изпръхтя отново и дискретно ме тупна по задника. — Кротко, брат ми — обърнах се към него. — Я събери петите!

В отговор Буба сръбна шумно от кафето си. Карън гледаше, като че беше допуснала грешка, идвайки тук. Тогава реших да не я водя в офиса. Ако някой изпаднеше в колебание дали да ме наеме, въвеждането му в моя офис би го отказало със сигурност.

Училището беше празно, понеже беше събота, времето беше влажно и меко, така че Карън Никълс, Буба и моя милост се запътихме към пейката в училищния двор. Седнах, но Карън Никълс не се пристраши, докато не изчисти най-старателно седалката от несъществуващ прах с трептяща от белота носна кърпичка. Буба свъси вежди, когато се оказа, че на пейката няма достатъчно място за него, след това ме изгледа намръщено и чак тогава седна на земята пред нас, кръстоса крака и загледа очакващо.

— А така, куш — кимнах аз.

Буба ме удостои със страховит поглед, който не оставяше никакво съмнение какво ме чака, когато останем сами.

— Госпожице Никълс, как чухте за мен?

Тя откъсна поглед от Буба, срещна очите ми и за момент изпадна в пълно объркване.

Косата й беше подстригана по момчешки, напомняше ми на жените от двайсетте, които бях виждал по снимките — с коси, щедро намазани с гел — да не помръдва и косъм дори, ако хубавицата реши да застане в центъра на торнадо. Но сякаш и това не е достатъчно, та дамата прикрепваше кичурите зад лявото ухо с малка черна шнола, върху която е щампован майски бръмбар.

Големите очи на госпожица Никълс се проясниха, тя се засмя късо и нервно.

— От моя приятел.

— И той се казва... — Оставих я да довърши, като се мъчех да отгатна: Тед или Тай, или Хънтър например.

— Дейвид Уетъроу.

Дотук с моите пророчески способности.

— Никога не съм чувал за него.

— Той познава някой, който е работил за вас. Жена.

Буба вдигна глава и се втренчи в мен. Беше започнал да ме обвинява за всичко, откакто Ейнджи напусна: затова че тя прекрати партньорството ни, затова че се премести в друг квартал, че си купи „Хонда“, че носи дрехи на „Клайн“ и че вече не е с нас.

— Анджела Дженаро?

— Точно така — усмихна се Карън. — Това е името.

Буба изпръхтя отново. Имах чувството, че ей сега ще започне да вие срещу луната.

— И за какъв дявол ви е потрябвал частен детектив, госпожице Никълс?

— Моля ви, наричайте ме Карън. — Помръдна на пейката до мен и прибра въображаем кичур зад ухото си.

— Защо ти е детектив, Карън?

Тъжна, изкривена усмивка опъна стиснатите ѝ устни, тя сведе поглед към коленете си и започна:

— Има един човек във фитнес залата, където ходя...

Кимнах окуражително. Тя преглътна. Надяваше се, предполагам, да разбере всичко от това единствено изречение. Бях сигурен, че се готви да ми каже нещо не особено приятно, и още по-сигурен, че не се е сблъсквала с неприятните неща от живота твърде много и твърде често.

— Непрекъснато се изпречва на пътя ми, следва ме до паркинга. В началото беше само, нали разбирате, дразнещо. — Повдигна глава и потърси очите ми, за да намери разбиране. — Но скоро всичко стана доста по-неприятно и сериозно. Започна да ми звъни вкъщи. Промених графика си, за да не се срещаме в спортната зала, но два-три пъти вече го виждам паркирал пред нас. На Дейвид накрая му писна и слезе да говори с него. Но той отрече, че присъствието му има каквато и да било връзка с мен, даже заплаши Дейвид. — Тя примигна, усука пръстите на лявата си ръка в стиснатия юмрук на дясната. — Дейвид не е много внушителен... физически? Мога ли да кажа така? — Аз кимнах. — Така че Коди — така се казва, Коди Фолк — само се изсмя на Дейвид и ми позвъни още същата нощ.

Коди. Вече го мразех, ей така, по принцип.

— Звънна ми да ми каже как чудесно знаел, че го искам — че вероятно никога не съм изпитвала хубаво и истинско... хубаво...

— Чукане — услужливо се обади Буба.

Тя трепна, плъзна очи към него, после ги спря на мен.

— Да де, хубаво... досега... Каза още, че знаел как тайно съм си мислела, че той може да ми даде... такова... Оставих бележка под чистачката на колата му. Знам, че беше глупаво, но... така де, оставих я.

Бръкна в чантата си и извади поомачкано парче лилава хартийка. Калиграфски беше изписала:

Господин Фолк,
Моля ви, оставете ме на мира.

Карън Никълс

— Последния път, когато излязох от залата, видях, че е пъхнал бележката ми под чистачката на моята кола — на същото място, където я бях оставила на неговата. Ако я обърнете, господин Кензи, ще видите отговора му. — Тя посочи бележката в ръката ми. Обърнах я. На гърба Коди Фолк беше написал една-единствена дума: „Не.“ Наистина започвах да мразя този тип. — И вчера... — Очите ѝ се напълниха, тя преглътна няколко пъти и неовладян трепет запулсира в нежното ѝ, бяло гърло. Покрих ръцете ѝ с моята, пръстите ѝ се свиха в шепата ми.

— Какво направи вчера? — попитах внимателно.

Тя пое дълбоко дъх, чу се как въздухът пресеква някъде вътре — в гърлото ѝ.

— Обезобрази ми колата.

С Буба се спогледахме, после заедно обърнахме глави към лъскавия тъмнозелен фолксваген, паркиран до входа на училищния двор. Изглеждаше като че въобще не беше каран, вътре вероятно още витаеше ароматът на нова тапицерия.

— Тази кола?

— Какво? — Тя проследи погледа ми. — О, не, не. Това е колата на Дейвид.

— На... приятеля? И мъж кара такава кола?! — обади се смаяно Буба. Изглеждах го свирепо. Той се намуси, сведе очи към огромните си кубинки и придърпа крака към себе си. Карън тръсна глава, сякаш да отпъди грешката.

— Карам „Корола“. Исках „Камри“, но не можехме да си го позволим. Дейвид наскоро започна нова работа, и двамата имаме студентски заеми, които изплащаме, така че взех „Корола“. И сега тя е съсипана. Полял я е с киселина, от горе до долу. Пробил е радиатора. Монтьорът каза, че е изсипал сироп в двигателя.

— Уведомихте ли полицията?

Тя кимна, а дребното ѝ тяло трепереше.

— Нямам доказателства, че е той. Каза на полицаите, че същата вечер е бил на кино, че са го видели хора — и да влиза, и да излиза. Той... — Лицето ѝ помръкна и се покри с гъста червенина. — С пръст не могат да го пипнат, а и застрахователната компания отказва да покрие щетите.

Буба повдигна глава и въпросително ме погледна.

— И защо?

— Защото не са получили последната ми вноска. А аз... аз им я изпратих. Преди около три седмици. Били ми пуснали предупреждение, но аз въобще не съм го получавала. И, и... — Тя сведе глава и сълзи покапаха по коленете ѝ.

Бях сигурен, че притежава колекция от плюшени играчки. Че в съсипаната ѝ корола виси розов заек или усмихнато слънчице. Не се съмнявах, че чете Джон Гришам, слуша софтрок, обича да ходи по сватби, където се хвърля да улови букета на булката, и никога не е гледала филм на Спайки Лий.

И никога не е очаквала да ѝ се случи нещо подобно.

— Карън — обадих се меко. — Коя е застрахователната компания?

Тя вдигна глава и изтри сълзите с опакото на ръката си.

— „Стейт Мючуъл“.

— А пощенската станция, от която прати чека?

— Живея в Ню Таун Ъпър Фолс — каза тя, — но не съм сигурна, че съм го пратила оттам. Приятелят ми живее в Бек Бей и аз много често съм при него.

Каза го, сякаш това беше голям грях, а аз се улових да мисля къде отглеждат хора като нея, има ли специално семе за тях и как бих могъл да се снабдя с такова, в случай че някой ден искам дъщеря.

— Преди случвало ли ти се е да забавяш плащане?

— Никога. — Тя подкрепи отговора си с енергично поклащане на глава.

— От колко време си клиент на тази застрахователна компания?

— Откакто се дипломирах от колежа. Седем години.

— Къде живее Коди Фолк?

Тя докосна очите си, за да се убеди, че са сухи. Не носеше грим, така че нямаше нищо размазано. Беше някак стерилно красива, като момиче от реклама на прах за пране.

— Не знам. Но той е в залата всяка вечер. В седем.

— Коя зала?

— „Маунт Обърн Клъб“ в Уотъртаун. — Прехапа долната си устна и се опита да пусне усмивка тип „Ах, тези сапуни!“. — Чувствам се толкова нелепо!

— Госпожице Никълс — започнах, — не би трябвало да имате вземане-даване с типове като Коди Фолк, нали разбирате? Никой не би трябвало да има работа с такива хора. Той е кофти човек, а вие нямате вина за това. Причината е у него.

— Нали? И аз така мисля. — Тя успя да изобрази усмивка, но страхът и объркването все още се таяха в очите ѝ.

— Ами така е, разбира се. Лошият е той. Обича да държи хората в страх.

— Да. Обича — кимна тя. — Виждам го в погледа му. Колкото по-неловко ме караше да се чувствам онази вечер на паркинга, толкова по-голямо удоволствие изпитваше.

— „Неловко“, казвате, а? Само изчакайте да го посетим! — злорадо се обади Буба.

Карън Никълс го погледна, и макар и само за миг, изпита съжаление към Коди Фолк.

* * *

Щом се върнах в кантората, веднага се обадих на моя адвокат Чезуик Хартман.

Карън Никълс замина с фолксвагена на приятеля си, след като я инструктирах да иде право в застрахователната компания и да депозира нов чек. Когато възрази, че няма да го приемат, я убедих, че

времето, за което ще стигне дотам, ми е достатъчно да ги накарам да го сторят. Попита дали не ми дължи някакъв хонорар, а аз отвърнах, че ще е добре, ако може да ми плати за един ден — времето, което ми беше отнела досега.

— Само за един ден?

— Само за един ден.

— Ами Коди?

— Няма да го видите повече. — Затворих вратата на колата ѝ и тя потегли. На първия светофар се извърна и ми махна за довиждане.

— Погледни в речника за думата „миличка“ — казах на Буба, когато седнахме в кантората. — Виж дали няма снимка на Карън Никълс до дефиницията.

Буба погледна към неголямата купчина книги на перваза на прозореца ми.

— Откъде да знам коя от тях е речник?!

Разказах на Чезуик за неприятностите на Никълс със застрахователната компания.

— Никога ли не е пропускала плащания?

— Никога.

— Няма проблем. Казваш, „Корола“?

— Аха.

— Нещо на четири колела за двацет и пет хиляди?

— По-скоро за около четиринайсет хиляди.

Чезуик се изкикоти.

— Че има ли такива евтини?

Чезуик притежаваше „Бентли“, „Мерцедес V20“ и два рейндж роувъра, или поне за тези знаех аз. Когато искаше да мине за обикновен човек, караше „Лексус“.

— Ще ѝ покрият щетите — каза той.

— Отказали са ѝ — повторих, колкото да го амбицирам.

— Мислиш, че смеят да ми се опънат? Само да ми проличи, че съм недоволен, като затварям телефона — и са наясно, че са вътре с петдесет хиляди. Ще платят.

Когато оставих слушалката, Буба попита:

— Какво ти каза?

— Каза, че ще платят.

Буба кимна одобрително:

— Както и приятелчето Коди. Както и Коди.

* * *

Буба отиде до склада, в който живееше, да свърши някаква работа, а аз звъннах на Девин Амронклин — ченге в отдел „Убийства“. Май беше единственото ченге, с което все още си говорех.

— Отдел „Убийства“.

— Кажу ми го така, че да разбера колко си вярваш...

— Аха! Не е ли това „персона нон грата“ номер едно на бостънската полиция! Да си виждал скоро вдигната стоп палка?

— Неее.

— Гледай да не те спират. Направо ти е бедна фантазията какво им се ще на някои момчета да открият в багажника ти.

Затворих очи. Да съм начело в черния списък на бостънската полиция, не влизаше в плановете ми.

— И ти не си от любимците им — напомних му. — Ти сложи бележници на друго ченге.

— Да бе, вече не съм им особено драг. Но повечето поне ми имат страха. Виж, ти си на гребена на вълната.

— На гребена, а?

— Какво става?

— Искам пълна информация за Коди Фолк. Има ли нещо в досието, чист ли е, особено дали има нещо, свързано със следене и тормоз на жени.

— И какво ще получа срещу това?

— Как ти звучи „приятелство до гроб“?

— Една от племенничките ми иска цялата колекция „Барби“ за рождения си ден...

— А на теб не ти се ходи по магазините за играчки...

— Аз също така плащам издръжка на дете, което не ми приказва.

— Значи искаш от мен да закупя цялата колекция „Барби“?

— Десет стигат.

— Десет!? — извиках. — Ти май...

— Фолк с Ф?

— Ф като фалшименто... — казах и затворих.

Девин звънна след около час и ми нареди да отнеса Барбитата у тях утре вечер.

— Коди Фолк, на трийсет и три години, не е съден.

— Обаче...

— Обаче — продължи Девин — е арестуван веднъж за несъобразяване със съдебно нареждане да стои настрана от някоя си Бронуин Блайт. Но в крайна сметка нейният иск е оттеглен. Също — арестуван за нападение на Сара Литъл. Отново обвиненията са снети, след като г-ца Литъл отказва да даде показания и се премества далеч от нашия щат. Споменат е и като заподозрян в изнасилването на Ан Бърнстейн, разпитана в участъка. Но така и не съществува заведена жалба, тъй като госпожица Бърнстейн е отказала да подпише показания под клетва, да мине медицински преглед и да идентифицира нападателя си.

— Хубав човек — обадох се аз.

— Да бе, същинско, херувимче.

— Направо. Това ли е всичко?

— Да. Освен че има и присъда като малолетен, но делото е засекретено.

— Естествено.

— Пак ли тормози някого?

— Може би — отговорих внимателно.

— Пипай с ръкавици — посъветва ме Девин и затвори.

2.

Коди Фолк караше перленосиво „Ауди Куатро“ и в девет и половина тази вечер го наблюдавахме как излиза от „Маунт Обърн Клъб“. Наскоро сресаната му коса бе още влажна, от сака му стърчеше тенис ракета. Беше облечен в сако от мека кожа върху кремав ленен елек, бяла риза, закопчана до шията, и избелели дънки. Тенът му беше за завиждане. Ходеше като човек, на който сте длъжни да направите път без предупреждение.

— Аз май наистина си падам по тоя приятел — споделих с Буба.
— А даже не го познавам.

Коди насочи дистанционното, прикрепено към ключодържателя му, и алармата изпиука. Той отвори багажника.

— Ако ми беше дал зелена улица, досега да е хвъркнал — рече Буба.

Буба беше изявил желание да лепне малко С4 към двигателя и да го свърже с алармата. Това щеше да вдигне половината Уотъртаун във въздуха, а самият „Маунт Обърн Клъб“ щеше да отлети някъде отвъд Роуд Айлънд. Трудно ми се удаде да го убедя, че идеята не е особено добра.

— Не можеш да очистиш някого само защото е съсипал колата на една жена.

— Айде бе! — смая се Буба. — И къде го пише?

Трябваше да признае, че е прав — никъде не го пишеше.

— И освен това — продължи Буба — знаеш много добре, че ще се опита да я изнасили в крайна сметка. — Кимнах. — Мразя изнасилвачите! — заключи партньорът ми.

— И аз ги мразя.

— Добре ще е, ако веднъж завинаги му отнемем възможността да го прави.

Втренчих се в него.

— Нямах намерение да го очистиш, нали?

Буба само сви рамене.

Коди Фолк затвори багажника и застина за миг до колата. Беше вирнал брадичка и наблюдаваше тенискортовете пред паркинга. Изглеждаше като човек, който позира за снимка — добре сложен, с тая буйна тъмна коса и изваяни черти, с меките скъпи дрехи спокойно можеше да мине за модел. Сякаш усещаше, че го наблюдават. Изглежда, беше от контетата, които си мислят, че някой постоянно ги зяпа — или с обожание, или със завист. Светът принадлежеше на Коди, а ние бяхме попаднали в него по една случайност.

Излезе от паркинга, зави надясно, а ние го последвахме през Уотъртаун и по Кеймбридж Стрийт. Зави наляво по Конкорд Стрийт и продължи към Белмонт — един от шикозните квартали.

След малко слязохме от главния път и сега следвахме Коди Фолк през квартал, потънал в кафеникавата сянка на високи дъбове. Къщите в стил „Тюдор“ имаха шоколадов оттенък. Под късните слънчеви лъчи целият квартал, с представителните си къщи и чисти улици, се къпеше в цвят на матов бронз. Бяхме потопени в недостъпната атмосфера на наследено богатство, наситено спокойствие, частни библиотеки със стъклописи по прозорците, с тъмно тиково дърво и изящни тапети.

— Добре че взехме поршето — обади се Буба.

— Нали? Старият, предан „Краун Вик“ нямаше да се връзва много.

Поршето ми е модел „Роудстър“, 1963-та. Купих го преди десет години и полека-лека го реставрирах. Не че съм луд по тази кола, но трябва да призная, че когато съм зад волана, се чувствам като един от баровците на Бостън. Може би и на света. Ейнджи казва, че е така, защото не съм достатъчно пораснал. Може и да е права.

Коди отби в автомобилната алея на огромна, измазана с гипс къща в колониален стил и аз мигом загасих фаровете.

Спрях на известно разстояние и наблюдавах как вратата на гаража се вдига с ръмжане. Даже през затворените стъкла на колата чувах басовете от стереото му, така че нашето приближаване остана незабелязано. Бях загасил двигателя секунди преди да спре механизмът. Бяхме успели да се промъкнем под спускащата се врата и когато Коди затвори багажника си, вече се намирахме в гаража.

Щом ме видя, отскочи и изпружи ръце, като че искаше да отблъсне рояк освирепели оси. Само след миг обаче очите му се присвиха. Аз не съм особено як, а Коди беше висок и мускулест тип.

Страхът от непознатия, оказал се по този начин в гаража му, вече отстъпваше пред равносметката, която и двамата си бяхме дали. Още повече — видя, че нямам оръжие.

Тогава Буба се материализира от сянката в ъгъла и се плъзна покрай задницата на колата. Коди хлъцна.

Буба оказва особен ефект върху хората. Лицето му е като на двегодишно слабоумно дете — чертите му са спрели развитието си горе-долу на тази възраст, заедно с това на мозъка му — и това лице грее върху огромно туловище, което някак ми напомня на фургон с крайници.

— Кой, по дяволите...

Буба беше взел тенис ракетата от чантата му и сега я въртеше в ръката си. След миг внезапно избухна тенис ракетата в багажника на колата, от което се получи красива резка, дълга около двайсет сантиметра.

— Коди — казах и вратата зад гърба ми се затвори докрай. — Не искам да чувам и дума, докато не ти задам въпрос. Ясно ли е? — Той ме гледаше като изтърван. — Това беше въпрос, Коди.

— Хм, да, разбрано. — Хвърли плах поглед към Буба и видимо помръкна. Буба свали калъфката на тенис ракетата и я пусна на пода.

— Моля ти се, само не удряй пак колата — каза Коди.

Буба вдигна ръка миролюбиво. След това изпълни майсторски бекхенд, който завърши в задното стъкло. То се посипа със звън по седалката.

— Нали ти казах нещо за говоренето?

— Ама той ми съсипа...

Буба замахна с ракетата като с томахапка и уцели Коди в средата на челото. Коди залитна и се спря в стената. Свлече се на пода, от раната рукна кръв. Изглеждаше, че ще се разплаче всеки момент. Вдигнах го за косата и го извъртях така, че да го подпра на вратата на колата.

— Къде работиш?

— Аз... какво?

— Да, чу ме добре. Какво работиш?

— Ресторантьор съм.

— Какъв? — обади се Буба.

— Има ресторанти — поясних аз.

— О...

— Кой по-точно?

— Яхтклубът в Наант. Също и „Флагстаф“ в долната част на града, и част от грила на Тремонт Стрийт, „Нетирите“ в Бруклайн. Аз... аз...

— Шшшшт. Има ли някой в къщата?

— Какво? — Коди се огледа; а очите му плуваха в паника. — Не, не. Не съм женен, сам съм.

Изправих го на крака.

— И така, Коди, обичаш да тормозиш жени, а? Даже и да изнасилваш понякога, да ги удряш, ако не ти играят по свирката.

Очите на Коди потъмняха, капка гъста кръв се плъзгаше между веждите му.

— Не, няма такова нещо. Кой...

Ударих го с опакото на ръката си по раната и той изквича.

— Тихо, Коди. Тихо. Ако само чуя, че си създал проблеми на някоя жена — която и да е тя, — ще подпалим ресторантите ти до един, а ти ще прекараш живота си в инвалидна количка. Ясен ли съм?

Самото споменаване на жените изкара най-идиотското изражение на лицето му. Може би защото му се каза, че няма да може да ги има по начин, който му доставяше удоволствие — каквато и да беше причината, той тръсна глава, челюстите му се стегнаха, а в очите му светна възбудата на хищник. Май беше решил, че е напипал „ахилесовата ми пета“ — грижата ми за слабия пол.

— Да, добре, това е по силите ми.

Отстъпих настрани и Буба приближи иззад колата. Измъкна от гънките на палтото си 22-калибров револвер, бавно и спокойно завинти заглушителя, прицели се в лицето му и дръпна спусъка. Ударникът щракна, но Коди не можа да си даде сметка, че не последва гърмеж. Затвори очи, изкрещя едно „неее“ и се стовари на задника си. Когато отвори очи, се бяхме надвесили над него. Той попипа носа си, изненадан, че го намира на мястото му.

— Какво стана? — извърнах се към Буба.

— Знам ли! Уж го заредих.

— Я опитай пак.

— Ей сега.

— Чакайте! — вдигна отбранително длани Коди.

Буба насочи оръжието към гърдите му и сухото изщракване се повтори. Коди се затътри по пода, здраво стиснал очи, лицето му беше изкривено от ужас. Сълзи извираха изпод клепачите му, разнесе се остра миризма на урина, а върху левия му крачол цъфна мокро петно.

— По дяволите! — изруга Буба. Погледна намръщено оръжието в ръката си и отново го насочи към Коди — точно когато той най-сетне отвори едното си око. Веднага го затвори отново. Буба дръпна спусъка за трети път и за трети път ударникът щракна.

— Да не си купил това желязо от разпродажба?

— Търпение. Няма къде да ходи. — С рязко движение Буба отвори барабана и отвътре към нас се втренчи едно златно око. — Ето, виждаш ли? Имам един.

— Един...

— Повече не ми трябват. Един е достатъчен.

Внезапно Коди се надигна.

Стъпих на гърдите му и го натиснах обратно. Буба отново насочи дулото към Коди и отново се чу сухото празно щракване. Коди крещеше. При следващото чуване на ударника вече се смееше през плач. Закри очите си с ръце и забъбри: „Не, не, не, не, не, не“, последва нов кикот през сълзи.

— Шестия път ще имаме късмет — рече Буба.

Коди погледна нагоре към насоченото дуло, приземи главата си на пода, устата му беше широко отворена, като за дълъг вик, но оттам излизаше меко и фалцетно: „Хъ-хъ-хъ.“

Клекнах до него и издърпах ухото му току до устата си:

— Мразя копелетата, които измъчват жени, Коди. Само ако знаеш как ги мразя! Все си мисля — ами ако това беше сестра ми? Или майка ми? Нали схващаш?

Коди се опита да освободи нещастното си ухо от пръстите ми, но аз го стисках здраво. Очите му се подбелиха, страните му се издуваха, като си поемаше дъх.

— Погледни ме.

Коди се опита да ме фокусира.

— Ако застрахователната компания не плати щетите й, връщаме се със сметката.

Паниката преля от очите му.

— Не съм и докосвал колата на тая кучка!

— Буба.

Буба се прицели в главата му.

— Не, чакайте, чуйте ме, чуйте ме. Аз... аз... Карън Никълс, нали? Нека ви кажа: аз, как му викате, следях я известно време, вярно е. Беше като игра. Просто закачка. Но колата... Аз никога...

Стоварих юмрука си в стомаха му. Ударът изкара и последната капка въздух от дробовете му, устата му отчаяно се опитваше да поеме глътка кислород.

— Добре, Коди. Било е игра. И това е последната ти подобна игра. Ясно ли е? В момента, в който чуя, че жена — която и да е жена — е била следена в този град, че е била изнасилена в този град, че просто е имала лош ден в този град, Коди, ще знам, че ти си причината. И ще дойда пак.

— И ще скъсаме от бой тъпия ти задник — добави Буба.

Най-сетне въздухът се върна в дробовете му.

— Сега искам да чуя от теб, че си ме разбрал.

— Разбрах — успя да каже.

С Буба се спогледахме, аз вдигнах рамене, той кимна. Отвинти заглушителя и мушна револвера в един от джобовете на палтото си, после отиде до стената и вдигна тенис ракетата от пода. Надвеси се над жертвата ни.

— Искам да съм сигурен, че си наясно колко сме сериозни, Коди — казах.

— Знам, знам! — Фалцетният му глас напомняше писък.

— Мислиш ли, че наистина е наясно? — обърнах се към Буба.

— Мисля, че е наясно.

Коди издаде гърлен звук на облекчение и погледна с такава благодарност към Буба, че ми стана гадно. Буба се засмя сърдечно и веднага след това строши ракетата със страхотен удар в чатала на Коди. Нещастникът седна, като че му се беше подпалила опашката. От устата му излезе най-звучното хълцане на света, той притисна стомаха си и повърна в собствения си скут.

— Макар че, като помислиш, човек никога не може да е напълно сигурен — рече Буба и захвърли ракетата върху покрива на колата.

Наблюдавах Коди — конвулсиите на тялото му, болката, изписана на лицето му. Челото му беше обляно в пот, като че отгоре му шуртеше душ.

Буба отвори малката вратичка, вградена в стената на гаража. Коди ме погледна, а гримасата на лицето му ми заприлича на усмивка на скелет. Надникнах в очите му да видя дали страхът в тях няма да премине в ярост, дали уязвимостта му няма да бъде изместена от чувство на превъзходство, каквото изпитва всеки преследвач. Чаках да уловя погледа, който Карън Никълс беше уловила онази вечер на паркинга — същия, който и аз забелязах, преди Буба да извади желязото и да дръпне празния спусък за първи път.

Почаках още малко.

Болката започваше да утихва и лицето на Коди се успокояваше — кожата на челото му се отпусна, дишането му възвърна ритъма си. Но страхът остана. Страхът се беше настанил дълбоко и аз знаех, че няколко нощи поред Коди няма да може да спи повече от час-два, че ще мине поне месец, докато посмее да затвори вратата на гаража зад себе си. Дълго време ще поглежда зад гърба си поне по веднъж на ден, за да се увери, че ние с Буба не го следваме по петите. Бях почти сигурен, че Коди Фолк до края на дните си ще живее в страх.

Бръкнах в джоба си и извадих бележката, която Карън Никълс беше оставила на колата му. Смачках я на топче.

— Коди — пошепнах.

Очите му се напрегнаха.

— Следващия път токът ще угасне. — Повдигнах брадичката му. — Ясно ли е? Нито ще ни чуеш, нито ще ни видиш.

Напъхах хартиеното топче в устата му. Очите му се разшириха и той направи усилие да не повърне отново. Ударих го по брадичката и устата му се затвори.

Станах и се запътих към вратичката. Знаех, че ме наблюдава в гръб.

— И тогава ще те очистим, Коди. Да, ще те очистим — завърших.

3.

Минаха почти шест месеца без никакъв знак от Карън Никълс. Една седмица след нашия „разговор“ с Коди Фолк получих чек по пощата — „с“-то в името ѝ беше изрисувано като усмихнато човече. По краищата на чека имаше щамповани жълти патенца, в плика бе мушната и картичка, на която пишеше: „Благодаря! Вие сте направо супер!“

Мислех, че никога няма да се върна към нея и историята ѝ — до онази сутрин, в която чух новината по радиото. Но истината е, че тя ми се обади няколко седмици, след като бях получил чека. Беше оставила съобщение на телефонния ми секретар. Бях се върнал да взема слънчевите си очила и го чух. Кантората щеше да е затворена тази седмица, тъй като заминавах за Бермудите с Ванеса Мур, адвокатка, която не беше склонна към сериозна връзка, както и аз впрочем. Това, което Ванеса обичаше, бяха крайбрежията, дайкиритата и джинът с тоник, обедите, последвани от масаж в късния следобед. Ванеса изглеждаше страхотно, дори в строгия костюм, с който ходеше в съда, а появата ѝ по бански можеше да причини сърдечен удар. Беше единственият човек около мен, който не се задълбочаваше в нищо, така че за един-два месеца пасването щеше да е абсолютно.

Намерих си слънчевите очила в долното чекмедже на бюрото, докато гласът на Карън Никълс се лееше от телефонния секретар. Мина цяла минута, докато го позная — не че бях забравил как звучи, а защото звучеше необичайно. Дрезгав, уморен и неравен.

— Ало, господин Кензи, Карън се обажда. Вие, тъй, вие ми помогнахте преди месец, или май беше преди около шест седмици... Както и да е, тъй, обадете ми се. Аз... вижте, тъй... — Настъпи дълга пауза. — Всъщност да, така де, моля ви, обадете се. — И беше продиктувала номера си.

Ванеса не вдигаше ръка от клаксона. Самолетът ни излиташе след час, трафикът щеше да е кошмарен. Посегнах да натисна бутона за повторение и да чуя съобщението още веднъж, но Ванеса направо

смазваше клаксона и аз преместих пръста си към копчето за изтриване. Знам, че Фройд би могъл да обясни поведението ми. И сигурно щеше да е прав. Имах някъде телефона на Карън Никълс, щях да ѝ се обадя, след като се върна. Клиентите ми трябваше да са наясно, че имам свой собствен живот.

И така аз се гмурнах в този мой живот, оставих Карън в нейния и естествено, когато се прибрах, забравих да ѝ се обадя.

* * *

Няколко месеца по-късно чух за нея, докато пътувах от Мейн заедно с Тони Траверна — бяха го пуснали под гаранция и той беше избягал отново. За хората, които го познаваха, той беше най-добрият касоразбивач в Бостън, а също така — най-глупавият човек във вселената. Носеше се слух, че Тони не знае как да си отвори консерва. Ако вкараш Тони в стая, пълна с конски фъшкии, двацет и четири часа по-късно той все още ще търси коня. Чувал съм го да се пита кой ден върви предаването „Събота вечер“.

Всеки път, когато бягаше, след като е пуснат под гаранция, Тони отиваше в Мейн. Отиваше дотам с кола, която караше той, макар така и да не бе изкарал книжка — не може да мине теорията. Девет пъти. Но умееше да кара.

Човешкият гений все още не е измислил ключалка, която да се опре на Тони Траверна. Той просто си харесва някоя кола, отваря я и поема към рибарската хижа на баща си в Мейн, на три часа път. Междувременно купува няколко опаковки бира „Хайнекен“ плюс две-три бутилки „Бакарди“, защото освен най-маломерния мозък на планетата Тони притежава и най-якия черен дроб. След като стигне заветната хижа, Тони не прави нищо друго, освен да се излежава по цял ден, да пресушава запасите си от пиене и да гледа анимационни филмчета, докато някой дойде да го прибере отново на топло.

Тони Траверна направи немалко пари последните години. Като изключим онова, дето го даваше за пиене и по проститутки (на които плащаше допълнително да се обличат като индианки и да го наричат Спуська), оставаха му достатъчно. Поне достатъчно за самолетен билет. Но вместо да отпраши към Флорида или Аляска, или на някое

друго място, където биха го открили изключително трудно, след като е нарушил гаранцията, Тони подкарваше към хижата на баща си в Мейн. Някой беше допуснал, че го е страх да се качи на самолет. Или — както бе подхвърлил друг — Тони просто не знаеше какво е това самолет.

Този път Тони трябваше да се подписва при Мо Бегс, бивше ченге. Мо беше костелив орех и железен човек и би го гонил до дупка, въоръжен с голямокалибрена пушка, с бокс на пръстите и верига за бой, ако съвсем наскоро не беше прекарал тежка криза от подагра и сега жестока болка захапваше десния му хълбок, ако му се наложеше да шофира повече от трийсет километра. Освен това ние с Тони имаме стара връзка. Мо знаеше, че няма начин да не го открия и че няма да избяга от мен. Този път гаранцията на Тони беше платена от приятелката му Джил Дърмът. Джил беше последната от дългата поредица жени, които все се завъртаха около Тони, въодушевени от възможността да проявят майчинското си чувство към мъжа до себе си. Така беше в повечето случаи с Тони, или поне в онази част от живота му, в която присъствах и аз. Достатъчно беше да влезе в някой бар (а той винаги влизаше в някой бар), да седне и да запrikaзва бармана или човека до себе си. Половин час по-късно по-голямата част от неомъжените жени в заведението (както и няколко омъжени) накацваха по столчетата около него, черпеха го, слушаха ритмичния му, плавен глас и мислеха, че единственото, от което има нужда това пораснало момче, е да бъде нахранено с готвена храна, да бъде обичано и може би да походи известно време на вечерно училище. Тони имаше мек глас и едно от онези дребни, открити лица, които провокират доверие. Печалните му бадемови очи гледаха омайващо над орловия му нос и над леко кривата му усмивка. Извинката на устните му сякаш казваше: „Тони вече е бил там, приятелю, така че защо не почерпиш и не споделиш историята си с него като със стар приятел...“ С това лице Тони би могъл да бъде съвършен мошеник, но такива хора обикновено имат ум, а у Тони ум липсваше. Може би беше и твърде добросърдечен. Тони обичаше хората. Те понякога го объркваха, както и всичко друго впрочем, но ги обичаше. За съжаление обичаше и сейфове, и то много. Може би една идея повече от хората. Притежаваше слух, който можеше да долови падането на перце върху лунната повърхност, и достатъчно чевръсти пръсти да подреди кубчето на Рубик с една ръка, без да го гледа. За двайсет и осем години живот

Тони беше изкормил толкова сейфове, че всеки път, когато се натъкнеха на празна дупка на мястото на банков трезор, ченгетата се отправяха незабавно към апартамента на Тони в южната част на града, даже преди да минат през „Дънкин донатс“, а съдиите издаваха заповед за обиск със скоростта, с която редовият гражданин попълва чек.

Но истинският проблем на Тони — имам предвид в очите на закона — не бяха сейфовете, нито дори тъпотията му. Проблемът му беше пиенето. Два от престойте си в затвора бе „осигурил“, шофирайки пиян. Последният — също. В протокола беше отбелязано, че се движел в нарушение по еднопосочна улица в три сутринта, че оказал съпротива при задържането си (просто не обърнал внимание на полицаите), че нанесъл материални щети (блъснал колата си) и опитал да избяга от местопрестъплението (покатерил се на телефонен стълб, защото решил, че ченгетата може и да не го забележат на шест метра височина в такава тъмна нощ).

Тогава, щом влязох в рибарската хижа, Тони, седнал на пода във всекидневната, ме погледна, сякаш искаше да каже: „Защо се забави толкова?“. Въздъхна покъртително, вдигна дистанционното и изключи телевизора, после се изправи нестабилно и се плесна по бедрата.

— Здравсти, Патрик. Мо те изпрати, нали?

Аз кимнах. Тони се огледа за обувките си, откри ги под запратена на пода възглавница.

— Биричка? — предложи щедро.

Хвърлих поглед наоколо. За ден и половина, откакто беше тук, Тони беше успял да задръсти всичките первази на прозорците с празни бутилки от бира. Зеленото стъкло улавяше слънчевите лъчи, отразени от езерото, и ги връщаше в стаята на фини снопчета, така че цялото помещение тлееше в смарагдовозелено, като ирландски пъб в Деня на свети Патрик.

— Не, Тони, благодаря. Опитвам се да не закусвам с бира.

— С религията ли е свързано?

— Нещо такова.

Той праметна единия си крак над другия и придърпа глезена си нагоре; подскочи два-три пъти, като се мъчеше да обуе обувката си.

— Ще ми слагаш ли белезници?

— А ти ще се опитваш ли да бягаш?

— Какво говориш, човече! Няма!

Нахлузи обувката, стъпи на пода и се препъна.

— Тогава — без белезници.

Той ми се усмихна благодарно и заподскача наоколо на обутия си крак, докато нахлузи и втората обувка. Обу я, препъна се отново и тупна по задник на дивана, изтощен от положеното усилие. Обувките на Тони нямаха връзки, а залепващи се езици. Говореше се, че... Както и да е. Изчаках го да си вземе чифт бельо, любимата си електронна игра и няколко книжки с комикси. На прага се спря и погледна с копнеж хладилника.

— Имаш ли нещо против да си взема за из път?

Не виждах нищо страшно, ако изпие една бира, докато пътуваме.

— Вземи си, щом искаш — разреших.

Тони измъкна опаковка от дванайсет бири.

— Нали разбираш — оправда се, — в случай че попаднем в задръстване.

* * *

Както и стана. Оказахме се в задръстване. И то не в едно. Няколко не толкова тежки след Луистън, после Портланд, курортните градчета Кенебънкпорт и Огънкуит. Меката лятна утрин се превръщаше в побелял от жегата ден, дърветата, пътищата и колите изглеждаха повехнали в знойния, трептящ от мараня въздух. Тони седеше на задната седалка на черното чероки, модел 1991, което си бях взел, след като двигателят на моята „Краун Виктория“ предаде Богу дух тази пролет. Черокито беше страхотно за преследване по черните пътища, беше оборудвано със стоманена решетка между седалките и съгъваемо легло отзад. Тони седеше зад стоманената преграда, подпрял гръб на тапицираната с изкуствена материя седалка. Беше протегнал краката си като котка, опъната на перваза под слънчевите лъчи, отвори третата си бира за следобеда и се оригна от предишната.

— Поне се извини!

Той улови очите ми в огледалото.

— О, прощавай, не знаех, че си толкова специален.

— Най-обикновено възпитание.

— Тук си прав.

— Оставя ли те да се оригваш на воля, докато карам, може да решиш, че няма нищо лошо, ако пуснеш и една вода.

— Е, чак пък толкова! Всъщност жалко, че не се сетих да взема някое по-голямо канче.

— Ще спрем на следващата отбивка.

— Ти си готино копеле, Патрик.

— Да бе, страхотен съм.

Спряхме няколко пъти в Мейн и веднъж — в Ню Хемпшър. Така става, когато позволяваш на алкохолизиран нарушител на закона да се качи в колата ти с опаковка от дванайсет бири, но честно казано, аз нямах нищо против. Компанията на Тони ми бе приятна, както би ви било приятно с дванайсетгодишния ви племенник, малко изостанал в развитието си, ала с добра душа. Някъде из пътя през Ню Хемпшър играта на Тони спря да святка и да писка и аз погледнах в огледалото. Седеше отпуснат, едва чуто похъркваше, леко отворените му устни пърхаха, кракът му се люлееше като кучешка опашка. Щом влязохме в Масачузетс, пуснах радиото с надеждата да хвана любимата си станция, и името на Карън Никълс изплува сред пукота на статичното електричество. Скалата показваше, че съм на честота 99.6.

... вече е идентифицирана като Карън Никълс от Нютън и очевидно е скочила от...

Стрелката се премести на 100.7. Излязох от шосето. Тони се събуди.

— Какво става? — попита.

— Шшт!

... заяви източник от полицията. Как госпожица Никълс е проникнала до площадката, все още не е известно. Сега — прогнозата за времето. Метеорологът Джил Хатън съобщава, че горещините продължават...

Тони разтърка очи.

— Шибана работа, а?

— Знаеш ли нещо за това? — попитах.

— Четох сутринта във вестника. Мацето абсолютно голо е скочило от наблюдателната площадка на митницата, забравило, че гравитацията убива. Нали се сещаш, копеле? Гравитацията убива.

— Млъкни, Тони.

Той се сви, като че го бях ударил, намести се на седалката и затършува из опаковката бири с надеждата да открие някоя пълна.

Може пък да има и друга Карън Никълс в Нютън, даже няколко. Доста разпространено име е. Скучно и обикновено като Майк Смит или Ан Адамс. Ала студенината, попълпила из стомаха ми, ме убеждаваше, че точно тази Карън Никълс, която е скочила от площадката за наблюдения на сградата на митницата, е същата, която бях срещнал преди шест месеца. Която сигурно си гладеше чорапите и имаше колекция от плюшени животинки. А тази Карън не изглеждаше като човек, който би скочил както го е майка родила от покрива на някоя сграда.

— Тони?

Спътникът ми ме изглежда с обидените очи на хамстер, оставен под дъжда.

— Какво?

— Извинявай, че ти се сопнах.

— Няма нищо. — Сръбна от бирата си и продължи да ме гледа подозрително.

— Аз май познавам жената, която е скочила — казах, без да знам защо му обяснявам. Взрях се далеч напред — магистралата трептеше, металносинкава под жестокото слънце. Даже с усилен до дупка климатик усещах горещи игли по врата си. Очите на Тони бяха влажни, а усмивката, която разтегна устните му — твърде широка.

— Понякога стигаме и дотам, шефе. Нали разбираш?

— За пиенето ли говориш?

Той поклати глава:

— Говоря за твоята приятелка, дето е скочила. — Отпусна се на колене и опря нос о решетката между нас. — Това ми напомня, когато отидох на лодката на един приятел — не мога да плувам, ама се качих

в лодката. Врърхлетя ни буря, лодката се накланяше ту наляво, ту надясно, шибаните вълни приличаха на планини, които се надигат около нас и искат да ни затворят от всички страни. Аз — само дете не съм се подмокрил от страх. А съм паднал във водата — а съм свършен! В същото време обаче съм доволен, че на всичките ми въпроси изведнъж ще се намери отговор. Няма да си блъскам вече главата как и кога ще умра. Просто ще умра. И почувствах голямо облекчение. Изпитвал ли си подобно нещо?

Погледнах през рамо към лицето му, притиснато до решетката, страните му, пресовани о малките квадратчета, приличаха на обелени кестени.

— Да. Веднъж.

Очите му се разшириха.

— Така ли? Кога?

— Един добър човек беше насочил пистолет в лицето ми. Бях напълно сигурен, че ще дръпне спусъка.

— И за секунда — Тони вдигна палец и показалец, отдалечени на косъм разстояние, — само за секунда си помисли колко ще ти е гот, нали?

— Да, нещо такова. Не си спомням вече — усмихнах му се в огледалото.

Той се отпусна назад.

— Ей така се чувствах на оная лодка. Може би и твоята приятелка е усетила нещо подобно снощи. Казаха си е: „Виж ти, никога не съм летяла. Я да опитам!“ Нали се сещаш какво искам да кажа?

— Не съвсем. — Отново погледнах в огледалото. — Тони, защо всъщност се качи тогава на онази лодка?

Той потърка брадичката си.

— Защото не мога да плувам. — И вдигна рамене.

Бяхме към края на пътуването, а пътят пред мен ми се струваше безконечен, товарът на последните петдесет километра висеше като махало зад клепачите ми.

— Не, наистина — защо?

Тони вирна брадичка и потъна в размисъл.

— Незнанието — каза и се оригна.

— Кое?

— Затова се качих на онази лодка. Това, което не знаеш, всичките неща, дето не ги знаеш, някак си те човъркат. Просто искаш да ги разбереш.

— Дори и ако не можеш да летиш?

— Точно защото не можеш да летиш — ухили се Тони и потупа решетката помежду ни. Сетне се оригна за пореден път. Извини се. Сви се на пода и едва чуто затананика мелодията от „Семейство Флинтстоун“.

Когато влизахме в Бостън, беше захъркал отново.

4.

Щом въведох Тони Траверна, Мо Бегс вдигна очи от кюфтенцата и италианската наденичка в чинията пред себе си и каза:

— Здравей, калпазанино, какво става?

Убеден бях, че говори на Тони, но при Мо никога не можеш да бъдеш сигурен. Той остави наденичката, избърса мазните си пръсти и устата си и докато настанявах Тони на стола, се измъкна иззад бюрото.

— Здравсти, Мо — рече Тони.

— Не ме здравосвай и не ме момосвай, боклук такъв, ами си дай лявата китка.

— Мо, недей — обадох се.

— Какво?! — И Мо щракна белезниците. Китката на Тони се оказа трайно свързана с облегалката на стола.

— Как е подагратата? — Тони изглеждаше искрено загрижен.

— По-добре, глупако. По-добре.

— Радвам се да го чуя. — И Тони звучно се оригна.

Мо присви очи и се извърна към мен:

— Пиян ли е?

— Не знам. — Погледнах към днешния „Трибюн“, захвърлен на коженото канапе. — Тони, пиян ли си?

— Не бе, човече. Хей, Мо, къде ти е тоалетната?

— Тоя тиквеник е пиян — заключи Мо.

Прелистих спортните страници на дебелия вестник, за да стигна до първа. Цялата беше заета от снимка на Карън Никълс и едро заглавие ЖЕНА СКАЧА ОТ ПОКРИВА НА МИТНИЦАТА. Имаше и снимка на сградата — цветна, направена нощем.

— Пиян е като талпа — повтори Мо. — Кензи?

Тони се оригна за кой ли път и запя „Дъждовни капки падат върху мен“.

— Хубаво де, пиян е — рекох. — А сега си ми дай парите.

— И ти му позволи да пие? — Мо изхриптя, като че в гърлото му се бе затъкнало кюфте.

Вдигнах вестника и се зачетох.

— Мо. — Нещо в тона ми накара Тони да млъкне. Ала Мо бе твърде ядосан, за да го забележи.

— Не знам, Кензи. Не знам що за хора са тия като теб. Ще ми създадеш лоша репутация.

— Ти имаш лоша репутация. А сега — парите ми, ако обичаш.

Материалът във вестника започваше така: „*Психически лабилна от Нютън се хвърли миналата нощ от покрива на митницата*“.

— Какви ги приказва тоя нехранимайко? — обърна се Мо към Тони, говорейки за мен. — Да не повярваш на ушите си просто!

— Аз му вярвам.

— Млък, дръвнико! Не говоря на теб!

— Трябва да ида до тоалетната.

— Я повтори! — Мо вдишваше и издишваше тежко. Мина зад Тони и изпълни серия леки, бързи удари с кокалчетата си по темето му.

— Тоалетната е зад дивана, ей тая врата — обадох се.

— Ще помъкне и стола със себе си, така ли? — засмя се Мо.

Тони ловко и нещо отключи лявата си ръка и се упъти към тоалетната.

— Ха! — оцъкли се Мо.

— Трябва да отида, човече — миролюбиво поясни Тони.

Идентифицираната като Карън Никълс — продължаваше статията — е съблякла дрехите си и е оставила портфейла си, преди да скочи.

Като че две кила шунка ме блъснаха в рамото и аз се обърнах, за да видя свития юмрук на Мо.

— Мамка му, какво правиш, Кензи?

Продължих да чета.

— Чакам си парите, Мо — рекох и сведох поглед към вестника.

— Да не сте гаджета с тоя парцал, та му купуваш бира? А може би му говориш за любов?

Терасата на митницата е на двајсет и шестия етаж. Полетиш ли оттам, вероятно можеш да зърнеш върха на Бийкън Хил, покривите на небостъргачите в Ситито, Фенюил Хол и магазина „Куинси“. Всичко това — за секунда-две, редуващи се тухли и стъкло, поток жълта светлина миг преди да удариш паважа. Част от теб ще отхвъркне настрани, друга — не.

— Чуваш ли какво ти говоря, Кензи? — Мо се канеше да ме удари отново. Избегнах го, пуснах вестника и склжих пръсти около гърлото му. Избутах го и го повалих по гръб на бюрото му.

В този миг Тони се върна от тоалетната.

— Опааа! Гледай, гледай! — възкликна.

— В кое чекмедже? — ревах. Очите на Мо се разшириха в безумен въпрос, за малко да изскочат от орбитите си. — В кое чекмедже са парите ми, Мо? — Поотпуснах гърлото му.

— В средното.

— Надявам се да не си ми приготвил чек.

— Не, не, кеш...

Заобиколих бюрото. Мо остана да лежи, задавен от хрипове. Отворих средното чекмедже и намерих парите си — малка пачка, пристегната с ластик. Тони се върна на стола и заключи металната гривна около китката си. Мо най-сетне се изправи, разтри гърлото си и оттам излезе звук, приличен на този, с който котките изплюват топче косми. Излязох иззад бюрото, за да вдигна вестника от пода. Малките очички на Мо бяха помрачнели от огорчение. Подредих разпилените страници, сгънах вестника и го стиснах под мишницата си.

— Знам за ютията в кобура на левия ти глезен. И за палката в задния ти джоб — рекох. Очите на Мо потъмняха още. — Само пробвай да докоснеш която и да било от тези играчки — и ще ти покажа в какво лошо настроение съм днес.

Мо се изкашля, отмести очи и изръмжа:

— Яко си загазил, човече!

— Направо съм за окайване, а?

— О, ще видиш ти! Мислиш, не знам, че без Ейнджи Дженаро едва събираш стотинки за кафе? Бас държа, че преди да настъпи зимата, ще се домъкнеш да молиш за някаква работа. Ще просиш работа от мен.

— Всичко ще е наред — обърнах се към Тони, все едно думите на Мо не се отнасяха до мен. Тони вдигна палец. — На Нашуа Стрийт има един пазач, Бил Кузмич. Кажи му, че си ми приятел. Той няма да те остави.

— Страхотно! — възкликна Тони. — А дали ще черпи по някое питие от време на време?

— Няма проблеми, Тони. Разбира се, че ще почерпи.

Седнах в колата, която бях оставил пред кантората на Мо на Оушън Стрийт в Китайския квартал, и отворих вестника. Нямаше нищо повече от това, което бях чул по радиото, но имаше снимка на Карън, взета от шофьорската ѝ книжка. Същата Карън, която ме нае преди шест месеца. На снимката изглеждаше млада и невинна, както я видях в деня на нашата среща. Усмиваше се срещу обектива, като че фотографът току-що ѝ е казал колко е хубава роклята ѝ. Че и обувките.

Влязла в сградата — пишеше — още следобед. Разгледала я. Даже разговаряла с една служителка от отдел „Наеми“ — Мери Хюз. Обсъждали решението на щатската администрация да дава под наем исторически забележителности и така да докарва пари за щата. Мери Хюз си спомни, че събеседничката ѝ отговорила доста уклончиво, когато станало дума къде работи, била и доста разсеяна.

В пет затварят терасата с телескопа за посетители. В сградата остават само служителите, които са на смяна. Те имат достъп до всички помещения единствено с персоналните си електронни карти.

Карън е останала скрита някъде горе, изчакала е до девет и тогава е скочила. Стояла е четири часа двайсет и шест етажа над земята и е мислела: да се хвърли ли, или не.

Чудех се дали се е била свила в някой ъгъл, или е крачила нервно напред-назад по площадката, дали е поглеждала надолу, към града, към светлините, а може би — нагоре, към небето. Колко от живота ѝ, с всичките му обрати, победи и загуби, радости и трудности, е преминал като на филмова лента пред очите ѝ? В кой момент всичко това е замръзнало неподвижно и е кристализирало в стремеж да извърши едно-единствено движение — да прекрачи високия малко над метър парапет и да стъпи отвъд, в черната пустота?

Сложих вестника до себе си и за секунда затворих очи. Тя изплува зад клепачите ми. Падаше. Очертаваше се на нощното небе, тъничка и бледа, падаше, а белият варовик на сградата на митницата изтичаше като водопад зад гърба ѝ. Отворих очи и се загледах в двама студенти — медици от „Тафтс“, забързани нанякъде, в бели престилки, яростно опъващи от цигарите си. Вдигнах очи към табелката с надпис „Мо Бегс — Бюро гаранции“ и се зачудих откъде ми бе дошло да

изиграя онази роля в кабинета му. През целия си живот съм избягвал да приличам на супермен. Достатъчно ми бе да съм сигурен, че мога да се грижа за собствената си безопасност, когато се наложи. Мястото, където отраснах, ме бе научило, че винаги има по-силни, по-жестоки, по-бързи, по-издръжливи и по-луди от мен. И всички те нямат нищо против да го доказват. Толкова много мои познайници от детинство бяха убити или се намираха в затвора само защото искаха да покажат на света колко са страхотни. Светът е като Лас Вегас — може и да удариш печалба няколко пъти, ала ако сядаш на игралната маса твърде често, ако непрекъснато хвърляш заровете, ще те смачка като муха, ще ти отнеме портфейла или бъдещето, или пък и двете.

Мисълта за смъртта на Карън Никъде не ми даваше мира. А може би ме потискаше равносметката, която вече цяла година си пробиваше път в съзнанието ми — че губя вкус към работата си. Бях уморен от издирване на офейкали брачни половинки, от застрахователни измами, от мъже, които си играят на семейство с любовниците си, и от жени, които си разменят и други работи, освен сервиси с аржентинските си инструктори по тенис. Мисля, че бях уморен от хората и от техните предсказуеми пороци, от техните нужди, искания и скрити желания. От отчайващата тъпота на хомо сапиенс. На всичко отгоре и Ейнджи я нямаше, с хапливите ѝ коментари и остроумните забележки по всеки отделен случай.

От седалката до мен ме гледаше усмихнатото лице на Карън Никълс, белите ѝ зъби блестяха от здраве, откритите ѝ очи излъчваха самочувствие и блажено неведение. Беше дошла при мен за помощ ѝ аз мислех, че съм ѝ я оказал. И може би наистина ѝ бях помогнал. Но през последните шест месеца в живота ѝ очевидно бяха настъпили такива обрати, че се бе променила изцяло, и сега имах чувството, че тялото, полетяло от покрива на митницата, е било обитавано от съвършено непознат за мен човек. Най-непоносимото бе, че тя се беше опитвала да ме намери. Само шест седмици след посещението ни при Коди Фолк. Четири месеца преди да умре. Някъде по средата между тези две неприятни събития.

Но аз не ѝ се обадох.

Бях твърде зает.

Докато Карън е затъвала, аз съм бил твърде зает.

Отново погледнах лицето ѝ, усилих се да уловя погледа ѝ, пълен с надежда. „Решено, Карън! — казах си. — Ще разбере какво е станало. Ще направя всичко възможно да разбере.“

Край колата ми мина китайка. Забеляза, че си говоря сам, и ме изглежда втренчено. Помахав ѝ. Тя въртна глава и отмина. Сигурно е помислила, че съм луд. Всички на тая проклета планета сме луди.

5.

Когато срещнем непознат, обикновено първата ни преценка за него се оказва вярна. Например, до теб на бара седи млад човек със синя риза, под ноктите му се е напластила мръсотия, а от него се излъчва миризма на моторно масло: съвсем правилно стигааш до заключението, че е монтьор. Рисковано е да се правят по-дълбоки обобщения, но това не ни пречи ежедневно да постъпваме точно така. Нашият монтьор — продължаваме ние — пие „Будвайзер“. Обича футбол. Гледа филми, в които на всеки пет минути нещо се взривява. Живее в апартамент, вмирисан като дрехите му. Да, има шанс всички тия заключения да са верни. Но съществува вероятност и да не отговарят на истината.

Когато срещнах Карън за пръв път, предположих, че е израснала в покрайнините, че идва от задоволено във всяко отношение семейство на средни американци, че се е формирала в среда, в която разпри изобщо не е имало, че е била защитена от досега си с хора с друг цвят на косата. И не спрях дотук. Констатирах (за времетраенето на едно ръкостискане), че баща ѝ вероятно е лекар или пък притежава малък, но успешен бизнес. Майка ѝ е била домакиня, докато децата са тръгнали на училище, а после е започнала работа на половин ден — може би в книжарница или в адвокатска кантора.

Истината беше, че Карън е била шестгодишна, когато баща ѝ, лейтенант от Военноморските сили на служба във Форт Девънс, бил застрелян от друг лейтенант в кухнята на дома, в който живеело семейството му. Името на убиеца беше Реджиналд Кроу, за Карън — чичо Реджи. Изстрелял два куршума от 45-калибров пистолет в гърдите на баща ѝ, докато двамата седели край масата и пиели следобедната си бира. Карън била в къщата на чичо Реджи и си играела с децата му, а като чула гърмежите, връхлетяла в кухнята и видяла чичо Реджи надвесен над баща ѝ. Той, от своя страна, щом зърнал Карън на прага, светкавично опрял пистолета до сърцето си и се застрелял. Имаше снимка на два трупа, която репортер на „Трибюн“

беше изровил от архивите на Форт Девънс два дни след фаталния скок на Карън. Водещото заглавие на трета страница гласеше: ГРЕХОВЕТЕ ОТ МИНАЛОТО НА САМОУБИЛАТА СЕ ИЗЛИЗАТ НА БЯЛ СВЯТ, материалът даде повод за всякакви коментари.

Никога не бях допускал, че Карън е била свидетелка на подобен ужас. Домът в покрайнините е станал факт няколко години по-късно, когато майка ѝ се омъжва повторно за лекар — кардиолог, който живее в Уестън. Оттогава животът на Карън наистина е бил защитен от превратностите на съдбата. И докато все пак допусках, че смъртта на Карън е така широко отразена поради известността на сградата, от която бе скочила, в същото време мислех, че нейната гибел се превърна за мен в болезнено напомняне, че светът и животът имат свои начини да смажат и най-светлите ти мечти. Защото през шестте месеца след нашата последна среща животът на Карън се е плъзгал по наклон, по-стръмен дори от островърх покрив.

Месец след като бях разрешил проблема с Коди Фолк, приятелят на Карън Дейвид Уетъроу се препънал, както пресичал неправилно Конгрес Стрийт в най-натовареното движение. Дотук — нищо особено — просто паднал и на единия му крачол цъфнала дупка. Докато бил на земята обаче, един кадилак, който завил рязко, за да не го премаже, ударил челото му със задния си калник. Оттогава Дейвид е в кома.

Карън започнала да пропада — загубила първо работата си, после колата, най-накрая и апартамента си. Полицията не знаеше къде е живяла последните два месеца преди самоубийството си. Психиатрите се надпреварваха да обясняват по медиите как инцидентът с Дейвид Уетъроу в комбинация с трагичната смърт на баща ѝ са отключили нещо, дълго време стояло необезпокоявано в психиката ѝ, и това нещо е променило изцяло поведението и мисловния ѝ процес и в крайна сметка е довело до нейната смърт.

Израснал съм в католическо семейство, така че от дете съм запознат със строгите наказания за неприемливи деяния, но упоритата последователност на лошия късмет в живота на Карън не се вместваше в простото обяснение на католическата строгост. Поне за мен. Знам, че лошият и добрият късмет се редуват. Знам, че лошият късмет понякога се застоява твърде дълго, води трагедия след трагедия, докато всички

те — малки и не толкова малки — в някакъв момент изригват като фойерверк на Четвърти юли. Знам също, че много често на хубавите хора им се случват кофти неща. И все пак, мислех си, може всичко да е започнало с Коди Фолк, но не е свършило дотам. Вярно е, че го уплашихме здравата, хората са глупави, особено тия, дето преследват жени. Може би все пак той е превъзмогнал страха си и се е върнал към Карън, но този път не направо, а чрез обходни действия, заел се е да смаже крехкия ѝ живот заради това, което му направихме с Буба. Реших, че Коди трябва да бъде посетен отново.

Искаше ми се обаче преди това да разговарям със следователите, които се бяха заели със случая на Карън, да видя има ли нещо, което би трябвало да знам, за да не се окажа неподготвен за срещата си с Коди.

— Детективи Томас и Стейпълтън — каза ми Девин. — Ще ги навия да разговарят с теб. Дай ми няколко дни.

— Щеше ми се да стане по-рано.

— И на мен ми се ще да съм под душа с Камерън Диас, ама не може. И с твоята работа е тъй.

Зачаках.

Оставих му няколко съобщения, но през цялото време не спирах да се боря с желанието да се метна на колата и да подкарам към Коди Фолк, да го размажа от бой, докато не чуя отговорите, които ми трябват, макар че въпросите ми едва ли биха били най-точните. Някъде по средата на това безумно чакане търпението ми се изчерпа, взех от досието на Карън последния ѝ известен адрес, споменат от един вестник, който добавяше и че е работила в кетъринг отдела на хотел „Четири сезона“, и излязох от кантората.

* * *

Бившата съквартирантка на Карън Никълс се казваше Дара Голдкленг. Докато разговаряхме в дневната, която бяха делили с Карън в продължение на две години, Дара така и не прекъсна тренировката си на бягащата пътечка. Беше облечена в бяло късо горнище и черно клинче и докато говорехме, обръщаше глава към мен през рамо.

— Докато Дейвид не пострада, Карън почти не се задържаше вкъщи. Вечно висеше у тях. Идваше тук, кажи-речи, само за пощата си, да извърти една пералня и — обратно при Дейвид за цялата седмица. Беше побъркана по това момче, живееше за него.

— Какъв човек беше? Виждах съм я само веднъж.

— Беше мила. — И веднага след това, без никаква пауза, попита: — Мислите ли, че задникът ми е твърде голям?

— Не.

— Ама вие даже не погледнахте! — И изпуктя. — Я вижте по-добре. Приятелят ми казва, че става все по-голям.

Погледнах. Задникът ѝ беше колкото дива ябълка. Ако приятелят ѝ мислеше, че е голям, трябваше да бъде убеден, че по-малки са само дупетата на дванайсетгодишните момичета.

— Приятелят ви не е прав. — Облегнах се назад в нещото, на което бях седнал. Беше облечено в червена кожа, поставено в голяма стъклена купа и стъпило върху един-единствен, също стъклен, крак. Беше най-грозната мебел, която съм виждал.

— И ми натяква, че и прасците ми трябвало да се постегнат. — Погледнах към здравите, издължени мускули на прасците ѝ. — И да си понапомпам циците — изпуктя отново. Обърна се към мен. Гърдите ѝ бяха колкото бейзболни топки и точно толкова твърди.

— С какво се занимава приятелят ви? Треньор ли е?

— Моооля! — Дара се разсмя, после изплези език. — Търговец на едро е. Има фигурата на Мечо Пух, в корема му сякаш седи един малък Буда, а задникът му мете пода.

— Но иска от вас да сте съвършена?

Тя кимна утвърдително.

— Това направо не е честно — отбелязах.

— Да, но аз изкарвам мизерни пари като салонен управител в ресторант, а той кара ферари. Колко глупаво от моя страна, нали? Но страшно харесвам обзавеждането в апартамента му, обичам да се храня в „Луи“. Луда съм по часовника, който ми подари. — Тя протегна ръката си към мен, за да го видя по-добре. Стоманено блестящ, чудесен дизайн, сигурно струваше хилядарка, ако не и повече — аксесоар, който отговаря на изредените по-горе изисквания за физически облик.

— Много е хубав.

— Каква кола карате?

— Ескорт — излъгах.

— Виждате ли?! — И ми се закани с пръст през рамо. — Вие сте голям сладур, готин пич, ама с тия дрехи и с тази кола... — поклати глава — не мога да си представя, че ще легна с някой като вас.

— Аз май не съм ви и молил — отроних.

Тя изви шия, изгледа ме втренчено, на челото ѝ грееха едри, свежи капки пот. Засмя се кръшно. Аз също се разсмях. Голям смях падна в тия няколко секунди.

— Кажете ми, госпожице Голдкленг, как стана така, че Карън загуби квартирата си?

Дара се загледа навън.

— Стана тъпо. Както ви казах, Карън беше много мила. Тя беше и... как да кажа — невинна, наивна. Нямахме достатъчно допирни точки с реалността.

— Допирни точки с реалността — повторих бавно.

Дара кимна.

— Така се изразява моят психиатър, когато говори за нещата, които ни помагат да стоим здраво на земята. Идеите, идеалите на човека...

— Идеите или идеалите?

— Моля?

— Идеи и идеали не са едно и също нещо.

— Нали и аз това казвам... мъдрости и идеали, и философии, които ни помагат в житейския път. Карън не притежаваше нищо от това. Тя имаше единствено Дейвид. Той беше животът ѝ.

— А когато той пострада?

— Не ме разбирайте криво! — И подкрепи молбата си с кимане. — Знам, че това беше удар за нея. — Гърбът ѝ блестеше от пот и сякаш цялата ѝ кожа тлееше на следобедното слънце. — Съчувствах ѝ. Плаках за нея. Но след месец, нали разбирате — животът продължава.

— Това трябва да е някоя от вашите идеи...

Тя ме стрелна с очи през рамо да види дали не ѝ се подигравам, но погледът ми я увери, че съм далеч от тази мисъл.

— По цял ден спеше, не се преобличаше. Тя... тя просто се изостави, нали разбирате? Беше жалка картина, направо ми късаше сърцето. И все пак човек трябва да върви напред. — Още една

житейска мъдрост, помислих си. — Даже стигнах дотам, че се опитах да ѝ уредя нещо, нали разбирате...

— Да излиза с някого?

— Ами да — засмя се тя. — Вярно, Дейвид беше много готин. Но той си е жив труп. Ако щеш — търкаляй се гола край него цял ден — все тая. Безопасна игла, нищо не може да ти направи. Мислех си, че един здрав секс ще ѝ бъде от полза. — Тя пак ме стрелна с поглед, докато натискаше някакво копче. Гумената лента под краката ѝ намали скорост. Крачките ѝ станаха по-дълги, по-бавни и по-свободни. — Не съм ли била права?

Оставих въпроса ѝ без отговор.

— И така, Карън е била в депресия, спяла е по цял ден. Ходеше ли на работа?

— Това я довърши. Издъни се и там. Когато все пак се замъкваше на работа, имаше вид на дъвкана и изплюта, нали разбирате, размъкната, никакъв грим, бримки по чорапите.

— Самата прелест.

— Вижте, казах ѝ, сто пъти ѝ казах. — Пътечката спря и Дара Голдкленг слезе, избърса с кърпа лицето и шията си и надигна пластмасова бутилка с вода. Сетне втренчи очи в мен. Може би си мислеше дали да отдава чак такова значение на дрехите ми и на колата, която карам, или да прояви снизхождение в името на взаимната полза — според нейния принцип.

— Значи тя си загуби работата и парите ѝ започнаха да се топят, така ли стана?

Дара отметна глава и заизлива в гърлото си вода, без да докосва с устни шишето. След няколко глътки попи капките вода от устните си със същата кърпа, с която бе изтрила потта си.

— Тя свърши парите още преди това. Имаше нещо нередовно със застраховката на Дейвид.

— Какво?

— Карън се опита да плати част от лечението му — сви рамене Дара. — Но разходите бяха огромни. Това я довърши. Аз ѝ казах, че няма нищо страшно, дето не е плащала частта си от наема два месеца. Не че ми е особено приятно, но ще проявя разбиране, казах ѝ. Но вече трети месец... казах ѝ... щом не може да си плаща частта, ще трябва

да напусне. Сега... ние сме приятелки, много добри приятелки, но — сиренето е с пари.

— С пари е — потвърдих.

— Ама не е ли така! — За по-голяма убедителност очите ѝ се разшириха до размер на чаени чинийки. — Искам да кажа, животът... животът е като влак. Върви си напред, а ти трябва да тичаш пред него. Нали разбирате? Ако спреш да поемеш дъх — минава отгоре ти. Така че рано или късно трябва да се откажеш от лукса да мислиш за другите и да се съсредоточиш върху „номер едно“, тоест върху себе си.

— Ето, това се казва идеал.

Тя се усмихна скромно. Приблужи до ужасния стол, в който седях, и протегна ръка.

— Да ви помогна?

— Не, благодаря. Столът не е чак толкова невъзможен.

Тя се разсмя и облиза многозначително долната си устна.

— Не говоря за стола.

— Знам.

Тя подпря ръце на кръста си и отново надигна шишето.

— Ако разрешите един въпрос — сладострастно пропя, — къде е проблемът?

— Имам си стандарти.

— Стандарт за непознати мацки?

— Не. За хора.

И си излязох.

6.

Офисът на „Случайни познати“ — фирмата на Дейвид Уетъроу, се намираше на Саут Стрийт.

Попаднах в склад, затрупан с 16 и 35-милиметрови камери, обективи, прожектори и фотолампи, стативи и фартове.

По дължината на западната стена двама младежи търкаляха нещо като кран върху релси. Работещите тук представляваха сбирщина от хора с размъкнати къси панталони, измачкани фланелки, платненки или опърпани еспадрили, обути на босо, и поне с по една обица на глава. Въпросната глава или носеше гора от коса, изпод която обичата проблясваше като луна иззад облак, или пък нямаше нито косъм отгоре си и бижутото висеше като самотно слънце над пясъчна дюна. Харесаха ми от пръв поглед, защото ми напомниха приятелите ми, а и самия мен, от времето ни в колежа. Непретенциозни момичета и момчета с артистични амбиции, немлъкващи уста, когато са пийнали, с дълбоки познания относно най-добрите магазини за музика, за стари книги и за дрехи втора употреба в града.

Компанията беше основана от Дейвид Уетъроу и Рей Дюпюи.

Рей бе един от ония с бръснатите глави и единствените неща, които го отличаваха от общата маса, бяха, че е няколко години по-възрастен и измачканата му блуза не е памучна, а копринена. Краката му, обути в маратонки „Чък Тейлър“, стърчаха върху разхвърляно бюро, поставено в центъра на целия хаос. Беше седнал в окаян кожен стол, усмихна ми се и разпери ръце към лудницата около себе си.

— Това е моето царство.

— Гледам, доста сте заети.

Той докосна тъмните кръгове под очите си.

— Е, да.

През помещението прелетяха две момчета. Единият хлапак мъкнеше нещо като комбинация от камера и металотърсач, закрепени с ремъци през гърдите му. Приличаше на рейнджър.

— Иди още напред! Мини напред! — изрева онзи с камерата. Другият се подчини. — Сега спри! Спри и се обърни!

Хлапакът, който получаваше тези нареждания, се закова на място, завъртя се на сто и осемдесет градуса и хукна обратно. Оня с камерата също се обърна, така че да го следи с обектива. Изведнъж замръзна на място и разпери безпомощно ръце.

— Арон! И ти му викаш на това кадриране!

От една купчина парцали и стърчащи кичури тъмна коса се разнесе глас и аз разбрах, че има и трети участник в тази безумна сцена.

Купчината доби очертания на човек, който повдигна очи от дистанционното управление в ръката си:

— Кадрирахме го, Ерик. Това, което те притеснява, е от осветлението.

— Глупости! — изкрещя Ерик изпод товара си. — Нищо му няма на осветлението.

Рей Дюпюи се ухили и обърна гръб на Ерик, който вече имаше вид на човек, чиято глава ще се пръсне като снаряд от ярост.

— Момчетата със стедикама — поясни той. — Като футболни нападатели са.

— Това, дето е завързано на гърдите му, стедикам ли се нарича?

Рей кимна.

— Винаги съм мислил, че се движи на колела — възкликнах.

— Неее.

— Значи началните кадри на „Пълно бойно снаряжение“ на Кубрик — казах — са направени с това чудо?

— Точно така. Също и в „Добри момчета“ на Скорсезе. Да не мислите, че са търкаляли камерата по стълбите?

— Никога не съм и предполагал, че съществува подобна хитрина.

Той кимна към един от хлапците, който държеше дистанционното.

— А този управлява фокуса.

Погледнах към момчетата, които се подготвяха да снимат кадъра отново, да постигнат по-голяма прецизност този път, каквото и да значеше това. Не можах да измисля нищо друго, затова само казах:

— Страхотно!

— Разбирате ли от правене на филми, господин Кензи?

— Честно казано — предпочитам по-старите — отвърнах.

Рей повдигна вежди.

— Тогава сигурно сте се сетили откъде сме заимствали името на компанията?

— Разбира се. Сам Фулър, 1953-та. Ужасен филм, но страхотно заглавие.

Рей се усмихна.

— Същото каза и Дейвид. — Посочи към Ерик, който отново се беше втурнал напред. — Дейвид трябваше да направи този кадър — точно в деня, в който го блъснаха.

— Кадър със стедикам?

Рей кимна.

— Тъкмо затова не мога да си го обясня.

— Кое?

— Ами произшествието. Не мога да си обясня какво въобще е търсил на онова място.

— На ъгъла на Конгрес Стрийт и Пърчейз?

— Да.

— Защо, къде трябваше да бъде?

— В Натик.

— В Натик? — механично повторих.

— Да — кимна отново той. — И по-точно — в търговския център на Натик.

— Разбирам. Но Натик е на цели трийсет километра от мястото на катастрофата.

— Аха. Там беше стедикамът. — Той кимна към камерата. — Този вид камера ни е особено нужен за нещата, които правим тук, а те са сред скъпите поръчки. Човекът в Натик бързаше да я продаде и Дейвид хукна веднага, да не я изпуснем. Но така и не стигна дотам. Вместо това по неизвестни причини се оказва в долната част на града.

— Казахте ли това на полицията?

— Да. Дойдоха при мен два дни по-късно, рекоха, че е било чиста случайност. Говорих с няколко следователи и май се убедих, че са прави. Дейвид се е спянал посред бял ден, пред очите на около четирийсет свидетели. Не твърдя, че не е било случайно, само не мога да си обясня какво, по дяволите, го е накарало да не тръгне към Натик,

а обратно, към града. Казах това на следователя, а той ми отговори, че неговата работа е да установи как е станало всичко и в този смисъл вече е наясно. За него всичко друго са излишни подробности. Точно това бяха думите му.

— А какво мислите вие?

— Дейвид не би променил плановете си без причина. Беше много точен. Не казвам, че беше безгрешен, и той си имаше слабости...

— Например?

— Ами например — не отбираще много от бизнес и беше голям флиртаджия. Когато Карън не беше наоколо, разбира се.

— Изневерявал ли ѝ е?

— Не — заклати енергично глава той. — Не. Правеше го по-скоро да се успокои, че все още има избор. Обичаше да е обграден с вниманието на хубави жени, да е ценен като мъж на действието. Знам, че изглежда детинско и може би, ако беше продължавал в същия дух, щеше да си опари пръстите, но той наистина обичаше Карън и искаше да ѝ остане верен.

— Ако не в мислите си, то поне физически — предположих.

— Точно така — усмихна се Рей. — Завъртяхме бизнеса с пари на баща ми. Взех и кредит. Тоест без името и подписа ми нищо нямаше да съществува. Започнах с голям хъс, а и не съм глупав. Но Дейвид — Дейвид има талант. Той беше лицето и душата на фирмата. Бизнесът ни вървеше, защото той осъществяваше контакт с хората. Стигна до независими филмови компании, до индустриалци, до едри търговци. Дейвид беше човекът, който убеди „Уорнър Брадърс“ да направят „Пантера“ при нас. И понеже нашата работа им хареса, когато трябваше да прехвърлят филма на 35 милиметра, дойдоха отново. Възложиха ни всичко — от светлините до филтрите. — Засмя се и продължи: — Бяха много доволни. Започнаха и да монтират тук. Дейвид беше този, който направи така, че парите да потекат. Не аз. Той не само имаше чар и дарба да омагьосва хората, но и като кажеше нещо, държеше на думата си. Думата на Дейвид тежеше повече от писмен договор, никога не беше провалял сделка. Дейвид щеше да дръпне компанията нагоре. — Рей огледа суетнята около себе си, усмихна се тъжно на младостта и ентусиазма, които кипяха наоколо, и

глухо довърши: — Давам най-много осемнайсет месеца, преди да фалираме.

— Кой би се облагодетелствал от това?

Той се замисли за миг, като барабанеше с пръсти по коляното си.

— Някоя и друга конкурентна компания, мисля, но едва ли особено много. Не въртахме кой знае колко голям бизнес.

— А подизпълнителската работа с „Уорнър Брадърс“?

— Абе така е. Но подизпълнителска поръчка имаха и „Осем милиметра“, които правиха филма на Брана, „Мартини филм“ пък взеха участие във филма на Мамет — за всички има по парченце и всяко е горе-долу колкото останалите. Уверявам ви, никой няма да направи милиони — или дори стотици хиляди — само защото Дейвид не е вече тук. — Рей сплете пръсти на тила си и се загледа към стоманените релси по тавана. — Но щеше да е добре да продължим заедно. Както обичаше да казва и той — може и да не станем богати, но ще живеем удобно.

— А застраховката?

— Какво застраховката? — Все още подпираше тила си с ръце, лицето му, обрамчено от лактите, бе обърнато към мен.

— Чух, че Карън се е разорила, за да плати здравните разноски на Дейвид.

— И това ви дава основание да...

— Да мисля, че Дейвид не е имал здравна застраховка.

Рей Дюпюи ме гледаше проникателно, очите му бяха леко притворени, тялото му бе като замръзнало. Очаквах да каже нещо, но и след няколко минути той не беше спрял да ме изучава втренчено и аз наруших тягостната тишина:

— Вижте, не подозирам никого от вас в нищо. Вие трябва да бъдете изобретателен, за да се задържите на повърхността, разбирам го.

— Дейвид е бил — тихо изрече той.

— Какво?

Рей рязко спусна краката си от бюрото и разплете пръсти иззад главата си:

— Дейвид е изпратил... — Лицето му се изкриви, сякаш току-що бе сдъвкал таблетка хинин, после отмести поглед. Когато заговори отново, гласът му беше тих като шепот. — Ето така се научаваш да не

вярваш. Особено в този бизнес, където всеки се прави, че ти е приятел, всеки те обича — но само до момента, в който му връчиш сметката. Кълна се в Христа, мислех, че Дейвид е различен. Имах му пълно доверие.

— Но?

— Но! — Рей не изрече, а изпръхтя думата, отново обърна очи към релсите на тавана с усмивка на огорчение. — Шест месеца преди произшествието Дейвид закри застраховката. Не на апаратурата, а на работниците, включително и своята. Дължахме вече само една четвърт от цялата вноска, но вместо да я плати, той просто закри сметката. Знам, че се е чудел как да пренасочи пари от едно към друго нещо, питал се е откъде да вземем средства за стедикама например...

— Толкова ли сте били зле с парите?

— О, да. Личното ми финансово положение е окаяно, а и баща ми затвори кранчето. Имаме да си прибираме пари, фактурите си стоят по бюрата на клиентите ни и ако рекат да ни ги изплатят, няма да имаме проблеми, но... Мога да разбера защо го е направил. Не мога само да си обясня защо не ми е казал, а и защо парите, които Дейвид освободи след този ход, си стоят в банковата сметка на компанията!

— Все още ли са там?

— Бяха все още там, когато се случи нещастията с него — кимна Рей. — От тях платих застраховката, после почти изпразних сметката, като дадох двайсет процента депозит за стедикама.

— Сигурен ли сте, че точно Дейвид е разговарял със застрахователите?

Няколко секунди Рей се колеба дали да ме изрита от офиса, или да продължим дружеския си разговор. Изборът му падна на втория вариант и аз истински се зарадвах, защото не знам как бих преживял унижението да бъда изхвърлен на улицата с ритници по задника от шайка пикльовци, които организирано са ходили да гледат „Междузвездни войни“ повече пъти, отколкото са правили секс. Рей се огледа, за да е сигурен, че никой не ни обръща внимание, и чак тогава отключи най-долното чекмедже на бюрото си. Порови вътре, измъкна един лист и ми го подаде. Беше копие от писмото на Дейвид Уетъроу до застрахователната компания. В писмото се казваше, че „Дейвид Уетъроу, управител на компанията «Случайни познати», желае да

закрие застраховките на работниците във фирмата, включително и своята“. Накрая се беше подписал.

— Застрахователите ми изпратиха това писмо, когато заведох иск в полза на Дейвид, след като стана белята. И, разбира се, не платиха нито стотинка. Аз дадох каквото можах, Карън даде каквото можа, но много скоро възможностите ѝ свършиха, а сметките продължаваха да се трупат. Дейвид няма роднини, така че в крайна сметка щатът ще покрие разноските му, но ние с Карън не искахме да го видим в някое от ония ужасни здравни заведения на държавна издръжка, така че правехме всичко възможно да осигуряваме най-доброто за лечението му. Оказа се не по силите ни.

— Познавахте ли добре Карън?

— Да, разбира се — кимна той.

— Какво мислите за нея?

— Тя е от момичетата, които в края на филма се събират с положителния герой. Нали се сещате за този тип? Не някаква лъвица, секси мацка, която създава неприятности и бъркотии, а доброто момиче. Тази, която никога няма да ти напише: „Скъпи, съжалявам, но...“, ако си някъде далеч, на война, да речем. Тази, която винаги е до теб, готова е да те подкрепи и ти просто трябва да вдигнеш очи и да видиш това.

— Разбирам.

— Жени като нея се срещат само във филмите.

— Искате да кажете, че има нещо фалшиво или измислено...

— Не. Просто не съм сигурен, че Карън е имала ясна представа за самата себе си. Дали не се престара в усилието си да бъде идеална и това да е било за сметка на истинското ѝ „аз“, което е изгубила.

— А след нещастията с Дейвид?

— Държа се до известно време и след това рухна. Ужасно е да си свидетел на подобна капитулация. Някой път ми идеше да ѝ поискам документ за самоличност, за да съм сигурен, че е тя, когато се отбиваше при нас. Повечето пъти беше пияна. Говняна работа. Сигурно така става, когато цял живот си живял като във филм и в един момент филмът свършва. Като децата актьори — играят ролята, докато времето им позволява, но на определен етап започват люта битка с хормоните — битка, която безусловно ще загубят. И една сутрин се

събуждат и виждат, че не са вече деца, не могат да играят ролята си повече, не са филмови звезди и после потъват.

— Като Карън?

Очите му се напълниха и той шумно изпусна въздух през притворените си устни, сякаш духна глухарче.

— О, Боже! Сърцето ми се късаше, всички бяхме смазани, като я гледахме такава. Тя живееше за Дейвид и чрез Дейвид. Достатъчно беше човек да ги наблюдава две секунди, за да види това. След злополуката с Дейвид тя умря. Просто на тялото ѝ му трябваша още два месеца, за да я последва.

Известно време помълчахме, след това му подадох писмото до застрахователите. Той го пое и се загледа в него. По една време горчиво се засмя:

— Без Ф — каза и поклати глава.

— Моля?

Той обърна писмото към мен.

— Второто име на Дейвид е Филип. Когато започнахме бизнеса, той изведнъж взе да изписва името си с голямо Ф по средата. И то само в чекове и документи, свързани с компанията. Никъде другаде. Все го бъзиках, че това Ф трябва да означава фасон.

— Но тук в подписа му няма Ф.

Рей кимна и пусна листа в чекмеджето.

— Предполагам, не е бил в настроение да продава фасони, когато го е писал.

— Бихте ли ми направили едно копие на това писмо и на друго с подписа му, където има Ф?

— Винаги. — Измъкна някаква бележка, подписана от Дейвид, подписът съдържаеше голямо, добре изразено Ф в средата.

Последвах го до ксерокса.

— Да не ви хрумва нещо? — попита Рей, като натисна копчето.

— И аз не съм сигурен още.

Той извади копието и ми го подаде.

— Само едно Ф, господин Кензи.

Подаде ми и второто.

Кимнах.

— Намира ли ви се нещо с вашия подпис?

— Разбира се. — Отиде до бюрото и ми подаде някакъв документ.

— Знаете ли каква е хватката при подправянето на подписи? — попитах и обърнах листа, който ми беше дал, наобратно.

— Краснописът?

— Не само това. Общият поглед.

— Общият поглед?

— Подписът е фигура, а не група от отделни букви.

Под преобърнатия му подпис повторих с писалката си формата, която гледах. Показах му го. Той го погледна и зяпна.

— Виж ти! Съвсем не е лошо.

— И това е от първия път. Представете си какво бих постигнал с повечко практика.

7.

Отново позвъних на Девин и както се оказа, го събудих.

— Провървя ли ти с госпожица Диас?

— Никак. Нали знаеш, братче, жени...

— Нито детектив Томас, нито Стейпълтън отговориха на съобщенията, които оставих.

— Е, Стейпълтън е темерут. А детектив Томас днес е сама.

— Ама че съм късметлия!

— Направо си за завиждане. Стой така, ще се опитам да ти я намеря. — След три-четири минути Девин се върна на линията. — Ще черпиш. Или хич да не си правя илюзии?

— Имаш черпнята.

— Всички само обещават... — въздъхна Девин. — Томас разследва смъртен случай по невнимание в Бек Бей. Иди между Нюбъри и Комкжити Авеню.

— Кои са пресечките?

— Дармът и Ексетър. И внимавай с нея. Костелив орех е. Ще те сдъвче и ще те изплюе в крачка.

* * *

Детектив Джоела Томас се промуши под полицейската лента, докато сваляше гумените ръкавици. Изправи се, шляпна ръкавиците и изтръска талка, полепнал по абаносовата ѝ кожа. После подвижна към един мъж, облегнат на колата на Съдебна медицина:

— Лари, вече е само твой.

Лари даже не вдигна очи от спортната страница на вестника си.

— Продължава ли да е умрял?

— И все по-умрял става.

Джоела отбеляза присъствието ми, но продължи да гледа към Лари.

— Успя ли да ти каже нещо? — попита Лари, докато отгръщаше нова страница.

Джоела Томас преобърна твърд бонбон в устата си:

— За отвъдното ли?

— Аха.

— Голям купон било.

— Радвам се да го чуя. Ще кажа и на жена ми. — Лари затвори вестника и го хвърли в колата. — Тия „Сокс“ са много шибан отбор, нали?

— Аз си падам по хокея.

— Тогава — егати шибаните „Бруинс“! — И Лари се зарови да търси нещо в буса.

Джоела Томас се готвеше да поеме нанякъде, когато се сети за мен. Бавно обърна глава и ме погледна през тъмните очила.

— Какво има?

— Детектив Томас? — протегнах ръка аз.

Тя я пое, като ме гледате въпросително.

— Да, вие сте Патрик Кензи. Девин Амронклин ми спомена за вас. — Наклони глава, а аз чух как бонбонът се изтърколи в устата ѝ. — Не можахте ли да дойдете в участъка?

— Искаше ми се да ускоря нещата.

Тя пхна ръце в джобовете на самото си и се отпусна на пети.

— Откакто вкарахте ченге в панделата, не ви се идва много-много в участъка, така ли е, господин Кензи?

— Просто не обичам да съм в близост с килиите.

— Аха. — Отстъпи да направи път на Лари и още двама съдебни лекари, които минаха между нас.

— Вижте, детектив Томас, наистина съжалявам, че нашето разследване ни доведе до ваш колега...

— Дрън-дрън! — Джоела размаха дългата си ръка пред лицето ми. — Всъщност този негодник въобще не ме интересува. Друго поколение, друг морал. — Обърна се към тъгъла на улицата. — Да ви приличам на една от тях?

— В никакъв случай.

Джоела Томас беше висока и слаба. Беше облякла двуреден костюм с цвят на маслина, а под него — черна фланелка. Златната полицейска значка висеше на врата ѝ на черна корда и пасваше на

тройната златна обица на лявото ѝ ухо. Другото ухо нямаше обица. Стояхме на тротоара, жегата ставаше все по-плътна, утринната роса се вдигаше в лека мъгла. Беше ранна неделна утрин, филтрите в кафемашините започваха да прецеждат ободряващата течност, разводачите на кучета чукаха на вратите на клиентите си. Джоела обели станиола от ролката бонбони, метна един в устата си и ми предложи:

— Бонбонче?

— Благодаря — казах, след като си взех.

Тя пусна ролката в джоба си, погледна към алеята, после вдигна очи към покрива. Проследих погледа ѝ.

— Скочил ли е?

Тя поклати глава.

— Паднал. Качил се на покрива. Бил е на партито в един от апартаментите. Решил да погледа звездите. Седнал на самия ръб. Може да е видял комета.

— Уф! — казах аз.

* * *

Джоела Томас отчупи парче от кифлата и преди да го мушне в устата си, го топна в огромната чаша чай пред себе си.

— И така, искате да знаете повече за Карън Никълс. — Сдъвка хапката си и я преглътна с чай.

— Да.

— Имате подозрения, че е бутната?

— А така ли е?

— Не. — Облегна се назад в стола си и се загледа във възрастния човек отвън, който хранеше гълъбите. Лицето му беше мършаво, носът му бе извит като клюн, старецът приличаше на птиците, които кълвяха в краката му. Бяхме седнали в кафене „Хорхе де Хосе“, на една пресечка от местопроизшествието. „Хорхе“ е една от най-добрите закусвални — предлага девет вида кифли и кексчета, както и различни видове тофу. — Беше самоубийство — каза. Сви рамене: — От ясно по-ясно. Смърт, причинена от силата на гравитацията. Никакви

признаци за съпротива или борба, никакви следи от други стъпки около мястото, откъдето е скочила. Не би могло да е по-ясно.

— И самоубийството ѝ има обяснение?

— В какъв смисъл?

— Че е била депресирана от нещастieto с приятеля ѝ, че го е изживяла тежко и прочее?

— Да, допустимо е.

— И това би било достатъчен повод да се хвърли?

— Разбирам накъде биете. — Тя поклати глава. — Но вижте, при самоубийците не бива да търсите логика. Ще ви кажа и още нещо — повечето от тях не оставят писма. Само около десет процента. Останалите решават, напускат този свят и зарязват близките си и нас да си блъскаме главите.

— Трябва да има нещо, което ги обединява.

— Самоубийците? — Още една глътка чай и още едно поклащане на главата. — Очевидно всички те са депресирани. Но пък кой ли не е? Да не би да се събуждате сутрин с мисълта, че да си жив, е направо супер! — Засмях се и поклатих глава. — Така си и мислех. И аз не се събуждам с подобна мисъл. Какво ще ми кажете за миналото си?

— Моля?

— За миналото си. — Размаха лъжичката си към мен, после я потопи в чая. — Примирили сте се с всичко, което ви се е случило в живота, така ли? Няма ли неща, за които никога не говорите, неща, които ви човъркат отвътре, карат ви да смръщавате лице, когато си помислите за тях, сега, двайсет години по-късно, да речем?

Замислих се над въпроса ѝ. Когато бях много малък — шест-седемгодишен и току-що бях отнесъл един бърз пердах с колана на баща ми, влязох в стаята, която деляхме със сестра ми. Видях я коленичила пред куклите си и я ударих с всичката сила, която имах, по гърба. Изразът на лицето ѝ — шок, страх, но и примирение — се заби в мозъка ми като гвоздей. Дори и сега, повече от двайсет и пет години по-късно, нейното деветгодишно лице изплува пред очите ми, тук, в кафенето в Бек Бей, и почувствах как ме залива вълна от срам, толкова мощна, че имаше опасност да ме смачка като в юмрук.

И това беше споменът само за едно нещо. А списъкът беше много дълъг и с годините щеше да се увеличава, да се попълва с нови

грешки, неточни преценки и импулсивни действия.

— Виждам по лицето ви — каза Джоела Томас. — Има неща от миналото ви, с които никога няма да се примирите.

— А вие?

— О, и аз — кимна тя. Облегна се назад, погледна към вентилатора на тавана и издиша шумно. — И аз — повтори. — Всички ние имаме такива неща. Всички носим миналото си, всички правим глупости и всички ние имаме дни, в които си казваме, че май не си струва цялата тая борба за по-добро бъдеще. И въобще за някакво бъдеще. Самоубийците предприемат следващата стъпка. Казват си — що не взема да пратя всичко по дяволите и да сляза от влака... И в повечето случаи не знаем коя точно сламка е пречупила гръбнака им. След толкова такива случаи в практиката ми все още не мога да ги разбера. Ето например младата майка миналата година — обичала съпруга си, децата, кучето, имала чудесна работа, фантастични отношения с родителите си. Отива на сватбата на най-добрата си приятелка, шаферка ѝ е. След венчавката се връща право вкъщи и се обесва в банята, както си е в шаферската рокля. Дали е нещо, свързано със сватбата? Дали не е била тайно влюбена в младоженеца? Или в булката? Или пък си е припомнила собствената си сватба, надеждите, които е таяла в този ден, и докато е слушала как младоженците разменят клетвите си, е прозряла колко студенина има в брака ѝ, колко различно е всичко от едновременните ѝ мечти... Или ей така, изведнъж ѝ е писнало да го живее този задоволен, но монотонен живот? — Джоела повдигна рамене. — Не знам. И никой не знае. Само ще ви кажа, че никой от близките, нито един, не е съзирал приближаването на тази трагедия.

Кафето ми беше изстинало, но въпреки това отпих.

— Господин Кензи, Карън Никълс се уби сама. По това няма спор. Губите си времето.

— Не сте я познавали. Това, което направи, не е нормално, не и за човек като нея.

— А кое е нормално?

— Разбрахте ли къде е живяла последните два месеца? — отвърнах с въпрос.

Тя поклати глава.

— Някой й казал, че ще й се обади, когато му дойде времето да дава апартамент под наем.

— А дотогава?

— А дотогава — тя е мъртва. И чакането не й е проблем.

Погледнах я невярващо и тя ми отвърна със същия поглед. После се облегна назад и започна да ме изучава с тия нейни невероятни очи.

— Може ли да ви попитам нещо?

— Разбира се.

— При всичкото уважение, което заслужавате, защото виждам, че сте свестен човек.

— Кажете?

— Видели сте Карън Никълс един-единствен път.

— Да, само веднъж.

— И ми вярвате, като ви казвам, че се е самоубила, нали? Че никой не й е „помогнал“?

— Да, вярвам ви.

— Тогава, по дяволите, защо толкова ви вълнува какво се е случило с нея, преди да вземе това фатално решение?

Отдръпнах се назад в стола си и попитах:

— Изпитвали ли сте някога чувството, че сте сговнили една работа и сега страшно ви се иска да я поправите, доколкото е възможно?

— Да, познато ми е.

— Карън Никълс — продължих аз — остави съобщение на телефонния ми секретар преди около четири месеца. Молеше ме да й се обадя. Но аз не го сторих.

— Е?

— Е, причината, поради която не й се обадих, не беше от най-добрите.

Тя сложи тъмните си очила. Погледна ме над рамките:

— И вие си мислите, че сте вездесъщ, че само да бяхте й се обадили — и това нямаше да се случи? Че щеше да е жива, до днес?

— Не, просто мисля, че й дължа нещо срещу това, задето я предадох без особена причина. — Тя ме гледаше с леко отворени уста. — Смятате, че нещо не съм в ред.

— Да, смятам, че нещо не сте в ред. Тя беше зряла жена. Тя... Кола блъсва годеника й. Случайност ли е? Проверих — кимна тя. —

Имало е четирийсет и шест души около него, когато се е спънал, и всички те казаха едно и също — той се е спънал. На съседната пресечка, на ъгъла на Атлантик и Конгрес Стрийт, е имало патрулна кола. Щом чули трясъка, веднага тръгнали. Били на местопроизшествието дванайсет минути след инцидента. Човекът, който е блъснал Дейвид, е турист, името му е Стивън Кърнс. Той е толкова потресен от случилото се, че всеки ден изпраща цветя в болницата.

— Добре де, но защо Карън пропада? Губи работата си, а после и квартирата?

— Сигурни признаци на депресия — каза Джоела Томас. — Така дълбоко си потопен в собствената си трагедия, че забравяш за всичките си останали задължения към околния свят.

Две жени на средна възраст, с еднакви слънчеви очила „Версаче“, вдигнати на челата им, спряха до нашата маса с табли в ръце и се заоглеждаха за свободни места. Едната плъзна поглед към почти празната ми чаша, после към трохите пред Джоела и въздъхна.

— Хубава въздишка — рече Джоела. — Дълго ли се упражнявахте, докато се получи?

Жената се направи, че не я чу. Погледна към приятелката си. Тя също въздъхна.

— Май е заразително — казах аз.

Жената се обърна към приятелката си:

— Намирам, че определен вид поведение е неприемливо, не мислиш ли?

Джоела ми се усмихна широко.

— Просто я сърби езикът да ми каже „сажда“ или нещо подобно. Вместо това избра „неприемливо“. Много им отива. — Вирна брадичка към жените. — Нали така?

Жените въздъхнаха още няколко пъти.

— Ммм — изхъмка Джоела, като че се бяха съгласили с нея. — Ще ставаме ли?

Надигнахме се. Погледнах към празната си чаша и към трохите от нейната кифла.

— Оставете го така. Негърките ще почистят. — Улови погледа на една от „въздишките“. — Нали така, слънце? — Жената рязко извърна глава на другата страна. — Да — продължи Джоела с широка усмивка

— това е то, господин Кензи, моралната сила на жената. Направо съм във възторг!

Вече вън, на улицата, видяхме, че жените все още стърчат край нашата маса и чакат прислугата да почисти, като не спират да практикуват покъртителни въздишки.

Повървахме малко в утринната прохлада, изпълнена с аромат на жасмин.

Хората сновяха напред-назад, стиснали под мишница дебелите издания на неделните вестници.

— Чудя се защо ви е наела — изрече Джоела.

— Някой я следеше.

— И такива случаи ли влизат в услугите ви?

— Аха.

— Мислите ли, че си е взел бележка?

— Тогава, когато се заех със случая — мисля, че да. — Спрях, тя също спря. — Детектив Томас, имате ли информация дали Карън е била изнасилена? Дори и месец или два, преди да се самоубие?

Джоела изучаваше лицето ми, сякаш търсеше да разчете по него признаците на маниакалната депресия.

— Ако е била изнасилена, ще се заловите ли отново с оня, който я е преследвал?

— Не.

— Наистина ли? И какво ще направите?

— Ще взема под внимание информация, дадена ми от служител на закона.

Тя се усмихна широко, най-белите зъби, които съм виждал, блеснаха.

— Айде бе! А сега сериозно. Отговорът е „не“. Не е била изнасилвана и не е било упражнявано никакво друго насилие върху нея. Поне доколкото знам аз.

— Е, тогава добре.

— Но, господин Кензи...

— Да?

— Но ако това, което ви съобщя, стигне до пресата — ще ви унищожа.

— Разбрано.

— Искам да кажа — ще бъдете анихилиран.

— Ясно — кимнах.

— И няма да ме вземете за смотан новобранец, който е готов да отвори сърцето си пред първия частен детектив? Няма да мислите за мен както за онова ченге, на което лично вие „разказахте играта“ миналата година? Не му харесваше фактът, че има жени в полицията, особено цветнокожи жени. Ако една жена се бори твърдо за позициите си, той ще разтръби навсякъде, че е лесбийка. Когато му натрихте носа, настъпи голяма шетня в участъка. От неговия отдел ме прехвърлиха в отдел „Убийства“.

— Там сте на мястото си.

— Заслужавам да съм там. Така. Нека сега приемем, че това, което ще ви кажа, е символичната ми благодарност към вас. Става ли?

— Става.

— Вашата починала приятелка е била засичана два пъти в Спрингфийлд да се пазари с мъже.

— Сводничество?

— Тя беше проститутка, господин Кензи.

8.

Майката на Карън и вторият ѝ баща, Кери и Кристофър Доу, живеяха в Уестън в голяма колониална къща. Стоях на улица, обградена от подобни една на друга, построени нашироко къщи, ливадите им отпред бяха с размерите на Ванкувър, блестяха от росата, хвърляна от съскащите пръскачки. Бях с поршето, преди това го измих и лъснах, облякох шик дрехи като тези, които „златната младеж“ обожава — светъл кашмирен елек, бяла фланелка и широки панталони „Ралф Лорен“, бях обул леки обувки с цвят на бадем. Ако така издокаран, се появях на Дорчестър Авеню, след не повече от три секунди щях да бъда изритан по задника, но тук това облекло беше съвсем на място. Липсваха ми само слънчеви очила за петстотин долара, а пък ако не се знаеше, че съм ирландец — току-виж, някой ме поканил да поиграя голф. Но това е то Уестън — не може едно място да е от най-скъпите и да няма изисквания за най-висок стандарт. Още крачех по алеята, водеща към къщата, а семейство Доу вече бяха отворили вратата широко, стояха прегърнати на прага и ми махаха.

— Господин Кензи? — изрече доктор Доу.

— Да, сър. Радвам се да ви видя. — Бях стигнал най-сетне до вратата. Последваха две крепки ръкостискания.

— Как пътувахте? — обади се и Кери Доу. — По Пайк ли минахте?

— Да, госпожо. Пътувах нормално. Нямаше задръствания.

— Чудесно! — възкликна доктор Доу и отстъпи. — Заповядайте, господин Кензи. Заповядайте.

Носеше избеляла фланелка и измачкани панталони. Тъмната му, грижливо подстригана коса бе прошарена. От лицето му не слизаше всеопрощаваща усмивка. Не се покриваше с представата ми за жизнерадостен и доволен от себе си хирург от Масачузетс с дебел портфейл и мания за величие.

Тя беше в черен жакет на сиви квадратчета, с черен, изпънат по тялото ѝ клин и черни сандали. Косата ѝ беше блестяща и

тъмночервена. Наближаваше петдесет, или поне така предположих, имайки предвид възрастта на Карън, но изглеждаше поне десет години по-млада. Небрежната ѝ елегантност ѝ придаваше вид на първокурсничка, дошла на първото си студентско парти с колежки, за да седи на пода по турски с бутилка вино в ръка, от която час по час да отпива мънички глътки.

Преведоха ме през мраморно фоайе, потопено в кехлибарена светлина, покрай бели стълби, които грациозно, като лебедова шия, се виеха наляво и нагоре. Влязохме в уютен кабинет на долния етаж. Помещението беше достатъчно просторно да се използва от двама души, по тавана бяха наредени черешови греди, на пода имаше ориенталски килими, в които потъваше всякакъв звук. Сред тежките кожени кресла витаеше атмосфера на наследено богатство. Стаята наистина беше голяма, но на пръв поглед не изглеждаше чак толкова необятна поради тъмнорозовите стени, запълнени догоре от рафтове с книги и дискове. Между рафтовете надничаше съвършеният кич — половината от кану, превърнато в нещо като шкаф и пълно с порцеланови фигурки, стъклени миниатюри и други дреболийки, малко книги с окъсани гръбчета и цяла редица плочи от шейсетте — Дилан и Джоан Бейс, които деляха място с Донован и „Дъ Бърдо“, „Питър, Пол и Мери“ и „Блайнд фейт“. Въдици и въдичарски шапки, както и модели на шхуни, изработени с изнурителна детайлност, бяха окачени по стените, поставени по рафтовете и на бюрото. Зад дивана имаше масивна едновременно маса, сложена под картините — най-вероятно оригинали — на Полок и Баскиа и една литография на Уорхол. Нямам нищо против Полок и Баскиа, макар че никога не бих ги окачил в спалнята си, но решително не исках да поглеждам към Уорхол. Мисля, че той има толкова общо с изкуството, колкото рокендролът с руснаците, което значи — считам, че е пълен боклук.

Бюрото на доктор Доу заемаше западния ъгъл и беше затрупано с медицински списания и статии, мъдреха се и две шхуни, както и множество микрокасети с микрокасетофон отстрани. Другото писалище, на Кери Доу, се намираше в източния ъгъл, беше малко и чисто. Върху него имаше кожена тетрадка за записки, сребърна писалка и отстрани — кремава хартия за писма. Прецених, че и двете

писалища са ръчна изработка, направени от червено дърво, което расте в Северна Калифорния, или от тиково дърво, доставяно от Далечния изток. И все пак не можех да съм свършено сигурен под меката матова светлина. Технологиията за направата на бюрата ми се стори същата, която се използва за строежа на хижи: дървото се обрязва ръчно, прави се конструкцията и се оставя да отлежи няколко години. Така спойката между отделните дъски става толкова здрава, че не отстъпва на стоманен градеж. Устоява даже и на огън. Чак след това такава хижа се продава. Когато разгледах по-добре масивната маса, установих, че не е състарявана изкуствено, а наистина не си знае годините и е френска. Кабинетът беше уютен, но такъв уют се постига с бездънен джоб.

Седнах на края на дивана, Кери се настани в другия край и кръстоса крака, точно както бях очаквал. Несъзнателно оправи ресните на покривката, праметната през облегалката, и обърна към мен меките си зелени очи. Доктор Доу се настани на един от столовете и го дотъркаля от другата страна на масичката за кафе, която остана между нас.

— Е, господин Кензи, жена ми ми каза, че сте частен детектив.

— Да, сър.

— Никога не съм срещал частен детектив. — Той почеса подрязаната си брадичка. — А ти, скъпа?

— Вие сте първият, когото виждам на живо. — Тя поклати глава и ме посочи с леко свит показалец.

— О! — обадох се аз. — Виж ти...

Доктор Доу потърка ръце и се наведе напред.

— Кой е любимият ви случай?

— Толкова много са! — усмихнах се скромно.

— Наистина ли? Разкажете ми поне за един.

— При друг случай — с удоволствие, сър, но не разполагам с много време, а и не ми се ще да ви задържам твърде дълго. Бих искал само да ви задам няколко въпроса, свързани с Карън.

Докторът прокара ръка по повърхността на масичката.

— Питайте, питайте, господин Кензи.

— Откъде познавате дъщеря ми? — едва чуто попита Кери Доу. Обърнах се към нея и ми се стори, че съзирам мъка в зелените ѝ очи, но тя остана там само миг и изчезна.

— Тя ме нае преди шест месеца.

— За какво?

— Безпокоеше я един мъж.

— И вие предотвратихте това?

— Да, госпожо — кимнах аз.

— Много ви благодаря, господин Кензи. Сигурна съм, че за Карън е било голямо облекчение.

— Госпожо Доу, Карън имаше ли врагове?

Тя ме погледна смаяно.

— Не, господин Кензи, Карън не беше от хората, които си създават врагове. Тя беше твърде беззлостно същество, за да има врагове.

„Беззлостно“, помислих си. „Същество“, добавих. Кери Доу обърна подканящо глава към съпруга си и той пое топката.

— Господин Кензи, според полицията Карън се самоуби.

— Така е.

— Има ли някакви причини да се съмняваме в това заключение?

— Никаква, сър.

— Аха. — Кимна като че на себе си, после се отнесе нанякъде, очите му, без да ме виждат, продължаваха да шарят по лицето ми. След малко отново се вгледа съсредоточено в мен. Усмихна се и се плесна по коленете, като че беше взел някакво категорично решение. — Мисля, че няма да е зле да изпием по един чай, какво ще кажете?

Не знам дали натисна незабелязано някакъв звънец, или прислугата беше чакала с ухо, долепено до вратата, но още не беше свършил изречението — и на прага се изправи дребна жена, понесла огромен старинен поднос с три чаши в красиви поставки и всичко необходимо за чая. Беше около трийсет и пет годишна, носеше тениска и къси панталони.

Щръкналите ѝ кестеняви кичури напомняха на антени по главата на извънземно. Кожата ѝ беше бледа, страните и брадичката ѝ бяха осеяни с пъпки, вратът ѝ бе на петна, а голите ѝ ръце — покрити със суха и напукана кожа. Докато поставяше таблата на масичката между нас, не вдигна очи.

— Благодаря, Шивон — каза госпожа Доу.

— Ще желаете ли още нещо, госпожо? — изрече жената. Хрипливият ѝ говор определено идваше някъде от север, от студените,

сиви градове с пръснати наоколо рафинерии, с облаци сажди, тегнещи над тях.

Господин докторът и съпругата му не отговориха. Вместо това най-добросъвестно се заеха да приготвят чая си, слагаха всяко нещо по реда си — първо пликчето с чая, после захарта, най-накрая — млякото. Движенията им бяха толкова деликатни, че неволно спрях да дишам. Шивон чакаше, скришом хвърли поглед към мен и силна червенина плъзна по шията ѝ. Доктор Доу най-сетне приключи с приготвянето на чая си и лъжичката му зазвънтя о китайския порцелан, докато методично разбъркваше захарта. Вдигна чашата до устните си и тогава забеляза, че не съм се докоснал до моята, като че ли едва сега съзря и изправената в очакване Шивон.

— Шивон — обърна се към нея той, — за Бога, това е всичко, момиче, можеш да си вървиш. — След това се разсмя. — Май си уморена, миличка, свободна си до края на деня.

— Да, господин докторе. Благодаря ви.

— Не, аз ти благодаря. Чаят е великолепен.

Дребната жена напусна стаята, превила гръб, и в момента, в който вратата се затвори зад нея, доктор Доу каза:

— Добро момиче. Чудесно момиче. От доста време е с нас, още като пристигна преди четиринайсет години. Да... И така, господин Кензи, все още не ни е ясно защо разследвате смъртта на доведената ми дъщеря, след като няма какво да се разследва? — Сбърчи нос над чашата и отпи, без да сваля очи от мен.

— Как да ви кажа, сър — започнах бавно, като си слагах сметана, — всъщност повече ме интересува животът ѝ, последните шест месеца.

— И мога ли да знам защо? — попита госпожа Доу.

Налях си гореща вода и си сложих захар. Майка ми сигурно се е обърнала в гроба — сметана се слага в кафето. В чая се сипва мляко. Това беше закон за нея.

— Не мисля, че беше човек, склонен към самоубийство.

— Не сме ли всички склонни да предприемем такава стъпка някога? — изговори тихо госпожа Доу.

Погледнах я въпросително.

— Искате да кажете...

— При подходящи, искам да кажа — при нелепи обстоятелства всеки от нас е способен да извърши такова нещо. Един път ни препъне животът, втори път, връхлети ни някоя трагедия... — Докато говореше, господа Доу сякаш ме изучаваше над ръба на чашата си. Аз отпих глътка чай, преди да се обадя. Доктор Доу беше прав, чаят наистина беше великолепен — със или без сметана. Извинявай, мамо.

— Сигурно е така, никой не е застрахован, но такова решение ми се вижда твърде драстично за Карън.

— И вашето мнение се основава на интимното ви познанство с Карън? — запита доктор Доу.

— Моля?

Той посочи към мен с чаша в ръка.

— Били ли сте интимни със заварената ми дъщеря?

Погледнах го объркано и невярващо, а той повдигна многозначително вежди.

— Хайде, хайде, господин Кензи, за умрелите — или добро, или нищо, но ние знаем за слабостта ѝ — сексуалната ѝ активност, особено разюздана в последните месеци от живота ѝ.

— Откъде знаете?

— Тя стигаше до вулгарност — каза госпожа Доу. — Не се съобразяваше и не зачиташе никого. Пиеше и се дрогираше. Щеше да звучи наистина тъжно, ако не беше такова клише. Тя даже стигна дотам, че веднъж се предложи на съпруга ми.

Погледнах към доктор Доу, а той само кимна и остави чашата си на масичката.

— Да, господин Кензи, така беше. Всеки път, когато Карън дойдеше, тук ставаше като в пиеса на Тенеси Уилямс.

— Не я познавах такава — обадих се аз. — Видях я, преди Дейвид да пострада.

— И каква я познавахте? — не се предаваше госпожа Доу.

— Изглеждаше кротка и мила, невинна, даже като че ли малко повече, отколкото би трябвало за света, в който живеем. Такава я видях, госпожо Доу. Не като жена, способна да скочи чисто гола от покрива на митницата.

Кери Доу стисна устни. Погледна като че през мен в някаква точка високо на стената. Србна от чая си неестествено шумно.

— Той ли ви изпрати? — попита.

— Кой?

В зелените ѝ очи, вперени в мен, имаше убеденост.

— Наясно сме, господин Кензи. Вие също, нали?

— Нямам представа за какво говорите.

Тя се засмя лекичко, пърхащо.

— О, сигурна съм, че имате.

Но тук се намеси доктор Доу:

— А може би — не. Може би не.

Тя го погледна, а после двамата обърнаха глави към мен и аз изведнъж съзрях в очите им нездрава треска, изразът на лицата им беше толкова зловещ, че ми се дощя да изляза от кожата си, да изскоча навън, направо през прозореца, да хукна като луд по улиците на Уестън.

— Ако не сте дошли да ни изнудвате, тогава защо сте тук, господин Кензи? — попита доктор Доу.

Меката светлина придаваше някак болезнен вид на лицето му.

— Не смятам, че всичко, което се случи на дъщеря ви в последните месеци преди смъртта ѝ, е случайно.

Той се наклони напред, сериозен като смъртта.

— Какво се опитвате да ми кажете? — Маниакалните пламъчета отново се появиха в очите му, той се облегна назад. — Ето какво: давам ви четирийсет и осем часа да разплетете този случай, но ако не успеете — виждам ви смазан, преди да е паднал първият сняг. Какво ще кажете?

— Просто се опитвам да разбера защо дъщеря ви избра смъртта.

— Умря, защото беше със слаб характер — каза Кери Доу.

— Не разбирам какво имате предвид, госпожо.

— Няма кой знае какво за разбиране, господин Кензи. Карън беше неустойчива. Стига нещо да не е по вкуса ѝ или да не стане на нейното, тя капитулираше. Дъщеря ми, детето, на което дадох живот, беше слабохарактерно същество. Имаше нужда от непрекъснато окуражаване. Цели двайсет години посещава психиатър. Някой непрекъснато трябваше да държи ръката ѝ и да ѝ повтаря, че нещата ще се уредят. Че светът работи за нея. — Тя протегна ръце напред, като че се готвеше да запее. — Да, но светът си има и други грижи. Карън го разбра. И това я пречупи.

— Науката твърди — включи се Кристофър Доу, като наклони глава към жена си, — че самоубийството е пасивноагресивен акт. Чували ли сте за тази теория, господин Кензи?

— Да.

— Това ще рече, че самоубиецът иска да нарани не толкова себе си, колкото онези, които остават след него. — Той си наля още чай. — Погледнете ме, господин Кензи. — Погледнах го. — Имам достатъчно мозък и това ми донесе немалък успех досега. — Тъмните му очи светнаха гордо. — Но като човек на интелекта вероятно не обръщам достатъчно внимание на емоционалните нужди на другите. Може би трябваше да окажа по-сериозна емоционална поддръжка на Карън, докато тя растеше.

— Ти беше чудесен, Кристофър — обади се жена му.

Той не ѝ обърна внимание, продължаваше да ме пронизва с очи.

— Знам, че Карън не можа да преодолее травмата от смъртта на родния си баща и сега, като се върна назад, мисля, че бих могъл да направя повече, за да ѝ докажа обичта си. Но ние не сме безгрешни, господин Кензи, никой не е идеален. Вие, аз, Карън. А животът е пълен с неща, за които съжаляваме. Така че ние с жена ми, уверявам ви, много често ще изпитваме горчиво съжаление, през всичките години, които ни остават, за това, което не успяхме да направим за дъщеря си. Но това чувство не засяга другото, освен нас. То си е само наше. И независимо от странните ви въпроси искам да ви кажа, че всичко това всъщност е доста тъжно за нас.

— Мога ли да ви попитам нещо, господин Кензи? — обърна се към мен госпожа Доу.

— Разбира се — отзовах се с охота.

Тя остави чашата си в чинийката.

— Това не е ли некрофилия?

— Кое?

— Интересът ви към моята дъщеря. — Тя прокара показалец по повърхността на масичката.

— О, съвсем не, госпожо.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

— И какво е тогава, сър?

— Ако трябва да бъда откровен — и аз не съм сигурен.

— Но, господин Кензи, би трябвало все пак да имате някакъв подобър отговор.

Изпитах чувството, че стените на кабинета се приближават. Обзе ме странно безсилие. Стори ми се невъзможно да обобщя в едно изречение желанието си да поправа грешката, допусната към човек, който вече не може да изпита удовлетворение от това.

Как да обясниш пулса, който направлява живота ти — а често го и дефинира, — с няколко думи или фрази?

— И така, господин Кензи?

Безпомощно търсех здрава почва, на която да стъпя сред целия този абсурд.

— Когато я видях, ми направи впечатление на свестен и разумен човек, който се придържа към правилата.

— И кои са тези правила? — поиска да узнае доктор Доу.

— На обществото и на нормалния разум, да речем. Тя работеше, имаше обща банкова сметка с годеника си, отделяха по някой долар. Обличаше се и разговаряше според изискванията и правилата на доброто общество. Купила си беше „Корола“, макар че много ѝ се искаше да има „Камри“ — не можеше да си позволи такава кола.

— Нещо не мога да ви разбера — каза майката на Карън.

— Това значи да играеш по правилата — поясних. — И все пак нещо я изкара извън релсите. Единственото, което искам да знам, е дали това дерайлиране е било случайност.

— Хм, чудя се как си изкарвате хляба в подобни битки с вятърни мелници, господин Кензи — по-скоро констатира, отколкото попита госпожа Доу.

Засмях се.

— Това ми е работата.

Кери Доу се загледа в чаения сервиз пред себе си.

— Погребахме я в запечатан ковчег.

— Моля?

— Карън. Погребахме я в запечатан ковчег, защото това, което бе останало от нея, не беше за гледане. — Тя повдигна лице към мен, очите ѝ блестяха от влага или може би от светлината. — Даже и начинът, по който се самоуби — помислете само — колко агресия! За да ни нарани. Ограби семейството си, приятелите си от възможността да я погледнат за последен път, да я ожалят, както е редно.

Нямаше какво да се каже, затова замълчах. Кери Доу ме перна леко с opakото на ръката си.

— Когато Карън загуби Дейвид, после работата си, накрая и апартамента, дойде при нас. За пари. И ако може да поживее тук. Беше очевидно, че взима наркотици. Аз ѝ отказах. Не Кристофър, господин Кензи, а аз. Направих го, за да я принудя да остави наркотиците и да престане да се вглежда единствено в себе си. Продължихме да плащаме сметката ѝ при психиатъра, но за всичко останало бях категорична, че веднъж завинаги трябва да се научи да се оправя сама. Днес това може да изглежда като грешка, но ако нещата се повторят, ще постъпя по същия начин. — Тя се наклони напред, принуди и мен да направя същото, за да мога да я чувам. — Струва ви се жестоко, нали?

— Не задължително.

Изведнъж доктор Доу шумно плесна с ръце, звукът прогърмя като удар по празна кофа в тихата стая.

— Беше чудесна среща. Не си спомням кога за последен път съм прекарвал толкова хубаво! — Той се изправи и изпружи ръка. — Но всичко си има край. Господин Кензи, благодаря ви, че ни почетохте, надявам се, че няма да минат години, преди да дойдете отново. — Отвори вратата и се изправи до нея. Съпругата му остана там, където си беше. Сипваше си още чай. Разбъркваше захарта, когато се обади:

— Всичко най-хубаво, господин Кензи.

— Довиждане, госпожо Доу.

— Довиждане, господин Кензи — пропя лениво, докато изсипваше сметана в чашата си.

Доктор Доу ме поведе към фоайето и чак сега забелязах снимките. Бяха накачени по стената, която ми е била отляво, когато съм влизал, и не бях ги видял, тъй като госпожа Доу и добричкият доктор вървяха от двете ми страни като охрана, фотографиите бяха поне двајсет и на всички се виждаше малко, тъмнокосо момиченце. На някои беше бебе, на други — по-голяма. Младите доктор и госпожа Доу присъстваха на повечето от тях: на една целуваха детето, на друга се смееха с него, на трета го държаха за ръчичките. Но на нито една от фотографиите детето не беше по-голямо от четиригодишно. На някои от снимките беше и Карън, с шина на зъбите, засмяна. Русата ѝ косица, свежата ѝ кожа, аурата на неподправена чистота — всичко това не

можеше да прикрие пронизващото отчаяние, отпечатано на лицето й. На няколко от снимките имаше строен рус младеж. Можеше да се проследи как челото му е ставало все по-високо с орediaването на косата. Трудно бе да се определи възрастта му, но трябва да беше двайсет-трийсетгодишен. Реших, че е братът на доктора. Лицата им си приличаха, и двамата имаха някакъв озарен, леко разсеян поглед, като че непрекъснато търсят нещо. Снимките бяха правени така, все едно младият човек е бил улавян в момента, в който се кани да погледне встрани. Посочих стената.

— Имате и друга дъщеря, така ли, докторе?

Той приближи зад мен и леко ме хвана над лакътя.

— Има ли нужда да ви обясня отново как да се качите на магистралата, господин Кензи?

— Колко е голяма сега?

— Кашмиреният ви елек е фантастичен! От „Неймън“ ли е? — Доктор Доу ме обърна с лице към вратата.

— От „Закс“ — отговорих. — Кой е младият човек на снимките? Брат ви? Синът ви?

— Аха, от „Закс“ — повтори той и кимна удовлетворено. — Трябваше да се досетя.

— Кой ви шантажира, докторе?

Трескавите му очи танцуваха.

— Карайте внимателно, господин Кензи. Пътищата са пълни с идиоти.

„Май и в този дом има доста идиоти“, помислих, докато докторът ме избутваше навън.

9.

Доктор Доу остана до вратата, за да се увери, че наистина отивам към колата си, паркирана зад тъмнозеления му ягуар в началото на автомобилната алея. Не ми стана ясно срещу какво се застраховаше по този начин. Може би се боеше, че ако не стои на порт до вратата, ще се втурна назад в къщата, ще се изстрелям право в банята им и ще открадна някой от парфюмираните им сапуни. Вмъкнах се в поршето и усетих, че съм седнал върху някаква хартийка. Измъкнах изпод задника си лист и докато изкарвах колата на улицата, го пригладих върху седалката до мен. Бях почти до ъгъла, когато доктор Доу най-сетне затвори вратата. На първия „Стоп“ погледнах към бележката до себе си. „ТЕ ЛЪЖАТ. ГИМНАЗИЯТА В УЕСТЪН.“ Беше написано на ръка, с неравен почерк. Женски. Измъкнах изпод седалката картата на Източен Масачузетс. Всъщност беше малък атлас, тъй че трябваше да отгърна няколко страници, докато открия Уестън. Гимназията се намираше близо до мястото, където бях, на шест-седем пресечки. Карах дотам по облени от слънце улици и изведнъж я видях — Шивон чакаше нещо или някого под едно дърво, в далечния ъгъл на празен тенискорт пред неголям паркинг. Приблжих до колата с наведена глава, бързичко се вмъкна в купето и каза:

— Завийте наляво и карайте бързо, чувате ли?

Изпълних инструкциите.

— Къде отиваме? — обадох се.

— Просто някъде. Този град е пълен с очи, господин Кензи.

Излязохме от Уестън. Шивон беше навела малката си глава и ожесточено гризеше ноктите си.

Повдигаше я от време на време, за да ми каже „наляво“ или „надясно“, и веднага след това я свеждаше отново. Когато се опитах да задам въпрос, тя безмълвно запротестира, тръскайки яростно глава, сякаш някой можеше да ни чуе в откритата кола, както си карахме с шейсет километра в час по почти безлюдните улици. След още няколко кратки упътвания приближихме паркинга зад колежа „Света Реджина“.

Беше девически католически колеж, в който благочестивите семейства от средната класа изпращаха дъщерите си с надеждата, че това ще им попречи да мислят за секс. Разбира се, получаваше се точно обратният ефект. Когато аз бях в колежа, неведнъж съм правил набези тук в петъчните вечери, а след това се прибирах смазан и замаян от страстта на примерните католички и от техния ненормален апетит като на държани под ключ затворнички.

Шивон излезе от колата веднага след като паркирах. Загасих двигателя и я последвах по пътеката, която извиваше към входната врата. Крачехме в мълчание. Минахме покрай тихите празни сгради на общежитията, като че бяхме единствените оцелели след ядрен взрив. Тревите и листата бяха изсъхнали и жълти. Големите кафяви сгради стояха притихнали, като ударени от гръм — като че ли без виковете и смеха, които ги огласяха обикновено, щяха да се стопят и да изчезнат в жегата.

— Те са много опасни хора.

— Господин и госпожа Доу?

Тя кимна.

— Той наистина си вярва, че е Господ.

— Не са ли такива повечето доктори?

Тя се усмихна за пръв път.

— Май имате право.

Стигнахме до малък каменен мост, изгърбил снага над плитко езеро. Водата блестеше като сребро. Шивон спря в средата на моста и се облакоти на парапета. Застанах до нея, погледнахме надолу и собствените ни лица се вторачиха в нас от металносивата повърхност.

— Злодеи — каза Шивон. — На него му доставя удоволствие да измъчва психически. Обича да парадирва пред хората с интелигентността си и да им показва колко са тъпи.

— А с Карън как се отнасяше?

Тя прилепи тялото си още по-плътнo до парапета. Наблюдаваше лицето си, отразено във водата, сякаш не бе сигурна, че е нейното.

— Ха! — възкликна, като че думите бяха излишни. — Като с кученце. Наричаше я „глупавичкото ми“.

— Познаваше ли добре Карън?

— За тринайсет години в този дом — разбира се. — Тя сви рамене. — Беше чудесен човек, почти до края на живота си.

— Почти?

— Почти — повтори Шивон, загледала в ятото гъски, които се клатеха една след друга по стръмния бряг на рекичката. — В един момент нещо се случи. О, господин Кензи, тя наистина искаше да умре. Тя така силно искаше да умре!

— Искаше да умре или търсеше спасение?

Тя обърна лице към мен.

— Не е ли едно и също? Да желаеш спасението? В този свят? То е... — Дребното ѝ лице се сгърчи от горчивина и тя заклати глава.

— То е — какво?

Погледна ме, като че бях дете, което пита защо огънят пари и сезоните се сменят.

— То е като молитва за дъжд, не е ли така, господин Кензи? — Тя повдигна ръце към ясното синьо небе. — Като да се молиш за дъжд в сърцето на пустинята.

Слязохме от моста и тръгнахме по футболното игрище, прекосихме малка група дървета, поехме по нанадолнище, което ни изведе пред спалните помещения. Шивон кимна към високите сгради.

— Винаги съм се питала как бих се чувствала в университет.

— Не си ли била студентка в страната си?

— Нямаше пари — поклати глава тя. — А и никога не съм блестяла с ум и знания, нали се сецате...

— Разкажи ми повече за семейство Доу — помолих я. — Каза ми, че са злодеи. Не просто кофти хора, а злодеи.

Тя кимна и седна на една от варовиковите пейки, измъкна омачкан пакет цигари от джобчето на блузата си и го протегна към мен.

След като отказах, тя извади изкривена цигара за себе си, произправи я и я запали. Изплю парченце тютюн и заговори.

— Една година имаше коледно парти в къщата. Навън вилнееше буря, много от поканените не успяха да дойдат и се оказа, че сме сервирали повече храна, отколкото можеше да се изяде. Господжата веднъж ме беше заловила, като взимах останалата от едно парти храна, и ми бе казала, че това, което остава, защото е било в повече, е за бедните. Не за мен. Аз трябва да я изхвърлям. И онази Коледа така и направих. В три часа сутринта доктор Доу нахълта в стаята ми, хванал парче пуешка кожа. Метна я на леглото ми. Беше бесен, задето съм

хвърляла храна. Крещеше, че е израснал в нищета и че с това, което съм хвърлила на боклука, в онези дни семейството му щяло да се храни цяла седмица. — Тук направи пауза, смукна от цигарата си, махна още едно късче тютюн от езика си и завърши: — Накара ме да го изям.

— Какво говориш!

Тя кимна.

— Седна на леглото ми и пяхаше в устата ми парченце след парченце. До съмване.

— Това е...

— Престъпление — знам. Опитвали ли сте се да започнете работа като домашна прислужница, господин Кензи?

Срещнах очите ѝ.

— Нямах документи, нали, Шивон?

Продължаваше да ме гледа с оня празен, глуповат поглед. Очите ѝ ми казваха много повече от думите. Че и да е имала някакви очаквания, когато е предприела това пътуване към Щатите, те са се изпарили много, много отдавна. Може би един ден след пристигането ѝ.

— Защо не се ограничите до въпроси, които ви засягат, господине?

Вдигнах ръка, все едно казвах „предавам се“, и кимнах.

— Така значи, принуди те да ядеш храна от боклука?

— О, той я поизми. — Искаше да прозвучи саркастично, но опитът ѝ се провали — гласът ѝ трепна като преди плач. — Той изрично подчерта това че го е измил, преди да ми го донесе. — Обсипаното ѝ с пъпки лице неочаквано се разтегна в широка усмивка. — Такъв е добричкият доктор, господин Кензи.

— Това е малтретиране — казах най-сетне. — Минавал ли е някога границите на психическия тормоз, Шивон?

— Не, поне не с мен. Мисля, че и с Карън не е. Той не зачита жените за нищо, господин Кензи, не смята, че сме достойни за неговото докосване. — Замисли се върху това, което току-що каза, и поклати многозначително глава. — Не. Прекарах достатъчно много време с Карън последните дни на живота ѝ. Честно казано — пийвахме си доста. Мисля, че щеше да сподели с мен, ако е имало нещо такова. Но никак не беше във възторг от втория си баща.

— Разкажи ми повече за нея.

Кръстоса крака, дръпна здраво от цигарата си и започна:

— Тя беше развалина, господин Кензи. Умоляваше ги да я приберат, поне за няколко седмици. О, как ги молеше! Падна на колене пред майка си. А майка ѝ само каза: „О, едва ли ще можем, скъпа. Крайно време е да се научиш — как го каза? — да разчиташ на себе си.“ Да, това ѝ каза. „Да разчиташ на себе си, скъпа.“ Карън плака и крещя, просната в краката на майка си, а госпожа Доу ми нареди да ѝ донеса чай. Оттогава се срещаме да пийнем по нещо, след което тя отиваше някъде да изпроси някой долар.

— Къде нощуваше?

— В някакъв мотел. Не му знам името. Тя каза, че е в „Пръчките“, така му рече. — Кимнах. — Това ми каза. „Пръчките“, мотел. Мисля, че... — Погледна към краката си и ловко запрати угарката надалеч.

— Какво?

— Неочаквано се видя с пари, последните два месеца. В брой. Не съм я питала откъде ги има, но...

— Подозираше...

— Проституираше — каза Шивон. — Някак изведнъж стана неуправляема и безразборна по отношение на секса. Сякаш вече не беше тя.

— Точно това не мога да разбера — заразсъждавах на глас, — преди шест месеца Карън беше точно обратното. Тя беше...

— Самата доброта и чистота, нали?

Кимнах.

— Човек не можеше да допусне, че ще ѝ дойде на ума за похот и разврат.

— Точно това е.

— Такава беше, откакто я познавам. Успяваше да им устои — на всичката им шибана лудост на шибания им дом — оставаше си тя. Но и това някак не беше естествено — това беше тя, такава, каквато искаше да изглежда.

— Какво ще ми кажеш за тази „мемориална стена“ във фойето. Сред хората по снимките има и един млад мъж, прилича на по-малък брат на доктора. А момиченцето?

— Наоми — въздъхна тя. — Единственото дете, което създадох заедно.

— Починала ли е?

— Много отдавна. Сега щеше да е на четиринайсет, може би на петнайсет. Почина точно преди четвъртия си рожден ден.

— Как стана?

— Зад къщата има малко езеро. Беше през зимата. Топката ѝ се изтърколи на средата на леда и тя хукна да я хване. Пропадна.

— Нямах ли никой с нея?

— Само Уесли.

Представих си малкото дете, стъпило на бялата, замръзнала повърхност, протегнало ръчички към топката си, и изведнъж... Неприятна тръпка се заби като тирбушон в стомаха ми.

— И Уесли е по-малкият брат на доктор Доу?

Шивон поклати глава.

— Синът му. Когато срещнал Кери, доктор Доу бил вдовец с дете. Тя също била вдовица с дете. Оженили се, имаха свое и то загина.

— А Уесли?

— Той нямаше никаква вина за смъртта на Наоми — каза тя с неприкрит гняв в гласа. — Но беше обвинен, защото трябвало да я наблюдава. Погледнал за миг настрани и точно тогава тя се втурнала по леда. Доктор Доу обвини сина си само защото нямаше как да обвини Бога.

— Как мога да намеря Уесли?

Тя запали нова цигара и тръсна глава:

— Напусна дома преди много време. Докторът не позволява да се произнася името му.

— Карън имала ли е връзка с него?

— Той си отиде, има-няма десет години. — Ново тръсване на главата. — Не мисля, че някой знае какво е станало с него. — Дръпна от цигарата си и попита: — Какво смятате да правите оттук нататък?

— Не знам — свих рамене аз. — Но искам да те попитам още нещо: доктор Доу и госпожа Доу казаха, че Карън е посещавала психиатър. Знаеш ли кой?

Тя заклати енергично и уплашено глава.

— Много те моля, трябва да си чула името му за толкова години.

— Съжалявам — прошепна. — Наистина не мога да си спомня.

— Е, добре. Ще го открия някак. — И станах от пейката.

Шивон дълго гледа в очите ми, а димът на цигарата ѝ се точеше в тъничка нишка между нас. Изглеждаше съдбовно сериозна, като човек, който никога не е познал безгрижието. Имах чувството, че последния път, когато се е смяла от сърце, е било миналия век.

— Какво се опитвате да откриете, господин Кензи?

— Причината, поради която Карън загина, Шивон.

— Умря, защото има лошия късмет да се пръкне в идиотско семейство. Умря, защото стана тая трагедия с Дейвид и защото така и не успя да я преодолее. — Усмихна се безпомощно.

— Само това чувам!

— И тогава, ако смея да попитам, защо продължавате да ровите, да търсите Бог знае какво?

— Защото имам чувството, че нещо не се казва докрай, Шивон. Искам да стъпя поне на един факт, който ще ме накара да си помисля: „Е, добре, сега вече разбирам. Може би и аз бих постъпил като нея при подобни обстоятелства.“

— Аха. Забравих, че сте католик. Те все търсят да посочат причината за нещата.

— Прегрешил католик, Шивон, който продължава да прави грешки.

Тя извъртя отчаяно очи като реакция на репликата ми, облегна се назад и известно време пуши, без да каже дума. Слънцето се намести зад дебел бял облак. Шивон тихо се обади:

— Търсите причината, нали? В такъв случай започнете от мъжа, който я изнасили.

— Какво?!

— Изнасилиха я, господин Кензи. Шест седмици преди да сложи край на живота си.

— Тя ли ти каза?

Шивон кимна.

— Спомена ли името му?

Този път главата ѝ се завъртя отрицателно.

— Само ми каза, че той уж бил обещал да не я безпокои повече, но ето че не си удържал на обещанието.

— Кретенът Коди Фолк — прошепнах аз.

— Кой?

— Едно привидение от отвъдния свят — казах аз. — Само че още не го знае.

10.

Тази сутрин Коди Фолк стана в шест и половина и излезе на задната веранда на дома си, загърнат през кръста с хавлиена кърпа. Беше взел и кафето си. Движеше се така, сякаш позира пред погледите на невидими обожатели — вирнал брадичка, ръката с чашата — високо вдигната. През бинокъла видях и очите му — влажни и искрящи. Огледа задния си двор, като че инспектираше феодадно владение. Бях сигурен, че в главата му се нижат реплики от реклама на Калвин Клайн. Повдигна юмрук, за да прикрие напирещата прозявка, като че рекламните реплики му доскучаха, и се вмъкна обратно вътре, като затвори плъзгащата се врата зад себе си. Не забрави и да я заключи.

Напуснах мястото, откъдето го наблюдавах, и преместих колата. Паркирах две къщи по-надолу и отидох до дома му пеша. Три часа по-рано бях открил резервните му ключове, прикрепени с магнит до ауспуха на кадилака. Вътре ме удари аромат на сушени подправки. Мебелите в къта за хранене — от черешово дърво — оставаха отляво. По-нататък имаше диван, чиято дамаска беше щампована с индиански мотиви, и тези шарки се връзваха с чергата на пода. Резбован скрин изпълняваше ролята на барче. Беше натъпкан с бутилки, във всяка бе останала около една трета от питието. Стените бяха боядисани в цвят на старо злато. Стаята имаше вид на помещение, което вътрешен дизайнер би показал като мостра на клиенти със странен и екзотичен вкус.

Чух душът на горния етаж да плющи и излязох от всекидневната. В кухнята четири високи стола стояха около масивна маса в центъра на помещението. Шкафчетата от светъл дъб бяха пълни до половината с чаши на столчета, чаши за картини, зеленчукови консерви. Съдейки по купчината менюта от ресторанти и магазини за полуготова храна — все места, където се поръчва за къщи — заключих, че Коди не си пада много по готвенето. В мивката имаше две чинии, една чаша от кафе и три винени чаши. Отворих хладилника. Вътре се мъдреха три бутилки бира и кутия свинско с ориз. Нямаше и намек да е съдържал нещо

друго, освен бира и остатъка от китайската храна, която е поръчал снощи. Нямахме мляко, сода за хляб или каквито и да било други продукти.

Върнах се обратно през дневната към антрето и още там усетих миризмата на кожа. Като влязох в хола, видях същите южноамерикански мотиви като отгатък — столове от тъмен дъб, облечени в тъмночервена кожа. Масичка за кафе на здрави крака. Всичко миришеше на ново. Подът светеше от чистота.

Тази част на къщата спокойно можеше да бъде фотографирана и предложена на някое модно списание. Вещите и мебелите бяха в тон, но стояха безлични, липсваше индивидуалността на техния притежател. Блясъкът на подовите покрития само подчертаваше тъмната отчужденост на това място. Бяха стаи, подредени да ги гледаш, а не да се чувстваш уютно в тях.

Душът спря.

Излязох от хола и поех нагоре по стълбите. Докато се качвах, нахлузих ръкавици. Вече горе, извадих къса желязна щанга от задния си джоб и долепих ухо до вратата на банята. По шума, долитащ иззад затворената врата, се досещах, че Коди излиза от кабинката на душа и почва да се бърше. Планът ми беше прост: Карън Никълс беше изнасилена. Коди беше извършителят. Трябваше да се направи така, че никога повече да не помисли за подобно нещо.

Приклеках пред ключалката на банята и погледнах вътре. Коди се беше навел и подсушаваше глезените си, главата му беше току пред очите ми, на около метър от мен.

Когато изритах вратата, тя го халоса по темето, той се преметна и се стовари на задника си. Погледна нагоре и аз го светнах с щангата, преди да установя, че човекът пред мен не е Коди Фолк. Беше рус и едър, с добре изразени рамене и гърди. Подрипна от италианския мрамор и се изви като голяма риба, хвърлена на сухо. Банята имаше две врати — онази, през която бях влязъл, и още една от лявата ми страна. Сега пред нея се беше изправил Коди Фолк. Беше напълно облечен и стискаше огромен пистолет. Замахна към главата ми с усмивка. Направих стъпка назад, но мъжът на пода улови глезена ми. Пистолетът със съскане мина пред очите ми, ударът попадна върху ухото ми и като че ли всичките камбани на града запяха в главата ми. Мъжът на пода беше силен. Въпреки неизгодната позиция, в която се

намираше, успя да издърпа крака ми. Препънах се, ала все пак забих юмрук в лицето на Коди. Не беше кой знае какъв удар. Нямах добър баланс, ухото ми все още звънеше, да не говорим, че никога не съм бил добър боксьор. И все пак бях изненадал Коди — ударът ми беше неочакван и в очите му се беше появило самосъжаление. По-важното беше, че го спрях за момент.

Мъжът на пода изрева, когато го изритах в главата. Измъкнах крака си от хватката му и се хвърлих към Коди. Той докосна устната си и отново вдигна пистолета. Онзи на пода докопа крачолата ми, изви крака ми и аз се препънах за втори път. Коди чак хлъцна от приятната изненада да си поиграе с главата ми като с вързан балон. След втория удар всичко в банята потъна в някаква сива каша. Онзи на пода най-сетне се изправи на колене и заби глава в бъбреците ми. Тогава връхлетя и Коди и замахна с пистолета си за трети път.

Нямах спомен от този трети удар.

* * *

— И какво казваш, че трябва да направим сега, Ленард?

— Това, което ви казах. Обадете се в полицията, господин Фолк.

— О, Ленард, не е толкова просто.

Отворих очи и всичко застана двойно пред погледа ми. Двама Коди Фолк — единият от плът, другият като фантом — стояха в кухнята. И двамата час по час облизваха разбитата си устна и барабаняха с пръсти по кухненския плот. Намирах се на пода, с гръб към стената, краката ми опираха в основата на плота. Ръцете ми бяха завързани отзад. Попипах връвта с пръсти — не особено подходяща за целта връв, но ето че беше свършила работа.

Коди и Ленард не гледаха към мен. Коди закрачи напред-назад, от плота до мивката и обратно. Ленард седеше на един от високите столове и притискаше лед, вързан в кърпа, към тила си. Няколко червени пъпки се мъдреха от едната страна на шията му, масивната му челюст беше издадена напред. Натъпкан със стероиди, помислих, прави мускули, за да се бие с хормонална ярост, докато ставите му гангреният. И всичко това, за да завърта главите на момичетата, за които все пак се смята недостижим.

— Влязъл е с взлом в къщата ви, господин Фолк. Нападна ни.

— Хмм. — Коди внимателно докосна устната си. Хвърли поглед към мен — двете му глави направиха движението едновременно — и стомахът ми се сви. Срегнах очите му, той ми се усмихна широко и помахаше с ръка за поздрав. — Добро утро, господин Кензи.

Премляснах с устни, за да прогоня вкуса на памучен парцал, напоен с киселина, от езика си. Знаеше името ми, което означава, че ми е взел портфейла. Лошо. Коди се наведе към мен и второто му, безплътното изображение се сля донякъде с телесното, така че сега виждах пред себе си един Коди и половина.

— Как се чувствате? — Направих гримаса. — Май не много добре, а? Май ще повръщаме?

Преглътнах с усилие жлъчката, тръгнала нагоре по хранопровода ми.

— Опитвам се да не повърна.

Той посочи с глава към плота.

— А Ленард повърна. И също така, натъртил е адски гадно гръбнака си от падането. Той е, меко казано, бесен, Патрик.

Ленард ме изглежда зверски.

— И какво търси Ленард в дома ти?

— Бодигард. — Коди шляпна бузата ми, не особено силно, но все пак — достатъчно. — След посещението ви с твоя приятел реших, че няма да ми е излишна охрана.

— И си купи мутра от разпродажба?

Ленард се надвеси през плота и мускулите му изпъкнаха.

— Продължавай да говориш, скапаняко, а аз...

Коди го спря с жест.

— И къде е твоето приятелче, Пат? Огромният тъпак, дето обича да бие хората с ракета за тенис?

Опитах се да посоча с глава към входа на къщата, но болката беше нетърпима, а и отново усетих, че ми се повдига.

— Отвън, на улицата, Коди — все пак успях да кажа.

— Не, не, не. Отиде си, докато ти си отспиваше тук. Няма никой отвън.

— Сигурен ли си?

Леко съмнение се прокрадна в очите му, но бързо изчезна.

— Щеше да е тук вече и да е строшил всичко по пътя си. Така мисля аз — изрече.

— И като го направи, какво ще стане с теб, Коди?

Коди измъкна 38-калибров пистолет и го размаха пред лицето ми.

— Ще го застрелям, разбира се.

— О, да бе! Само дето ще го ядосаш още повече.

Коди изпръхтя и притисна дулото в лявата ми ноздра.

— След унижението, което изживях тогава, не съм спрял да сънувам как лежиш в краката ми вързан. Чак сега ми става кеф... Какво ще кажеш?

— Мисля, че ерогенните ти зони имат нужда от ремонт. — Той дръпна предпазителя и натисна цевта още по-силно в носа ми. — И какво, Коди, смяташ да ме очистиш?

— Да си призная — повдигна рамене той, — исках да свърша тая работа още в банята. Никога не съм убивал досега. Даже не съм и опитвал.

— Е, наслука тогава!

Той се усмихна и отново ме удари през лицето. Затворих очи, а когато отново ги отворих, видях, че двамата Коди се бяха върнали — онзи, безплътният, стоеше отдясно на телесния.

— Господин Фолк — обади се Ленард.

— Хмм. — Коди разглеждаше нещо по главата ми.

— Работата започва да смърди. Или дайте да се обадим на полицията, или да го отнесем някъде и там да му видим сметката.

Коди кимна, после се наклони още повече да разгледа интригуващата част от главата ми по-добре.

— Кървиш доста.

— От слепоочието ли?

— По-скоро от ухото. — Долових несигурност в гласа му, за първи път днес.

— Външно ли е, или вътрешно?

— И двете.

— Ти наистина няколко пъти успя да удариш добре — казах и лицето му светна от удоволствие.

— Благодаря ти. Този път исках да съм сигурен, че ще го направя както трябва. — Отмести пистолета от ноздрата ми и седна на пода

пред мен, но продължи да държи оръжието насочено към лицето ми. Виждах как някаква идея се оформя в съзнанието му, твърда като айсберг преценка се появи в очите му и нейното присъствие изтласка всичката топлина от стаята. Знаех какво ще каже, преди да е отворил уста. — Защо пък наистина да не го очистим? — Въпросът му явно бе отправен към Ленард. Очите на онзи се разшириха, той бавно остави компреса на плота.

— Ами...

— Ще получиш възнаграждение, разбира се — допълни Коди.

— Разбирам, господин Фолк, но вижте, това наистина трябва да се обмисли добре.

— Така ли? — Коди ми намигна иззад пистолета си. — У нас са портфейлът и ключовете му. Поршето му е паркирано пред Лоуенщайн. Ще вкараме колата в гаража, набутваме го в багажника и го замъкваме някъде. — Наведе се и прекара дулото по устните ми. — И ще го гръмнем. Не, ще го намушкаме.

Широко отворените очи на Ленард срещнаха моите.

— Нали разбираш, Ленард — обадох се аз. — Ти ще трябва да ме очистиш. Както става на кино.

Коди вдигна ръка и отново ме зашлеви. Започвах да се ядосвам не на шега.

— Не е толкова просто да се решиш да убиеш, господин Фолк — успя да издума Ленард.

— Какво му е сложното?

— Ами... такова...

— Хич не е просто — намесих се аз. — Винаги има нещо, което не си сложил в сметката. За което се оказва, че си забравил.

— Като например?

— Като например — кой знае, че в момента съм тук. Или — кой ще се сети, че съм бил тук. А и в двата случая — кой ще дойде да ме потърси.

Коди се засмя:

— О, чакай да си припомня: ресторантите ми — на пепел, аз — в инвалидна количка... Така ли беше?

— Като начало — да.

Коди се замисли. Облегна глава на плота, притвори очи и ме загледа с растящо въодушевление. Имаше вид на замаян хлапак след

първото си посещение на порнофилм.

— Идеята ми харесва — каза.

— Това е чудесно, Коди. Радвам се за теб.

Той отвори очи и се доближи до мен. Дъхът му ухаеше на кафе и паста за зъби.

— Вече чувам писъците ти. — Тънкият му език се стрелна към разбитата му устна. — Ти си по гръб. Гърбът ти е извит и аз те пронизвам в гърдите. — Свитият му юмрук разряза въздуха пред мен. — Изваждам ножа и го забивам още веднъж. — Очите му блестяха. — А после и трети път. Четвърти. Надаваш писъци до Бога, кръвта ти изтича на тласъци, а аз продължавам да забивам ножа. — Разряза въздуха още няколко пъти, устните му се изпънаха в грозна усмивка.

— Не, не и не... — изхъхри Ленард с пресъхнало гърло. Преглътна с усилие няколко пъти. — Господин Фолк... Не бива по тоя начин. Ако искаме да свършим работата докрай, не можем да го изкараме от тук, преди да падне нощ. А това значи — след доста време.

Коди не сваляше очи от мен, наблюдаваше ме, както би наблюдавал мравка, преди да постели кърпа за пикника си.

— Ами, ами — изкарваме го през гаража и го набутваме в багажника на неговата кола.

— И после? — попита Ленард. Изви очи към мен и сетне пак се обърна към Коди: — Да го разкарваме цял ден? В „Порше“, модел 1963 година? Сър! Не можем да го очистим през деня. Ще се издъним.

Коди изглеждаше така, като че беше Бъдни вечер и не му даваха да отвори подаръка си.

— Не ставай мухльо, Ленард — изплю.

— Не съм мухльо, господин Фолк. Само се опитвам, да разсъждавам логично и да мисля за нашата безопасност.

Коди погледна часовника на стената, точно над главата ми. Сетне погледна и към мен. Изведнъж стовари разтворената си длан на пода и закрещя:

— Мамка му! Мамка му! Мамка му! — И изрита с всичка сила вратата на шкафчето под плота. Изпълзя назад, като животно, жилите на врата му щяха да изскочат. Натика лицето си в моето, докато носовете ни се опряха. — Ти — изсъска — си мъртъв. Разбра ли ме, говно такова?!

Не му отговорих. Коди притисна челото си в моето:

— Питам дали си разбрал?

Изглеждах го с безразличие. Той блъсна челото ми още веднъж, болката, която сграбчи предната част на черепа ми, беше непоносима. Но отново не издадох звук.

— Защо не го убием направо тук, сега? — изсъска Коди.

— Свидетели и доказателства, господин Фолк, — Ленард разпери огромните си ръце за повече убедителност. — Да речем, че някой наистина знае или дори само подозира, че е дошъл тук, и после го намират мъртъв. Нали се сецате? Следователите ще открият следи от него на места, за които вие никога не бихте допуснали, че ще оглеждат. В процепите между дъските, за чието съществуване нямате и представа, ще открият парченца от черепа му; кой знае къде другаде — люспица от колата му, косъм... — редеше Ленард.

Коди се облегна на плота. Прокара ръка през устата си няколко пъти, дишаше тежко. Най-сетне изрече:

— Тоест — съветваш ме да го държим тук до довечера?

— Да, сър.

— И после да го закараме в — къде?

Ленард сви рамене.

— Знам едно сметище край Медфорд, добро място.

— Истинско сметище или изоставена къща?

— Истинско сметище.

Коди се замисли дълбоко. Обиколи кухненския плот няколко пъти. По едно време пусна чешмата, но вместо да подложи ръка под струята вода и да освежи лицето си, той просто се наведе и я помириса. Два-три пъти изпъна тялото си така, че костите му изпукаха.

Погледна и към мен, докато дъвчеше бузата си отвътре.

— Добре. Ще изкараме до довечера. — Усмихна се на Ленард и довърши: — Ама е гот, нали?

— Кое, сър?

Коди шляпна силно дланите си, после ги сви на юмруци и ги размаха във въздуха.

— Всичко това, Ленард. Дава ни се шанс да направим нещо монументално!

— Така е, сър. А дотогава? — Ленард се облегна на плота, като че бяха сложили речен камък между плешките му.

Коди махна с ръка:

— Дотогава — въобще не ми пука. Може би ще го вземем да погледа порно с нас отгатък? Или да направя бъркани яйца и да му давам в устата. Да охраним пуйката.

Беше ясно, че Ленард не разбира нищо от глупостите, които Коди бърбори, но почтително кимна:

— Да, сър. Чудесна идея.

Коди приклепна на коляно пред мен:

— Обичаш ли бъркани яйца, Пат?

Впих поглед право в усмихнатите му очи.

— Ти ли я изнасили?

Той наклони глава на една страна, като петел, загледа се някъде в пространството и попита:

— Кого?

— Знаеш за кого говоря, Коди.

— А ти как мислиш?

— Мисля, че ти си свършил тая гадост, иначе нямаше да съм тук.

— Тя ми писа.

— Какво?!

Той кимна.

— Ти не знаеш за това. Непрекъснато ми пишеше писма, в които ме питаше наистина ли не мога да видя сигналите й. Не съм ли истински мъж?

— Говориш глупости!

Той се изхили и се шляпна по бедрата.

— Никак даже. Това е най-хубавата част.

— Писма — повторих. — От къде на къде Карън Никълс ще ти пише писма?

— Очевидно защото е искала, Пат. Правеше й кеф да ги пише. Беше една разгонена кучка, както всички останали впрочем. — Само поклатих глава. — Не ми вярваш? Ха! Почакай малко, ей сега ще ги донеса.

Изправи се и подаде пистолета на Ленард. Той изведнъж стана нервен.

— Тъ, какво да правя с... — запелтечи.

— Ако мръдне — стреляш.

— Ами че той е вързан!

— Ленард, нает си не да ми подаваш реплики.

Коди излезе от кухнята и след малко чухме стъпките му по стълбите за горния етаж. Ленард постави пистолета на плота и въздъхна.

— Ленард.

— Не искам да те слушам, боклук.

— Той само говори така. Не е луд да...

— Казах — млъкни!

— Ще му мине най-много до обяд и ти точно на това се надяваш, нали?

— Затвори си устата, копеле.

— Да утрепеш някого, мисли си той, звучи мъжки. Натрупваш опит, ставаш още по пич.

— Млъквай! — Ленард търкаше очите си с длани.

— Но ако рече наистина да го направи, само си помисли, Ленард, помисли си дали има достатъчно акъл да не го хванат?

— Не успяват да хванат много хора.

— Е, така е, но тази работа е по-опасна и от руска рулетка. А той ще се издъни. Ще вземе нещо от местопрестъплението да си го пази като трофей, ще се изпусне пред приятел, или, още по-лошо — пред непознат в някой бар. И после, Ленард?

— Казвам ти, млъквай!

— Ще се търколи като топка за боулинг по скиорска писта и ще те сложи тебе на топа на устата.

Ленард грабна пистолета от плота и го насочи към мен.

— Млъквай, че ей сега ще свърша цялата работа. Хич няма да чакам до вечерта.

— Хубаво — казах. — Ще ти кажа само едно нещо, Ленард...

— Стига си ми повтарял името! — Отпусна пистолета и пак разтърка очи.

— Само едно нещо и този път съм съвсем сериозен. Имам едни отворителни, ама наистина много гадни приятели. Само се моли ченгетата да стигнат до теб преди тях.

Той вдигна глава и свали ръка от очите си.

— Мислиш, че твоите приятелчета могат да ме уплашат?

— Мисля, че вече започваш да се страхуваш от тях и това е съвсем правилно. Бил ли си в затвора? — Той поклати глава. — Какво

ли те питам... Даже си мисля, че работиш в група или поне с още един. И то в северната, по-добрата част на града.

— Майната ти! Не си мисли, че тъпите ти приказки ще ме уплашат! Имам черен пояс, кучи син такъв, аз съм на седмо...

— Може да си клониран Брус Лий или Джеки Чан, драги ми Ленард, но Буба и неговите момчета ще те изядат жив.

Като чу името на Буба, неволно стисна пистолета, та чак кокалчетата му побеляха. Стъпките на Коди ехтяха, сякаш препускаше горе като кон. Ленард си пое въздух и прошепна:

— Буба! — Прочисти гърлото си и добави бързо: — Не съм го чувал.

— Чувал си го, и още как.

— Не, наистина, аз...

— Помниш Биликълб Мортън, нали? И той се подвизаваше на север. — Ленард кимна, тик разтресе лявата половина на лицето му. — Не се съмнявам, че си чул кой поработи върху Биликълб. Чух, че черепът му е изглеждал като домати, взривен с динамит. Бяха ми споменали, че са го идентифицирали по коронките на зъбите му. Говореше се, че...

— Стига, стига! Майната ти, знам... — зави Ленард.

Чухме как горе Коди издърпва някакво чекмедже, след миг проехтя викът му: „Еврика!“ Положих извънмерни усилия да прикрия паниката си.

— Изчезвай, Ленард. Слушай какво ти казвам. Взимай тоя пистолет със себе си и да те няма. Веднага и бързо.

— Аз...

— Ленард — прошепнах, — или ченгетата, или Буба Роговски. Коди е абсолютен лаик в тази област. Не се заигравай — или изчезваш, или ставаш зян.

— Не искам да те убивам, човече, аз... — започна Ленард.

— Тогава — тръгвай — меко казах. — Нямах никакво време. Сега или никога.

Ленард се изправи, постави потните си длани на плота и пое дълбоко въздух няколко пъти. Поизправих гърба си до стената и се оттласнах. Врълхлетя ме страхотен световъртеж, носът и устата ми изтръпнаха до безчувственост.

— Вземи пистолета — казах — и поемай.

Ленард ме погледна, на лицето му се бе отпечатала смесица от тъпота, страх и объркване. Кимнах му. Извърна се, хвърли ми поглед през рамо. Идваше ми да изкарам най-дълбоката въздишка от дъното на дробовете си, сякаш планина се стовари от плещите ми.

Шмугна се през стъклената врата. Даже не се обърна. Озовал се веднъж на верандата, снижи глава, драсна през двора и като стигна оградата — ловко се преметна оттатък.

„Един по-малко“ — помислих си, тръснах глава и изпуфтах, опитвайки се да проясня погледа си. Чух стъпките на Коди да приближават стълбите. „Остава един.“

11.

Клекнах няколко пъти, за да възстановя кръвообращението в краката си, и поех в дробовите си колкото може повече кислород. Чух, че Коди слиза по стълбите. Сантиметър по сантиметър се придвижвах по стената, докато стигнах ъгъла на кухнята. Коди изкрещя още едно: „Еврика!“, зави край ъгъла и се препъна в протегнатия ми крак. Ветрило от цветна хартия се пръсна от ръцете му, а самият той се натресе на един от високите столове и тежко удари пода с десния си хълбок и рамото си.

Мисля, че никога не бях ритал нещо по-яростно от проснатия Коди.

Ритах го по ребрата, по слабините, по стомаха и гръбнака, по главата. Скочих върху задната част на коленете му, по гърба му и върху глезените му. Единият пропука зловещо, Коди зари лице в пода и изрева.

— Къде си държиш ножовете? — попитах.

— Глезенът ми! Проклетият ми глезен! Ти...

Изхвърлих петата си в главата му и той отново изрева.

— Къде, Коди? Или да довърша това с глезена. — Припомних си дулото, опряно в лицето ми, изразът на очите му, когато решаваше как да вземе живота ми, и го изричах още веднъж в ребрата.

— Най-горното чекмедже! Под дъската за рязане!

Вече до чекмеджето, обърнах се с гръб и го издърпах. Резнах си пръста на един от ножовете, напипах дръжката му и го измъкнах. Коди се изправяше на колене. Докато прерязвах връвта, стегнала китките ми, се приближих до него.

— Стой долу.

Той се преобърна на хълбок и сви коляно до гърдите си. Попипа глезена си, изсъска от болка и се просна по гръб. Продължавах да прекарвам острието през връвта, докато усетих, че китките ми се освобождават. Не отделях поглед от Коди, който се търкаляше в краката ми. Най-сетне ръцете ми бяха свободни. Оставих ножа и

тръсках ръце цяла минута, докато усетя пръстите си. Коди продължаваше да държи глезена си, после склочи пръсти около коляното си, а аз почувствах така познатата напоследък апатия — знаех, че е следствие от това, което правех, на това, което се случи и днес, а и по-преди, празнотата от равносметката в какво се бях превърнал и как тази чужда, кретенска същност вече живее толкова дълбоко в мен, че беше съставна част от клетките ми. Като млад таях надежда, че ще бъде другояче. Що за живот е тоя — да се разправам с типове като Ленард и Коди, да влизам с взлом по къщите и да върша беззакония, да троша глезени на човешки същества — колкото и покварени да са те?

Шокът, в който беше изпаднал Коди, отминаваше, дъхът му излизаше с шумно свистене и сега идваше времето на болката. Направих крачка и взех от пода цветните листове хартия, които беше разсипал. Бяха десет, всичките адресирани до Коди, изписани от закръглен момичешки почерк. Всичките бяха подписани от Карън Никълс.

Коди,

В спортната зала ми се стори, че обичаш тялото си почти колкото го обичам и аз. Гледах те как вдигаш всички тези тежести, гледах капките пот по кожата ти и си мечтаех да прекарам език по вътрешната страна на бедрата ти. Чудя се дали ще удържиш обещанията си. Онази вечер, на паркинга, не прочете ли всичко в очите ми? Не всички жени, които искат да бъдат обладани, обичат обиколните действия. Някои обичат да ги повалиш на земята и да ги държиш под себе си. Обичат да те усетят вътре, в себе си, да им го забиеш. Не бъди мекушав, глупчо, и ти го искаш, нали? Ела и си го вземи. Имаш ли кураж, Коди? Или всичко беше само приказки?

Чакам.

Карън Никълс

Повечето бяха като това. Присмехулни, умоляващи, окуражаващи Коди да я обладае. Намерих между страниците и бележката, която

Карън беше оставила върху колата на Коди. Същата, която бях смачкал на топче и бях напъхал в устата му. Коди я беше изгладил и я пазеше като сувенир.

Погледна към мен. Устата му беше пълна с кръв и когато заговори, един или два счупени зъба се заклатиха.

— Сега видя ли? Тя си го търсеше. Буквално.

Сгънах деветте страници и ги напъхах в джоба си. Десетата заедно с бележката държах в ръка.

— Кога за последен път с Карън... правихте секс? — попитах.

— Миналия месец. Тя ми даде новия си адрес. Той е някъде в тия писма.

— И... — прочистих гърлото си — как беше, Коди? Добър ли беше сексът?

Той извъртя очи.

— Беше долен. Но адски готино долен. Най-добрият гаден секс, който съм правил в живота си!

Доця ми се да бях взел пистолета си от жабката на колата и просто да го изпразня в него. Искях да видя как парчета от плътта му отхвъркват от костите. Опрях се за момент на стената и затворих очи.

— Тя не се ли съпротивляваше? Не те ли удари поне веднъж?

— Разбира се. Това беше част от играта. И тя продължи да я играе, докато свърших и си отидох. Даже плачеше. Беше доста лудичка сладурана. Както най обичам.

Отворих очи, но не ги отмествах от отсрещния ъгъл, където беше хладилникът. Не можех да погледна към Коди. Наистина не можех.

— Запазил си бележката, която тя ти е оставила на колата.

— Ами да. Това беше началото на играта. Първият контакт — заклати глава той.

— Да виждаш някаква разлика между тази бележка и останалите писма? — Този път се усилих да го погледна.

— Не — отвърна ми той. — Защо, има ли разлика?

Приклеках до него, за да може да ме погледне право в лицето.

— Да, Коди. Има.

— И каква?

Писмото беше в лявата ми ръка, бележката — в дясната. Протегнах ги и ги задържах пред очите му.

— Такава, че между двата почерка няма нищо общо. Дори липсва опит за имитация.

Опита се да се изтърколи по-далеч от мен, очите му бяха разширени от ужас. Трепна, като че вече го бях ударил. Когато се изправих, Коди се изтъркаля под мивката. Не мърдах от мястото си, като в същото време го наблюдавах как се опитва да се навре в дървеното шкафче. После взех касапския нож и отидох в хола. Намерих лампа с дълъг шнур, отрязах го и се върнах в кухнята. Завързах ръцете му зад гърба.

— Какво смяташ да правиш? — обади се той.

Не отговорих. Опънах раменете му назад и завързах другия край на шнура за стоманения крак на хладилника. Беше къс и не много дебел, но по-здрав от четирима като Коди, дори след цял ден изнасилване и тренировки.

— Къде са ми портфейлът и ключовете?

Той посочи с глава към шкафа над печката, отворих го и намерих нещата си там. Докато ги прибирах по джобовете, Коди попита:

— Ще ме измъчваш, нали? — Притисна глава до хладилника зад себе си и затвори очи.

Поклатих глава.

— Омръзна ми да ти причинявам болка, Коди. Но ще се обадя по телефона. — Коди отвори едното си око. — Имам един познат... — Коди обърна глава и сега гледаше право в мен, без да отмества очи.

— Всъщност ще ти разкажа за него, като се върна.

— Какво? Чакай, чакай, кажи ми, какъв познат?

Оставих го там, където си лежеше, и излязох през стъклената врата на задната веранда. През висока дървена порта преминах в страничния двор и застанах срещу къщата. Вдигнах сутрешния „Трибюн“ от стъпалата, постоях няколко мига, заслушан в шумовете на квартала. Беше тихо. Никой не се мяркаше по съседните дворове. Засега късметът ми работеше и аз реших да го използвам максимално. Отидох до поршето, скочих вътре и го вкарах в автомобилната алея на Коди до самия гараж. На това място бях защитен от къщата, която сега беше от дясната ми страна, вляво имаше дълга плътна редица дъбове и тополи. Влязох в гаража и извадих телефона си.

— Тук е „Макгуайър“ — обади се мъжки глас.

— А това е Биг Рич, нали?

— Да, Биг Рич. — В гласа се беше появило напрежение.

— Здравсти, Биг Рич, тук е Патрик Кензи. Търся Съли.

— О, Патрик, здравей! Какво ново!?

— Все същото.

— При всеки е така, братко. Чакай, Съли е отзад.

Изчаках малко и Мартин Съливан вдигна телефона.

— Съли слуша.

— Как е, Съл?

— Патрик! Какво става?

— Имам един за теб.

— Айде бе! Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Някой не се ли е опитал да го вразуми?

— Опита се. Ама не разбира от дума.

— Невинаги разбират от дума — каза Съли.

— Да.

— Там ли си е?

— О, да. Няма къде да отиде.

— Готов съм, казвай.

Дадох му адреса.

— И още нещо, Съл, има някои смекчаващи вината обстоятелства. Не накланят везните много, но ги има.

— Е?

— Не нанасяй непоправима поразия, само сериозна.

— Готово.

— Благодаря ти, братче.

— Няма проблем. Ти там ли ще си?

— Аз ще съм далече.

— Благодаря ти за информацията, братко, задължен съм ти.

— Нищо не ми дължиш, приятелю.

— Мир и любов. — И затвори.

Открих на един от рафтовете ролка изолирбанд, взех я и се върнах в къщата.

Минах през стая, която служеше за килер, в момента почти празна, и влязох в кухнята през втората врата. Отново се наведох над Коди.

— Какъв познат? — веднага попита той. — За кого става дума?

— Коди — заговорих. — Слушай ме много внимателно.

— Какъв е този познат?

— Стига си повтарял едно и също като папагал! Ще ти обясня за него, като му дойде времето. Сега просто ме слушай внимателно. — Той погледна нагоре към мен — самата невинност и доброта, готов да ми угоди, а в очите му страхът се плискаше като водопад, който обаче не пускаше и капка навън, отвъд дадените очертания. — Искам честен отговор и искам да ти кажа, че съдбата ти в близкия половин час ще зависи от това — какво съдържа този отговор. Ти ли извърши това варварство с колата на Карън Никълс?

Лицето му доби същото объркано изражение, каквото имаше онази вечер, когато го посетихме с Буба.

— Не — отговори. Гласът му не трепваше, ала на лицето му бе изписан страх. — Аз... Аз не бих... това не е мой стил. За какъв дявол да взема да съсия съвършено нова и хубава кола?!

Кимнах. Знаех, че говори истината. И онази вечер, когато се бяхме развъртели с Буба в гаража му, миниатюрна сигнална лампичка мигаше в мозъка ми, предупреждаваше ме, че казва истината, но аз бях бесен на тоя идиот, който изнасилва и преследва жени.

— Ти наистина не си го направил, нали?

— Не — заклати енергично глава той. После погледна към глезена си: — Може ли да си сложа малко лед на крака?

— Не искаш ли да знаеш повече за моя познат?

Той преглътна и адамовата му ябълка пробяга нагоре-надолу.

— Кой е той?

— Общо взето, е добро момче. Един от многото, има работа, има собствен живот. Но преди около десетина години двама гадове нахлуха в дома му и изнасилиха жена му и дъщеря му. Никога не ги хванаха. Жена му се възстанови, колкото това е възможно, след преживения ужас. Но дъщеря му — дъщеря му, Коди, се заключи в собствения си мозък и отплува от всичко около себе си. Тя е в лечебно заведение вече десет години. Не говори. Гледа някъде в пространството. Сега е на двайсет и три, а изглежда на четирийсет. — Приклеках пред Коди: — Сега — за моя познат. Оттогава, само като чуе за изнасилване, нещо се случва с него. Да кажем, че в него не остава нищо друго, освен ярост. Може би си чул историята отпреди няколко години — за оня, дето го намериха на Дармът Стрийт в предградията, който кървеше от

всичките си отвърстия, а оная му работа беше отрязана и набутана в устата му? — Коди удари главата си назад в хладилника и издаде нечленоразделен звук. — Аха, значи си чувал тази история. И тя не беше градска легенда, а самата истина. Беше работа на моя човек и екипа му.

— Моля ти се... — Гласът на Коди излезе като шепот.

— „Моля ти се“ е добро начало, но няма да свърши работа пред моя човек и приятелите му.

— Моля ти се — повтори Коди. — Недей.

— Продължавай в същия дух, Коди, ставаш почти убедителен.

— Неее — измуча той.

Премерих около трийсет сантиметра от изолирбанда, скъсах го със зъби.

— Сега, аз мисля, че половината от това, което е станало с Карън, е в резултат на грешка. Получил си тези писма и понеже си пълен глупак... — и повдигнах рамене.

— Моля ти се — обади се той. — Моля те, моля те!

— Но освен Карън е имало много друга жени, страшно много други, нали, Коди? И те никога не са си го „търсили“. И не са подали оплакване.

Коди се опита да затвори очи, преди да видя истината в тях.

— Чакай — прошепна. — Имам пари.

— Запази си ги за терапията. Ще имаш нужда от дълго лечение, след като мойто приятелче и хората му те обработят. — Залепих лентата през устата му и очите му изхвъркнаха от орбитите си. Той се опита да изкрещи, звукът, който се получи, беше притъпен и безпомощен. — На добър час, Коди. — И тръгнах към стъклената врата. Оттам му пожелах още веднъж на добър час.

12.

Свещеникът четеше обедната литургия в църквата „Свети Доминика“ сякаш имаше билети за мача на „Сокс“ от един часа. Стрелките сочеха дванайсет, когато отец Маккендрик с енергични стъпки се озова пред олтара. На двамата му невръстни помощници им се налагаше да го догонват. Свещеникът се изправи, разлисти приветствията, профуча през покаянията, препусна през молитвите — човек можеше да си помисли, че Библията в ръцете му е обхваната от пламъци. Стрелна се през посланието на Павел до римляните, сякаш апостолът го беше писал, след като е изпил една кофа кафе. Часовникът показваше дванайсет и седем минути, когато прелетя през Евангелието на Лука и даде знак на богомолците, че могат да седнат. Всички изглеждаха ошашавени. Стиснал аналоя в ръце, отец Маккендрик се беше вторачил към пейките, от погледа му се излъчваше студенина, граничеща с отвращение.

— Павел написа: „И трябва да отърсим тъмнината от себе си и да се облечем в светлина.“ Какво мислите, че значи това — да се отърсим от тъмнината и да се облечем в светлина?

По времето, когато ходех редовно на църква, тази част от службата ми беше най-неприятна. Свещеникът се опитва да „преведе“ символичния език, използван преди хилядолетия, и да го „напасне“ към Берлинската стена, Войната във Виетнам или шансовете на „Бостън Бруинс“ за купата. И направо ти взима акъла с обясненията си.

— И така, значи това, което пише. — Отец Маккендрик сякаш говореше пред първокласници, докарани с автобус за случая. — Значи да станеш от леглото. Да захвърлиш користните си желания, нищожните си пререкания, омразата, която изпитваш към съседа си, и недоверието към съпруга или съпругата си. И да спреш да отглеждаш и възпитавааш децата си под влиянието на гнилата телевизия. Излез навън, казва Павел, на чист въздух! Излез в светлината! Бог е Луната и звездите, Той определено е Слънце. Почувствай топлината на

Слънцето! И предай нататък тази топлина. Върши добри дела. Днес дай повече за благотворителност. Усещай как Бог работи върху теб. Дари дрехите, които обичаш, на приют. Усещай Бог в себе си. Той е носителят на светлината. Излез и върши това, което трябва. Върши това, което е светлина! Разбрахте ли?

Огледах се и няколко души ми кимнаха. Не изглеждаше някой да е разбрал какво иска да каже отец Маккендрик.

— Добре, щом сте разбрали — каза той. — Много добре. Станете.

Изправихме се и аз хвърлих поглед към часовника си. Две минути. Ни повече, но по-малко. Бях присъствал на най-бързата проповед в живота си. Отец Маккендрик определено имаше билет за мача. Енориашите бяха замаяни, но щастливи. След Господ Бог добрият католик най-много обича кратките служби. Нека си има орган и хор, тамян и требници. Дай ни свещеник, дете с едното око гледа Библията, а с другото следи часовника — и ще изпълним църквата като пуйки — магазин в навечерието на Деня на благодарността.

Докато хората се суетяха около плетената кошничка за дарения между скамейките, отец Маккендрик прогърмя напътствия и поуки за даването и благослови множеството с изражение на лицето, което сякаш казваше на помощниците му: „Това тука не ви е никаква забава, а университет на духа, така че вършете си работата, момчета, и то живо.“ Приблизително три минути и половина по-късно, в които претупа „Отче наш“, свещеник Маккендрик прие знака ни за мир и любов. Не изглеждаше особено щастлив, но нямаше как — все пак съществуват правила. Стиснах ръцете на съпруг и съпруга, които бяха до мен, както и на трима възрастни господа от скамейките зад гърба ми и на две жени от предната редица. Докато раздавах миротворческите ръкостискания наляво и надясно, успях да уловя очите на Ейнджи. Тя беше по-напред, на деветия ред, и като се обърна да поеме ръката на някакъв тийнейджър зад себе си, ме видя. Нещо смесено — може би малко изненада, малко радост и малко болка — се появи на лицето ѝ, когато ме съзря. Кимна едва забележимо, че ме е видяла. Не бях я срещал от шест месеца. Положих мъжествени усилия да не размахам ръка и да не се провикна с цяло гърло като планинар. Бяхме все пак в църква, където шумните емоционални изблици не се приемат добре. Особено в църквата на отец Маккендрик. Ако дадах воля на радостния

си възглас, преподобният направо щеше да ме прокълне да се пържа в ада!

След седем минути бяхме навън. Ако зависеше от Маккендрик, щяхме да бъдем изръчкани на четвъртата, но няколко по-възрастни богомолци забавяха опашката за причастие, отецът свирепо гледаше как го приближават и за мен беше ясно, че си мисли: „Бог може и да има цял ден на разположение, но аз нямам.“ Вече вън, на тротоара, наблюдавах как Ейнджи излиза и спира на най-горното стъпало, увлечена в разговор с възрастен джентълмен в тъмен костюм. Стисна треперещите му пръсти с две ръце, отстъпи леко и се усмихна. Дундест тийнейджър щеше да откъсне ръката на майка си, за да може да надникне в пазвата на Ейнджи, когато тя се наведе леко напред. Хлапакът усети погледа ми, обърна се към мен и лицето му се покри със силна червенина — израз на чувството за вина на старомоден и образцов католик. Беше изпъстрен до ушите с акне. Поклатих заканително показалец, хлапакът уплашено се прекръсти и забодя очи в обувките си. Бях сигурен, че следващата събота ще се стовари в изповедалнята и ще иска прошка за похотливите си помисли. На неговата възраст — вероятно и за още хиляди такива прегрешения.

Това значи шестстотин пъти „Аве Мария“, синко.

Да, отче.

Ейнджи се запромъква през тълпата. Предпазваше се от блъсканицата, едва докосвайки лакти и рамене с върховете на пръстите си. Докато вървеше към мен, трябва да беше изпълнена с двойния страх, че срещата ни е неочаквана радост за мен, но и че появата ѝ разбива сърцето ми. Беше си отрязала косата. Много късо. Онова изобилие от такаови кичури, изпъстрени със светлокестеняво през късната пролет и лятото, гъвкавите като въжета букли, които се лееха до кръста ѝ и се разплискваха по цялата ѝ възглавница, че и на моята, разкошната коса, която разресваше близо час преди да си легне — всичко това беше само спомен, заместен от реалността на къси, стъпаловидни кичури, които изостряха брадичката и скулите ѝ и завършваха като плътна четка в началото на врата ѝ. Ако можеше да я види, Буба щеше да се разхлипа. Или, ако не се разхлипа, щеше да очисти някого. Например фризьора ѝ.

— Нито дума за косата! — беше първото, което каза.

— Коя коса?

— Благодаря.

— Не, наистина, коя коса?

Карамелените ѝ очи бяха две тъмни езера.

— Защо си тук? — попита.

— Чух призивния глас на камбаните.

Тя премести тежестта си от единия крак на другия.

— Ха!

— Защо? Не мога ли да мина да видя старото си другарче?

Ейнджи сви устни.

— След последното „минаване“ се разбрахме, че телефонът е достатъчен. Не беше ли така? — Очите ѝ преливаха от болка, притеснение и обидена гордост.

Последният път беше през зимата. Видяхме се за по кафе. Обядвахме. След това продължихме с по едно питие. Както се случва между приятели. След това изведнъж се озовахме на килима в хола на новата ѝ квартира, гласовете ни бяха дрезгави, дрехите ни бяха останали в трапезарията. Отдадохме се на яростен, скръбен, буен, пиянски, празен секс. Когато отидохме в трапезарията за дрехите си, студът в стаята изсмука всичката топлина от телата ни и Ейнджи каза:

— Има някой в живота ми.

— Някой? — Тъкмо бях открил ризата си под един стол и я намъквах през главата си.

— Да, някой. Не биваше да правя това. Тази езда не бива да се повтаря никога повече. — Гола от кръста нагоре и ядосана от този факт, тя ме погледна, пръстите ѝ се бореха със закопчалките на сутиена, който току-що бе открила върху масата. Като мъж бях в по-изгодно положение: можех да се облека по-бързо, слиповете, джинсите и дебелия риза и ето че бях готов да напусна. Ейнджи, в борбата си с проклетия сутиен, изглеждаше като изоставена. — Не се получава при нас, Патрик.

— Нищо подобно.

Най-сетне презрамките шляпнаха на мястото си и тя затърси пуловера си.

— Не, не става. Много ни се иска, но не се получава. В малките неща сме без грешка. Но когато става дума за нещо значимо, е пълна катастрофа.

— А с този „някой“? Направо сте екстра и нищо не може да ви се опре, така ли?

— Може би.

Наблюдавах я как навлича пуловера си, как измъква и разпилява невероятната си коса върху него. Вдигнах сакото си от пода.

— Ако този „някой“ е толкова перфектен, то какво правихме преди малко на пода в хола, Ейнджи?

— Сънувахме.

— Беше красив сън.

— Може би — равно каза тя. — Но аз се събудих.

Беше късен следобед през януари, когато си тръгнах от дома й. Градът беше лишен от всякакъв цвят. Подхлъзнах се на леда и се хванах за ствола на някакво черно дърво, за да не падна. Стоях така, с ръка на дървото, дълго. Стоях и чаках нещо да запълни страшната празнота, която се беше отворила в мен.

Най-сетне се отместих. Ставаше тъмно и още по-студено, а аз нямах ръкавици. Нямах ръкавици и вятърът се усилваше.

* * *

— Чу ли за Карън Никълс? — попитах, когато тръгнахме по Бей Вилидж.

— Че кой не е чул? — Беше облачен следобед, влажен бриз гъделичкаше кожата, влизаше в порите като сапун, миришеше на внезапен и обилен дъжд. Ейнджи погледна към гъстата мрежа от марли и бинтове, които покриваха ухото ми. — Какво ти се е случило?

— Един ме халоса с гаечен ключ. Няма счупено, само е лошо натъртено.

— Вътрешно кървене?

— Имаше. Малко. Оправиха ме в болницата.

— Обзалагам се, че е било голяма забава.

— Страхотна.

— Често те бият, Патрик.

Погледнах отчаяно към нея и отклоних разговора от моите физически способности или липсата им.

— Искам да науча повече за Дейвид Уетъроу.

— Защо?

— Бях препоръчан на Карън чрез него. И то от теб, не беше ли така?

— Да.

— А ти откъде го познаваш?

— Канеше се да открива малък бизнес. „Салис и Солк“ направи някои проучвания за него и за партньора му.

„Салис и Солк“, компанията, където Ейнджи работеше в момента, беше по-скоро фирма — чудовище, което разполагаше с техника, измислена утре, и се занимаваше с широк спектър услуги — от екрана на държавни глави до инсталация и следене на алармени инсталации. Повечето от оперативния контингент бяха бивши ченгета или бивши служители на ЦРУ и всички те наистина изглеждаха фантастично в тъмни костюми.

— Къде виждаш „случай“ тук? — закова се на място Ейнджи.

— Ако говорим чисто технически — няма.

— Технически. — Тя поклати глава.

— Ейнджи — започнах, — имам основание да мисля, че лошият късмет в последните месеци на Карън не е дошъл просто така, че не е случаен. — Тя се облегна на желязната ограда на една стара къща. Прокара ръка по късата си коса. По силата на традицията, царила в дома, в който беше израснала, Ейнджи задължително се обличаше специално за църква. Днес беше с кремави панталони, бяла копринена блуза без ръкави и светлосин ленен блейзър, който съблече и понесе в ръка, щом излязохме от църквата. Дори и след поразията, която беше направила с косата си (всъщност съвсем не беше поразия, даже изглеждаше доста привлекателна, ако човек не я е познавал преди), държеше шесто или седмо ниво над определението „страхотна“. Тя ме погледна и устните ѝ оформиха перфектния овал, който предхожда въпрос.

— Ще кажеш, че съм луд — изпреварих я аз.

Тя бавно поклати глава.

— Ти си твърде добър следовател, за да виждаш неща, които не съществуват.

— Благодаря ти — казах меко. Облекчението, което изпитах, беше по-голямо, отколкото очаквах. Поне един човек да не поставя под съмнение здравия разум на действията ми при това разследване.

Тръгнахме отново. Бей Вилидж си е спечелил прозвището Гей Вилидж заради тоталното непризнаване на общоприетите правила от неговите обитатели — тук живеят най-много хомосексуални двойки. Ейнджи се премести в квартала миналата есен, няколко седмици след като напусна апартамента ми. Мястото беше близо до Дорчестър, където живеях, но може да се каже, че е на обратната страна на Луната. Бей Вилидж се е настанил между Кълъмбъс Авеню и Мас Пайк. Докато останалата част от Саут Енд е претенциозна и урбанизирана — галерии и кафенета в стил „Ел Ей“ са плъзнали навсякъде — Бей Вилидж е като последен спомен от доброто старо време, когато всеки е познавал всекиго. Верен на репутацията си, кварталът бъкаше от разхождащи се гей-двойки, поне две трети от тях повели кучета, всички те усмихнати поздравяваха Ейнджи, разменяха дружелюбни коментари за времето или я уведомяваха за някоя квартална клюка. Хората тук се познаваха, интересуваха се един от друг и бяха готови да си помогнат, ако се наложи. Млад мъж осведоми Ейнджи, че е прогонил някакви хлапаци, които оглеждали колата ѝ миналата вечер, и я посъветва да си сложи „Луджак“ система на волана. Може и да нямам правилна преценка, но според мен точно така трябва да се живее. Замислих се за „добродетелните“ християни, закътани в стерилитета и превзетостта на подредените си дворове и къщи в покрайнините, които се изживяват като модел на обществото и които не знаят името на съседите две къщи по-надолу.

Разказах на Ейнджи всичко, което бях научил за Карън Никълс, както и това, което знаех за последните месеци от живота ѝ — нейното сгромолясване към алкохола и наркотиците, подправените писма от нейно име, които Коди е получавал редовно, моята увереност, че не Коди е вандалът, съсипал колата ѝ, че е била изнасилена, а сетне и арестувана за проституция.

— Господи! — възкликна тя, когато стигнах до изнасилването, но иначе ме слушаше мълчаливо, докато крачехме към Саут Енд, после пресякохме Хънтингтън Авеню, продължихме край Църквата на християнското учение, водите на басейна отпред проблясваха и отразяваха куполите на постройките.

Когато свърших, Ейнджи рече:

— И така, защо те интересува Дейвид Уетъроу?

— Той е първата нишка. Той е в основата на всичко.

— Мислиш, че е бутнат под онази кола?

— Обикновено — свих рамене аз — не се правят такива неща пред четирийсет и шест свидетели, но като се има предвид, че точно този ден той не е имал никакво основание да бъде на това място, а и тези подправени писма, които някой е изпращал на Коди — повече от сигурен съм, че някой е направил всичко възможно да унищожи Карън Никълс.

— И да я тласне към самоубийство?

— Не задължително, макар че не го изключвам. На този етап мисля, че някой си е поставил ясната цел да съсипе живота ѝ.

Ейнджи кимна. Седнахме на ръба на басейна и тя безцелно прокара пръсти по водната повърхност.

— Уетъроу и Рей Дюпюи основават компанията си за филмови услуги. „Салис и Солк“ проведе разследване на всичките им работници и стажанти. И всички проверени излязоха чисти.

— А Уетъроу?

— Какво Уетъроу?

— Какво показва разследването за него? — Тя се взря в отражението си във водата.

— Ами че той ни нае.

— Но той не е бил човекът с пари. Карал е фолксваген, а и Карън ми каза, че са купили корола, защото не са могли да си позволят да вземат камри. Рей Дюпюи не е ли искал биографична справка или друга информация за своя партньор?

Стоеше загледана във водата, в малките вълнички, които се образуваха под пръстите ѝ.

— И той беше проверен, Патрик. Мина с „пълно шест“.

— Имате ли в „Салис и Солк“ човек, който прави графоложки анализи?

— Разбира се. Имаме поне двама експерти по фалшификации. Защо?

Подадох ѝ двата листа с подписа на Уетъроу — единия с Ф в средата, другия — без.

— Можеш ли да ми направиш услугата да провериш дали тези два подписа са поставени от една и съща ръка?

Тя взе листовете.

— Да, мога. — Обърна се към мен, сви колене до гърдите си и постави брадичката си върху тях. Гледаше ме, без да мигне.

— Какво има?

— Нищо. Просто гледам.

— И виждаш ли нещо хубаво?

Тя извърна поглед към църквата с жест, с който като че отпъждаше нещо, жест, който казваше, че флиртуването не влиза в менюто за днес. Ритнах каменната стена на басейна и се помъчих да премълча истината за това — как се бях чувствал последните няколко месеца, но не издържах.

— Ейнджи — рекох, — това положение на нещата ме съсипва.

Тя ме изглежда.

— Кое? С Карън Никълс?

— И то. И всичко. Работата... Тя е като... не е...

— Работата не ти доставя кеф, нали? — И леко се усмихна. Усмихнах се и аз.

— Точно така.

Тя сведе очи.

— Кой е казал, че животът трябва да е безкраен празник? — изрече едва чуто.

— А кой е казал обратното?

Тънката усмивка отново заигра на устните ѝ.

— Да, така е. Разбрах те. Мислиш ли да излизаш от бизнеса? — Свих рамене. Все още бях относително млад, но това е едно от нещата, които неизбежно се променят. — Писна ти от строшени кокали?

— Строшени животи.

Тя спусна коленете си и отново докосна водата.

— С какво би се заел?

Изправих се и се опънах така, че всички стари травми по гърба и раменете ми, подновени от събитията в дома на Коди тази сутрин, се обадиха в хор.

— Не съм мислил. Аз... аз наистина съм много уморен.

— А Карън Никълс?

Погледнах я. Седнала на ръба на водното огледало. Лятното слънце окъпало кожата ѝ в медени отблясъци, очите ѝ — тъмни и поплашещо интелигентни от всякога...

— Бих искал да доразкажа тази история вместо нея — рекох. — Искам да докажа на някого, може би на онзи, който се опита и успя да разбие живота ѝ, а може би просто на себе си, че животът ѝ имаше стойност. Така става ли?

Ейнджи ме погледна, лицето ѝ беше открито и нежно.

— Да, така става, Патрик. — Вдигна ръката си от водата и се изправи. — Предлагам ти сделка.

— Давай.

— Ако можеш да докажеш, че злополуката на Дейвид Уетъроу заслужава допълнително разследване, то аз ще участвам в него. Без пари.

— Ами „Салис и Солк“?

Тя въздъхна.

— Не знам. Започвам да се опасявам, че всичките глупави случаи, които ми дават, не отговарят на заплащането ми... То е нещо... — вдигна ръка и я спусна отново към водата. — Както и да е. Не се съсипвам от работа там. Мога да ти помагам, да взема ден или два свободни, ако се налага. Даже може да е...

— Интригуващо?

Тя се засмя.

— Да.

— И така: доказвам, че произшествието с Дейвид Уетъроу е нагласена работа, и ти влизаш в разследването. Нали това е сделката?

— Не влизам в разследването. Просто ти помагам за едно или за друго, когато имам възможност. — И тя се изправи.

— И така звучи добре. — Протегнах ръка и тя я пое. Притискането на дланта ѝ до моята отвори в гърдите ми пропаст. Жадувах за нея. Можех да се разтопя като бучка захар, тук, пред нея, стига да поискаше. Ейнджи измъкна ръката си от моята и я пхна в джоба си, като да беше в пламъци.

— Аз... — Отдръпна се от нещо, което видя в очите ми. — Не казвай...

— Добре — свих рамене. — Но все пак ще го кажа.

— Шшшт. — Постава пръста си на устните, усмихна се зад него, но очите ѝ блестяха от влага. — Шшшт — повтори.

13.

Мотелът „Холи Мартенс“ се намираше на петдесет метра от обрасла с жълта трева отбивка на Шосе 147 в Мишауик, градче, обозначено на картата като малка точка, доста далеч от Спрингфийлд. Представляваше купчина постройки, подредени под формата на буквата Т, и граничеше с незасято, кафяво поле, завършващо с грамадна локва. Черната вода се беше разляла нашироко, изглеждаше страховито и навеждаше на мисълта, че пази в себе си останки от динозаври. „Холи Мартенс“ имаше вид на бивша казарма или общежитие на ВВС от петдесетте години и външният му вид нямаше как да склони пътника да дойде отново. Плувен басейн изникна от лявата ми страна, когато приближавах с колата си малкия офис в предния край на сградата. Басейнът беше празен, ограден с верига, наоколо земята бе обсипана със стъкла от бирени бутилки, имаше разхвърляни ръждясали градински столове, опаковки от сандвичи, имаше и една пазарска количка на три колела. Олющена табела, закачена за един от столовете, предупреждаваше: **НЯМА СПАСИТЕЛ. АКО ПЛУВАТЕ, РИСКЪТ СИ Е ВАШ.** Може би са източили басейна, защото хората са хвърляли бутилки в него. А може би са хвърляли празните шишета, защото басейнът е бил източен. Може би спасителят е взел водата със себе си, когато си е тръгнал. А може би трябва да спра да разсъждавам за неща, които не ме засягат.

Офисът миришеше на сплъстена животинска козина, дървени стърготини и стари вестници, по които са размазани изпражнения. Тази миризма идваше иззад плота на рецепцията, където имаше поне седем клетки, пълни с гризачи. Повечето бяха морски свинчета, имаше и няколко хамстера, които бяха развили страхотни обороти в барабанчетата, увиснали в клетките им, крачетата им се мятаха като полудели, муцунките им, повдигнати към горната част на колелото,

като че се чудеха как така не могат да стигнат върха му. Дано няма и плъхове, помислих си. Дай Боже да няма плъхове.

Жената зад плота беше с избелена коса и изключително кльощава. Тялото ѝ изглеждаше направено от хрущяли, като че всяка тлъстинка, включително гърдите и задникът, бе отпътувала заедно със спасителя. Кожата ѝ беше толкова обветрена и твърда, че приличаше на плетиво. Можеше да е на всяка възраст между дваисет и осем и трийсет и осем, но носеше аурата на същество, изживяло поне дузина животи, преди да навърши дваисет и пет. Тя ми се усмихна широко и в усмивката ѝ имаше предизвикателство.

— Ха! Значи ти си тоя, дето се обади.

— Да съм се обаждал? За какво?

Цигарата подскочи между устните ѝ.

— За стая.

— Не. Аз съм частен детектив.

Тя се засмя, като преди това здраво захапа цигарата си.

— Хайде бе! — Пое цигарата между пръстите си и тръсна на пода зад себе си. — Като Магнъм?

— Точно като Магнъм — казах и се опитах да размърдам вежди по начина, патентован от Том Селек не само в този сериал, но и във всичките му роли.

— Гледам повторенията — рече тя. — Той е такъв сладур! Нали? — Повдигна вежди към мен, после понижи глас съзаклятнически: — Защо мъжете не носят мустаци вече?

— Защото хората, без да се замислят, ги взимат за хомосексуалисти или за тъпанари.

— Тук си прав, да, прав си — кимна тя. — Жалко, мамка му, колко жалко!

— Няма спор.

— Няма нищо по-хубаво от мъж с големи мустаци.

— Абсолютно вярно.

— С какво мога да ти помогна?

Показах ѝ шофьорската книжка и снимката на Карън Никълс, която бях изрязал от вестника.

— Познаваш ли я?

Тя внимателно се вгледа в снимката, после поклати глава.

— Макар че... не е ли това жената...

— Коя жена?

— Която скочи от покрива на онази сграда, в търговската част?
Кимнах.

— Чух, че е живяла известно време в този мотел.

— Неее. — Тя отново снижи гласа си. — Тя изглежда, хм, изглежда ми доста лъскава за това място. Нали разбираш за какво говоря?

— Какви хора идват тук? — попитах, като че ли не знаех отговора.

— О, все хубави хора — отговори тя. — Много готини хора, солта на земята, дето се вика. Е, не са чак толкова шлифовани... Идват доста рокери.

„Оп-па“, казах си.

— Шофьори на камиони.

„Оп-па“, казах си още веднъж.

— Все народ отруден, дето търси местенце да си отдъхне, хм, да си събере акъла, нали се сецаш? — Разбирай — наркомани и току-що пуснати под гаранция.

— Идват ли много сами жени?

Върху очите ѝ като че падна облак.

— Виж миличък, дотук! Кажи си направо какво си дошъл да търсиш? — Прозвуча като вярна до гроб другарка и съучастница на бандит, Магъм би бил впечатлен.

— Знаеш ли да сте имали жена, която не си е плащала доста време. Да речем, седмица и повече?

Тя плъзна поглед към книгата, в която се вписваха посетителите, опря лакът в плота и присмехулният пламък се върна в очите ѝ.

— Може би.

— Може би?

И аз подпрях единия си лакът срещу нея. Усмихна ми се и приближи лакътя си до моя.

— Да, може би.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за нея?

— Мога, разбира се. — Усмихна ми се, имаше чудесна усмивка, беше като на дете — такава, каквато е била, преди цигарите, дългите преходи по пътищата и безмилостното слънце да са си казали думата. — Моят старец може да ти каже повече.

Не знаех дали „старец“ значи мъжът ѝ или баща ѝ. За човек като нея можеше да бъде и двете. И двете, по дяволите. Оставих лакътя ми да стои там, където си беше, в опасна близост с нейния.

— Тоест?

— Тоест, да хвърлим малко светлина. Да ми се представиш например. Как се казваш?

— Патрик Кензи — послушно отговорих. — Приятелите ме наричат Магнъм.

— Друг път. Обзалагам се, че никой не ти вика Магнъм.

— Печелиш.

Тя разтвори дланта си и я протегна към мен, аз направих същото, ръкостискането ни се осъществи, без да вдигаме лактите си от плота, като че се готвехме да се състезаваме на канадска борба.

— Казвам се Холи.

— Холи Мартенс? — опитах се да налучкам. — Като в онзи стар филм.

— Кой?

— „Третият мъж“.

Тя само сви рамене.

— Когато моят старец взе това място, то се казваше „Леговището на Моли Мартенсън“. Имаше неонов надпис на покрива, нощем беше направо страхотно. И тъй моят старец, Уорън, има един приятел Джо, за всичко го бива. Та Джо избри М-то и сложи Х, сетне затъмни последните две букви.

— Какво стана с „леговището“?

— То не беше направено с неонов букви.

— Слава Богу.

Холи плесна с длан по плота.

— И аз казах същото!

— Холи! — провикна се някой отвътре. — Целите ми документи са в говна от невестулка!

— Въобще нямаме невестулка! — провикна се тя.

— Тогава значи са от свинчетата. Колко пъти да ти казвам да не ги пускаш вън от клетката?

— Отглеждам морски свинчета — обърна се Холи към мен с нежен и проникновен глас, като че сподели особено важна и любима тайна.

— Забелязах. И хамстери.

Тя кимна.

— Имах и няколко порчета, но умряха.

— Жалко! — казах аз.

— Значи обичаш порчета?

— Ни най-малко. — И се усмигнах.

— Не си прав. Порчетата са радост за душата. — Тя изцъка с език. — Истинска радост.

Чух откъм гърба ѝ тракане и писукане, което не би могло да бъде от барабанчетата на хамстерите, и Уорън се материализира от една врата, облечен в черно кожено яке, седнал в инвалидна количка. От коленете надолу краката му ги нямаше, но онова, което бе останало от него, беше масивно и яко. Беше облякъл черна тениска без ръкави върху огромния си като корпус на лодка граден кош, вените се виеха като огромни червени върви под кожата на раменете и бицепсите му. Косата му беше изрусена до бяло, като Холи, и обръсната по слепоочията. Това, което оставаше от нея, беше сресано назад и се спускаше до раменете му. Мускулите на челюстите му бяха колкото чаени чинийки и в момента енергично се движеха нагоре-надолу, ръцете му бяха напъхани в кожени ръкавици без пръсти, изглеждаше, че с тях спокойно би съборил дебел кол от дъбова ограда, все едно е градинско колче. Въобще не погледна към мен, докато се приближаваше до Холи.

— Миличка?

Тя обърна глава и погледна хубавото му лице с готовност и любов, толкова силна, че нищо друго не остана в стаята.

— Кажи, душко.

— Знаеш ли къде са хапчетата? — Уорън се придвижи до плота и взе да търси по рафтовете отдолу.

— Белите ли?

— Не. Жълтите, душко. Дето са за три часа. — Все още не беше погледнал към мен. Тя наклони глава, мъчейки се да си припомни. После невероятната ѝ усмивка изгря на лицето ѝ, тя плесна с ръце и Уорън също се усмигна.

— Разбира се, че знам, миличък! — Бръкна отдолу и извади кафеникаво шише с таблетки. — Бързо се сетих. — Подхвърли

шишенцето към него, той го грабна във въздуха, без да отделя очи от нея. Пъхна две в устата си и ги сдъвка.

Очите му не се отделяха от нея, когато ме попита:

— Какво търсиш, Магнъм?

— Нещо, останало от една мъртва жена.

Посегна към ръката на Холи, взе я в своята и прокара палеца си по кожата, съсредоточено загледан във вените и нежните кости, все едно че там четеше за последните минути на Карън.

— И защо?

— Тя е мъртва.

— Вече го каза. — Сега обърна ръката ѝ с дланта нагоре и прокара пръсти по линиите ѝ. Холи зарови другата си ръка в косите му.

— Тя си отиде — обясних, — а на никого не му пука.

— Само на теб, така ли? И това те прави най-добрият човек на света?

— Опитвам се.

— Онова женче — дребно, русо, дето започваше да се тъпче с наркотици от седем сутринта?

— Да, беше дребна и руса. За наркотиците — не знам.

— Ела тука, пиленце. — Той придърпа нежно Холи в скута си, после отмести няколко кичура от врата ѝ. Холи прехапа долната си устна, погледна го в очите, а брадичката ѝ потрепери. Уорън се намести така, че гърдите на Холи се опираха в ухото му, и за пръв път впери поглед право в мен. Сега, когато видях лицето му, се изненадах колко млад е всъщност. Вероятно нямаше трийсет. Имаше детски сини очи, страните му бяха гладки като на ученичка — слънчево, невинно момче.

— Знаеш ли какво беше написал Денби за „Третият мъж“? — попита ме.

Предположих, че става дума за Дейвид Денби, дългогодишен кинокритик за списание „Ню Йорк“. Беше необичайно, че Уорън го цитира, особено след като жена му беше заявила, че си няма и идея за кой филм става дума.

— Не мисля, че съм чел такова нещо.

— Той казва, че във времето след войната не се е родил човек, по-невинен от Холи Мартенс. — Той докосна носа ѝ. — Говоря за филма, пиленце, не за теб.

— Хей! — възкликна Холи. — А, така може.

— Съгласен ли си, господин детектив?

— Винаги съм мислел, че Калоуей е единственият герой в този филм — кимнах аз.

Той щракна с пръсти.

— Тревър Хауърд. И аз. — Погледна към жена си, а тя зарови лице в косите му и вдъхна дълбоко. — „Нещо, останало от една мъртва жена“, казваш. Но нямаш предвид неща с висока стойност, нали?

— Какви например?

— Бижута, фотоапарати и всякакви други неща за залагане.

— Не — казах. — Издирвам причината за нейната смърт.

— Жената, за която питаш — рече той, — беше отседнала в петнайсет Б. Дребна, руса, твърдеше, че името ѝ е Карън Уетъроу.

— Трябва да е тя.

— Ела. — Той ми посочи с ръка малка дървена врата зад плота.
— Ела да погледнем заедно.

Приблжих до инвалидната количка. Холи, допряла бузата си до главата му, ме погледна сънено.

— Защо си толкова добър с мен? — попитах.

Уорън сви рамене.

— Заради Карън Уетъроу. Защото никой не бе добър към нея.

14.

На около триста метра зад мотела имаше обор, построен край малка тъжна горичка от криви дървета, и празно място, черно от моторно масло. Уорън Мартенс тласкаше количката си през изгнили и изпопадали клони и напластените от няколко сезона листа, през боклуци, нахвърляни автомобилни части и празни бутилки, имаше останки и от някакъв зид на сграда, вероятно завършила дните си по времето на Линкълн. Уорън се носеше през всичко това със завидна лекота и умение. Холи беше останала на рецепцията, в случай че някой реши да потърси стая — „Риц“ беше пълен — а Уорън ме поведе към полуизгнилия обор, в който държеше всякакви изхвърлени и намерени от него вещи. Беше доста пред мен, търкаляше с ръце огромните колела и те кротко жвакаха върху гнилите листа. Кожената облегалка на инвалидната количка носеше знака на „Харли Дейвидсън“ с пришития в средата орел, а от двете страни на птицата се мъдреха стикери, които провъзгласяваха: ИМА ЛЮБОВ; РОКЕРИТЕ СА НАВСЯКЪДЕ; ВЕДНЪЖ ЗАВИНАГИ; СЕДМИНА НА МОТОЦИКЛЕТА.

— Кой е любимият ти актьор? — провикна се спътникът ми през рамо, докато яките му ръце обръщаха колелата върху пукащите листа.

— Съвременен или от по-старите?

— Сега, сега.

— Дензъл — отговорих. — А на теб?

— Кевин Спейси.

— Добър е.

— Откакто гледах „Умникът“, съм негов фен. Помниш ли го?

— Мел Профит — добавих аз — и сестра му Сюзън, прегърнала греха на кръвосмешението.

— Да, точно така. — Подаде назад разтворената си длан и аз я плеснах за поздрав. — А така! — добави, радостен, че е намерил съмишленик киноман, и то точно тук, сред гнилите изсъхнали дървета.

— А сега — любима съвременна актриса. Само не казвай Мишел Пфайфър.

— Защо?

— Ординерна ми е малко в повече, залага на женския чар, като стотици други посредствени кукли. Не е истинска.

— О! — вмъкнах разбиращо. — Джоан Алън тогава. А ти?

— Сигърни. Със или без автомат. — Бях го настигнал и тръгнах до него. — А от по-старите?

— Ланкастър. Без конкуренция.

— Мичъм — каза той. — Без конкуренция. А актриса?

— Ава Гарднър.

— Джийн Тиърни — завърши той.

— Мненията ни може и да не се покриват напълно, Уорън, но и двамата имаме безгрешен вкус.

— Самата истина. — Той се засмя, отметна глава назад и загледа черните клони, побягнали над него. — Ама вярно е това, дето казват за филмите.

— Какво казват?

Той продължаваше да гледа нагоре, търкаляше колелата напред, като че познаваше всеки сантиметър от това място.

— Пренасят те. Искам да кажа, ако гледам добър филм, аз не забравям, че нямам крака. Те просто са си на мястото. Те са краката на Мичъм, защото аз съм Мичъм и неговите ръце, дето галят голите рамене на Джейн Гриър, са моите ръце. Хубавите филми, ще ти кажа, братко, ти дават друг живот. Съвсем друго бъдеще, поне за известно време.

— За два часа.

— Да. — Той се засмя отново, но този път смехът му прозвуча тъжно. — Да — повтори меко и за момент тоновете тежест на живота му се изтърколиха отгоре ни. Западащият мотел, тъжните криви дървета на горичката, липсващите му крака, хамстерите, втурнали се като луди из клетките си. — Не стана с мотор — каза той, сякаш отговаряше на въпрос, който не бях задал, но отговорът на който ме вълнуваше. — Човек, като ме види така, веднага си представя, че съм излетял от някой завой. — Погледна през рамо към мен. — Една нощ чуках една мацка тук, още се казваше „Леговището на Моли Мартенсън“. И изведнъж се явява Холи — цялата жлъч, мамка ти,

говедо, и прочее, и прочее, запрати халката си на пода и излезе. Хукнах да я гоня. Тогава около басейна нямаше парапет, нямаше и вода в него. Подхлъзнах се и паднах в дълбоката част. — Той потрепери. — Прекърших се на две. — Разпери ръце: — Спечелих всичко това със съдебно дело.

Спря пред вратата на обора и се зае да отключва катинара. Личеше, че постройката някога е била червена, но слънцето и немарата я бяха докарали до тъмнорозов оттенък, едната стена беше опасно наклонена към земята, като че всеки момент оборът ще се отпусне на хълбок и ще заспи. Чудех се защо счупването на гръбнака беше довело до ампутация на двата му крака, но реших да изчакам — щеше да ми каже, ако искаше да знам.

— Най-странното е, че Холи сега ме обича два пъти повече. Може би защото вече не мога да прескачам плета. Мислиш ли?

— Може би — отговорих аз.

Той се усмихна.

— И аз мислех така, но знаеш ли защо всъщност? Каква е истинската причина?

— Не.

— Холи е от онези хора, които са истински живи само когато някой има нужда от тях. Като тези нейни морски свинчета. Тия копелета ще измрат, ако тя не се грижи за тях. — Погледна ме, кимна като на себе си и отвори вратата на обора. Влязох след него.

По-голямата част от пространството приличаше на битпазар: трикраки масички, прокъсани абажури, пукнати огледала, телевизори с пръснати от удар екрани. Ръждясали антени висяха на жиците си, посредствени картини, изобразяващи пусти поля, клоуни и вази с цветя, бяха окачени по стените. В предната част, която съставляваше една трета от помещението, имаше колекция от куфари, дрехи, обувки, книги, от един кашон извирах евтени бижута. Отляво беше обтегната жълта връв, за да ограда секция, в която прегледно бяха наредени нов, неупотребяван миксер, чаши за чай и вино, порцеланови чинии, завити във фабричната си опаковка, все още в кашони, както и голям поднос с инкрустация „Дуи & Дина, винаги и завинаги, 4 април 1997“. Уорън забеляза, че чета надписа.

— Аха, младоженци. Дойдоха тук в нощта след сватбата, разопаковаха подаръците и всичко беше наред до три часа сутринта.

Извъртяха страхотен скандал, тя се метна в колата. Той изскочи да я гони, хукна след нея по пътя, полугол. Това беше последният път, когато ги видях. Холи не ми дава да продам техните неща. Казва, че щели да се върнат. Викам ѝ: „Минаха две години, миличко“, а Холи — „Ще се върнат“, и това е.

— И това е, а? — повторих машинално. Със страхопочитание разглеждах подаръците, подноса, представих си полуголия жених, втурнал се след булката си в три часа сутринта.

Уорън се дотъркаля от дясната ми страна.

— Тук са ѝ нещата. На Карън Уетъроу. Не са много.

Пристъпих напред и повдигнах капака на кашон от банани.

— Колко време мина, откакто я видях за последен път?

— Седмица. След това изведнъж чух, че е литнала от покрива на митницата.

— Значи си знаел...

— Да, знаех.

— А Холи?

— Не те е излъгала — кимна Уорън. — Тя е от ония хора, дето виждат всичко в розова светлина. Ако не може да го окъпе в розово, значи нещото не е станало. Не се е случвало. Има нещо в себе си, което не ѝ позволява да направи нужните връзки. Но аз видях снимката във вестника и веднага разбрах какво е станало. Изглеждаше различно, но си беше тя.

— Защо, каква беше?

— Тъжна. Най-тъжният човек, който съм виждал от много, много дълго време. Просто умряла от тъга. Аз вече не пия, но съм сядал с нея някои вечери, докато тя обръщаше чаша след чаша. Един път нещо не ѝ угодих и тя стана отвратителна, започна да ми натяква, че не ме бива, че нищо при мен не е като хората. Аз ѝ казвам: „Карън, след онова, което ми се случи, загубих много неща, но не и това.“ Аз съм като осемнайсетгодишен в тая работа. Винаги съм готов, като боец на пост. Както и да е, казах ѝ: „Виж, нямам нищо лично срещу теб, но обичам жена си.“ А тя се смее: „Никой никого не обича — казва. — Никой никого не обича.“ И ще ти кажа още нещо — тя, братче, си вярваше.

— Значи — никой никого не обича — повторих.

— Да — кимна той. — Никой никого не обича.

Почеса се по главата и се огледа, докато аз вдигах една снимка в рамка от кашона. Стъклото на фотографията беше счупено и малки остри парченца висяха от краищата на рамката. Беше на баща ѝ, в чудесна униформа, хванал ръката на дъщеря си. И двамата бяха мигнали от светкавицата.

— Като си мисля за Карън — каза Уорън, — тя беше като в черна дупка. Такъв ѝ се виждаше светът наоколо, черна дупка. Беше заобиколена от хора, за които любовта е върховна глупост, и затова за нея такова нещо като любов не съществуваше.

Измъкнах още една снимка със счупено стъкло. Карън и хубав тъмнокос мъж. Дейвид Уетъроу, реших аз. И двамата със загар, облечени в дрехи с пастелен цвят, застанали на палубата на голям туристически кораб, очите им — с лек блясък от дайкиритата в ръцете им. Широко усмихнати. Тогава всичко със света е било наред.

— Каза ми, че е сгодена за някого, който бил блъснат от кола. — Кимнах. Още една снимка с Уетъроу и още стъкълца в шепата ми, след като я вдигнах от кашона. Следващата снимка — пак широки усмивки, този път на някакво парти, зад гърбовете им висяха гирлянди, изписани с „Честит рожден ден!“.

— Знаеше ли, че се е продавала за пари? — попитах.

— Бях се сетил. Идваха много мъже при нея, само един или двама се появяваха отново.

— Говорил ли си с нея за това? — Взех купчинка квитанции, изпратени на стария ѝ адрес, в Нютън. После вдигнах още една полароидна снимка с Дейвид Уетъроу.

— Тя отричаше. После изведнъж ми предложи да ми духа за петдесет долара. — Раздвижи рамене и погледна към рамките на пода. — Може би трябваше да я изритам, но да ти кажа, братко, беше достатъчно ритана.

Намерих върната поща, всичко беше разплащателни бележки, пликовете, щамповани с червени букви: „Върнато поради несъществуващ адресат“. Оставих ги настрана, извадих две тениски, бельо и чорапогаци, хронометър.

— Казват, че повечето не са идвали пак? А тези, които се връщаха?

— Бяха само двама. Единия виждах често — дребен, червенокос, горе-долу моя възраст. Той плащаше за стаята.

— Кеш?

— Да.

— А другият?

— Беше по-хубав. Рус, може би около трийсет и пет. Идваше обикновено нощем.

Под дрехите открих бяла картонена кутийка, около дванайсет сантиметра на височина. Отвързах розовата панделка и отворих кутийката. Уорън, който надничаше през рамото ми, възкликна:

— Виж ти! Холи не ми е споменала за това.

Сватбени покани. Може би двеста, надписани калиграфски, на светлорозова хартия от ленени влакна:

ДОКТОР И ГОСПОЖА КРИСТОФЪР ДОУ

УЧТИВО МОЛЯТ ЗА УДОВОЛСТВИЕТО ОТ ВАШЕТО ПРИСЪСТВИЕ

НА СВАТБЕНОТО ПРАЗНЕНСТВО НА ДЪЩЕРЯ ИМ

ГОСПОЖИЦА КАРЪН АН НИКЪЛС И ГОСПОДИН ДЕЙВИД УЕТЪРОУ,

КОЕТО ЩЕ СЕ СЪСТОИ НА 10 СЕПТЕМВРИ 1999 ГОДИНА.

— Следващият месец — отбелязах.

— Мамка му! — обади се Уорън. — Малко са били подранили с тия покани, не мислиш ли? Трябва да ги е поръчала осем-девет месеца преди сватбата.

— Сестра ми поръча нейните единайсет месеца по-рано. — Свих рамене. — Карън беше същият тип момиче, когато я срещнах.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно, Уорън.

Сложих поканите обратно в кутията и завързах панделката. Преди шест или седем месеца тя е седяла на масата, вдъхвайки аромата на ленените листове, може би е прокарвала пръсти през буквите. Щастливка. Под книжка с кръстословици открих друга пачка

снимки. Тези не бяха в рамки, а в бял обикновен плик, с марка от Бостън, датата беше 15 май тази година. Нямаше адрес на подателя. Получател беше Карън, адресът ѝ — в Нютън. Бяха снимки на Дейвид Уетъроу. Само че жената с него не беше Карън Никълс. Беше брюнетка, облечена в черно, с фигура на модел. Седяха с Дейвид Уетъроу в някакво бистро. На една от снимките държаха ръцете си, на друга се целуваха. Уорън хвърли един поглед, докато ги разглеждах.

— А, това вече не е хубаво. — Поклатих глава. Дърветата около бистрото бяха голи, така че трябва да е било през февруари. Не много след като с Буба бяхме посетили Коди Фолк и малко преди Дейвид Уетъроу да си счупи главата.

— Мислиш ли, че тя е снимала?

— Не. Правени са от професионалист. Със специална апаратура. Снимани са от покрив, обектът е рамкиран прецизно. — Преглеждах ги бавно, за да види сам за какво му говоря. — Тук е хванал в едър план ръцете им една в друга.

— Значи мислиш, че някой е бил нает да ги направи?

— Да.

— Някой като теб?

— Да, Уорън — кимнах, — някой като мен.

Уорън погледна снимките в ръката ми още веднъж.

— Той всъщност не прави нищо нередно с това момиче.

— От една страна, е така. Но ти, Уорън, ако получиш по пощата подобни снимки на Холи с някакъв непознат, как ще се чувстваш?

Лицето му потъмня и той не продума известно време. Най-сетне се обади:

— Даа. Прав си.

— Въпросът е защо някой, който и да е той, е изпратил тези снимки на Карън?

— Да я побърка, за какво друго?

— Това определено е възможност.

Стигнах почти до дъното на кашона. Намерих паспорта ѝ, удостоверението ѝ за раждане и шишенце с таблетки „Прозак“. Най-лекото, което биха ѝ предписали след произшествието с Дейвид. Внезапно забелязах датата: 23 октомври 1998-а. Значи е взимала антидепресанта много преди да се срещнем. Намерих и прочетох името на лекаря, който ѝ беше дал рецептата: Д. Бурн.

— Имаш ли нещо против да взема това?

Уорън тръсна глава.

— Не, разбира се.

Сложих шишенцето в джоба си. Останалото в кашона беше лист бяла хартия. Взех го и го обърнах. Беше страница от медицински преглед с името на доктор Бурн най-отгоре и носеше дата 6 април 1994 година.

Пациентът беше Карън Никълс.

... репресивната натура на пациентката е особено изявена. Очевидно тя е в състояние на постоянно неприемане — неприемане на смъртта на баща ѝ, неприемане на факта, че отношенията с майка ѝ и втория ѝ баща са лоши, неприемане на собствените ѝ сексуални уклони, които, по мнението на специалиста, са от бисексуално естество, а и имат нюанс на желание за кръвосмешение. Пациентката се подчинява на класическия модел пасивноагресивно поведение и категорично не предприема никакъв опит да добие оценка и съзнание за личността си. Пациентката е с опасно ниско самочувствие, неясна сексуална идентичност и по мнението на специалиста, който я лекува — има потенциално опасни и фантастични версии за света около себе си и неговите закони. Ако последващите сеанси се окажат без резултат, моето предложение е да бъде изпратена за по-сериозно лечение в специализирано болнично заведение...

Доктор Д. Бурн

— Какво е това? — поиска да разбере Уорън.

— Заключение от преглед на Карън, написано от психиатъра ѝ.

— Че какво общо може да има тя с такъв човек?

— Това е въпросът на деня — погледнах обърканото му лице. С негова благословия прибрах бележките от прегледа, както и снимките на Дейвид Уетъроу с другата жена, а всичко останало — снимките в рамка, дрехите, разваления хронометър, паспорта и сватбените покани, сложих обратно в кашона. Погледнах към онова, което би послужило

за доказателство за съществуването на Карън Никълс, оципах мястото, където носът ми се свързва с челото, и затворих за миг очи.

— Хората могат и да уморяват, нали? — чух Уорън да казва.

— Да, могат.

Тръгнах към вратата.

— Боже, човече, сигурно непрекъснато си уморен.

Докато Уорън заключваше вратата на обора отвън, аз продължавах да мисля за времето, което Карън бе прекарала в този мотел.

— Кажи ми повече за тия двамата, дето са се връщали при Карън.

— Да, какво?

— Имаш ли чувството, че се познавах?

— Понякога идвах заедно, понякога — не.

— Друго?

— Както ти казах, червенокосият беше говно. Плъх. От ония, които се мислят за най-умните. Когато идваше, плащаше, от пачка стотачки, като че броеше банкноти от един долар. Нали разбираш? Карън направо полепваше по него, а той гледаше на нея като на парче месо и гадно намигваше към мен и Холи. Истинско говно, ти казвам.

— Височина, килограми?

— Бих казал, че беше висок около метър и седемдесет или малко по-нисък. Цялото му лице бе в лунички... Късо подстриган. Да е тежал около седемдесет и пет килограма. Облечен като конте — копринена риза, черни джинси, лъскави обувки.

— А другият?

— Зализан. Кара черен мустанг шелби, 1968-а, GT—500, с гюрук. От тия, дето има произведени само, колко бяха, около четиристотин.

— Да, там някъде.

— Носеше се небрежно, но си личеше, че е богат момък. Прокъсани джинси, тениска и върху нея — пуловерче шпиц. Обаче — двестадоларови тъмни очила. Никога не мина през офиса, никога не го чух да приказва, но имам чувството, че той беше главният.

— Защо?

— Имаше нещо у него — сви рамене Уорън. — Казва „Хоп!“ — и Карън тръгва след него. Не знам. Виждал съм го отдалеч четири-пет

пъти, само видът му ме караше да се наприягам. Като че не бях достоен да го погледна или нещо такова.

Той затъркаля количката обратно през черното поле, а аз го последвах. Денят ставаше сякаш по-мъртъв, а влагата — все по-тежка. Вместо да се запъти към мотела, той ме поведе към масата за пикник, изпъстрена от малки остри чепове, прилични на настръхнала коса. Уорън се спря до масата и аз седнах отгоре ѝ с надеждата, че дънките ми ще ме предпазят от острите връхчета. Не поглеждаше към мен. Гледаше надолу, забил очи в дупките по чворестото дърво.

— Аз ѝ се оставих един път — каза тихо.

— Оставил си се?

— На Карън. Не спираше да ми говори за тъмни божества, за мрачни места и дълбини, където мога да бъда заведен и... — Погледна към офиса, където силуетът на жена му се движеше зад пердето. — Аз... не знам какво кара мъж, който има най-добрата жена на света... какво го кара да...

— Да чука чуждо — помогнах му аз.

Вдигна очи към мен — бяха пълни със срам.

— Да.

— Аз не знам. Ти ми кажи.

Той забарабани с пръсти по облегалките за ръцете, гледаше някъде през мен, към горичката с изпочупени дървета и черното петно земя.

— Тъмнината. Тъмнината, в която можеш да потънеш. Истински враждебно и прокълнато място, а докато се губиш из него, се чувстваш на върха. Невинаги ни се ще да сме върху жена, която ни гледа отдолу с всичката любов, на която е способна. Искат ти се да покриеш жена, която те е претеглила и погледът ѝ казва точно това. Познава тъмната ти и лоша част. — Погледна ме. — И харесва тази ти част, иска я...

— Значи ти и Карън...

— Цяла нощ, братче! Като животни. И беше гот. Тя беше луда. Без никакви задръжки.

— И после?

Той отново погледна встрани, пое дълбоко въздух и го изпусна бавно.

— После тя каза: „Видя ли...“

— Видя ли.

Той кимна.

— Видя ли? Никой не обича никого.

Стойхме около масата за пикник, без да си кажем дума, доста време. Жътвари бръмчаха в хилавите корони на дърветата, еноти надничаха иззад храстите, ограждащи далечния край на голото петно земя. Оборът се беше наклонил с още два сантиметра и гласът на Карън Никълс пошепна сред околното униние: „Видя ли? Никой не обича никого.“

15.

Бях си взел работа в бара, когато по-късно тази вечер Ейнджи ме откри там. Барът бе на Буба, казваше се „Ботуша“. Намираше се на дълга улица в Южен Дорчестър. Макар че Буба го нямаше, беше в Северна Ирландия (слуховете твърдяха, че отишли да приберат оръжия, които са скрили там), питиетата ми продължаваха да идват гратис. Това щеше да има смисъл, ако бях в настроение за пиене, а аз не бях. Вече час ближех първата си бира и халбата ми беше наполовина пълна, когато Шейкс Дули, собственик по документи, ми я смени с нова.

— Това е престъпление — рече Шейкс, докато изливаше изфирясалата ми бира в мивката, — здрав мъж като теб да прахоса така честното питие.

Аз казах: „Мммм“, и се зарових отново в бележките си.

Понякога ми е по-лесно да се концентрирам сред хора. Сам, затворен между четирите стени на апартамента или кантората, изпитвам усещането, че нощта ме притиска, дотежава ми равносметката за още един отминал ей така ден. Тук, в бара, в късния неделен следобед, се чувствам далеч по-добре — до ушите ми достигат приглушените удари на бухалките по бейзболната топка, които долитат от телевизора, празните разговори на играчите на карти, отпуснати и щастливи, че има още толкова време до изнурителния понеделник с пронизителните клаксони и изискващите босове, с тягостните задължения въщи и в работата, до слуха ми идва категоричното потропване на топките за бiliarд оттатък и всички тези приятни шумове се сливат в монотонно, предразполагащо бръмчене и съзнанието ми се освобождава от всичко излишно, за да се прикове към бележките пред мен, наредени до купичката с фъстъци.

Бях се опитал да подреда хронологично онова, което бях изровил от тресавището, което представляваше животът на Карън, и сега усилието ми лежеше пред мен, прегледно написано на жълт лист хартия. След като бях свършил тая работа, бях надраскал множество

бележки, които само коментираха известните ми вече факти. Докато се занимавах с драскулките си, „Ред Сокс“ загубиха мача и тълпата пред екрана изтъня, макар че не беше толкова тъпкано, когато дойдох. От джубокса се разнесе песен на Том Уейтс и два разчувствани гласа от билиардната взеха да му пригласят.

КАРЪН НИКЪЛС,

РОДЕНА НА 16 НОЕМВРИ 1970 Г., ПОЧИНАЛА НА 4 АВГУСТ 1999 Г.

а) Майката се омъжва за Кристофър Доу през 1979-а и се преместват в Уестън.

б) Завършва гимназията „Маунт Алвърина“ през 1988-а.

в) Завършва „Управление на ресторанти и хотели“ в „Джонсън и Уейлс“ през 1992-ра.

г) Започва работа в хотел „Четири сезона“ в Бостън, в отдел „Кетъринг“.

д) Повишена е в длъжност зам.-управител на отдел „Кетъринг“ през 1996-а.

е) Сгодява се за Дейвид Уетъроу през 1998-а.

ж) Преследване и тормоз от К. Фолк. Вандализация върху колата ѝ.

з) Пръв контакт с мен, февруари 1999-а.

и) Катастрофата с Дейвид Уетъроу, 15 март 1999 г. — да се обадя на Девин или Оскар отново и да хвърля поглед на полицейския рапорт в участъка.

й) Застраховката на колата прекъсната заради неплащане.

к) Получава по пощата снимките на Дейвид с другата жена, май 1999-а.

л) Уволнена от работа на 18 май заради мудност и многократни отсъствия.

м) Напуска квартирата си на 30 май 1999-а.

н) Заселва се в мотел „Холи Мартенс“ на 15 юни 1999-а (губят се две седмици).

о) Виждана е с червенокос и с рус мъж, очевидно богат, в мотел „Холи Мартенс“, юни-август 1999 г.

п) К. Фолк е получил девет писма, подписани от К. Никълс, март-юли 1999.

р) Карън получава бележките на психиатъра си, дата неизвестна.

с) Изнасилена от К. Фолк, юли 1999-а.

т) Арестувана за проституция, юли 1999-а, автобусно депо, Спрингфийлд.

у) Самоубийство, 4 август 1999 г.

Забележка: Подправените писма, изпратени до К. Фолк, предполагат участието на трето лице и намесата му в „лошия късмет“ на К. Никълс. Това, че К. Фолк не е извършителят на вандалския акт върху колата, навежда на същия извод. Неизвестното трето лице може да бъде червенокосият, а може да е и русият, или и двамата. Или никой от двамата. Бележките от психиатричния преглед предполагат лицето да работи при този психиатър. Възможно е някой работещ при доктора, да отклонява информация за пациентите (в случая К. Никълс) и да я доставя на третото (неизвестно) лице с цел да може да се меси драстично и непоправимо в живота на Карън. Обаче мотиви засега липсват. По-нататък...

— Мотиви за какво? — попита Ейнджи.

Закрих бележките си с ръка и се обърнах през рамо към нея.

— Майка ти не те ли е учила...

— ... че не е прилично да заничаш иззад рамото на хората? Да, казвано ми е. — Стовари чантата си на свободния стол отляво и се настани до мен. — Как върви?

— Ако мъртвите можеха да говорят...

— ... нямаше да са мъртви.

— Интелектът ти е потресаващ. — Тя ме перна по рамото с опакото на ръката си и тръсна цигарите и запалката си на барплота.

— Анджела! — Шейкс Дули се втурна с такава сила към нас, че се уплаших да не събори бара пред себе си. — Да пукна, ако не е било

цяла вечност! — И той се плъосна върху плота, за да я целуне.

— Здравсти, Шейкс. Не искам да чувам нито дума за косата, разбрахме ли се?

— За каква коса става дума? — учуди се той.

— Ще ми дадеш ли една водка, Шейкс, без нищо?

Шейкс възторжено разтърси ръката й.

— Най-сетне сериозен пияч!

— Този ми приятел ще те докара до фалит, а?

— Напоследък пие като монахиня. Хората взеха да пускат слухове. — Шейкс щедро сипа водка в една чаша и я постави пред нея.

— Е — казах, когато Шейкс се отдалечи. — Все пак дойде, а?

Тя се усмихна двусмислено и отпи от водката.

— Продължавай в същия дух. Ще ми бъде още по-приятно, като започна изтезанията по-късно.

— Ще хапя. Какво те носи насам?

Тя извъртя очи.

— Открих някои несъответствия около Дейвид Уетъроу. Всъщност — две. Първото го хванахме лесно. Писмото до застрахователната компания определено не е писано от него.

— Значи вече си започнала? — размърдах се на стола аз.

Ейнджи извади цигара.

— В неделя.

— И вече си успяла да изровиш някои неща?

— Две неща — изпусна кръгче цигарен дим Ейнджи.

— Чудесно! Страхотна си!

Тя сложи длан зад ухото си.

— Ти си четирите туза, ти си минохвъргачка, ти си върхът, ти си ритник в задниците на гадните копелета, страхотна си! — занареждах.

— Това вече го каза.

Изкашлях се виновно.

— Безспорно ти си най-умният, най-осведоменият и най-проницателният частен детектив в цял Бостън — завърших.

Устните й се разтегнаха в онази широка, малко крива усмивка, която ми късаше сърцето.

— Виждам, че нямаш трудности с комплиментите.

— Само ми дойде на езика. Понякога не знам какво ми става.

— Забравил си как се лижат задници, предполагам.

Облегнах се назад, изгледах извивката на ханша ѝ, плътта, притисната до стола.

— Като казах задници — твоят продължава да е трепач.

Тя размаха цигарата си пред лицето ми:

— Дръж си оная работа в гащите, любовнико.

Вдигнах ръце.

— Слушам, мадам.

— Сега странност номер две. — Ейнджи разлисти бележника си върху бара. Измести стола си така, че коленете ни се докоснаха. — Малко преди пет следобед в деня на злополуката Дейвид Уетъроу звъни на Грег Дюн, момчето със стедикама, и го моли да го извини, че не може да иде. Казва, че майка му е болна.

— А тя болна ли е?

— Да — кимна Ейнджи. — От рак. Обаче преди пет години. Починала е през 1994-та.

— Значи лъже...

— Не съм свършила. — Ейнджи заби фаса си в пепелника, няколко въгленчета останаха да тлеят. Приведе се напред и коленете ни отново се докоснаха. — В пет без двацет някой е потърсил Уетъроу по мобилния му телефон, разговорът е траял четири минути и този, който му е звънял, се е намирал на Хай Стрийт и е ползвал уличен телефон.

— На една пресечка от ъгъла на Конгрес Стрийт и Пърчейз.

— Една пресечка по-надолу, ако искаме да сме точни. Но това не е най-любопитното нещо. Нашата свръзка в „Мобил едно“ ми съобщи къде се е намирал Уетъроу, когато са му звъннали.

— Не дишам.

— Движел се е на запад по Пайк, съвсем близо до Натик.

— Така че в пет без двацет той все пак е бил на път към човека със стедикама.

— И в пет и двацет се оказва в средата на кръстовището на Конгрес Стрийт и Пърчейз.

— За да му разбият главата.

— Точно така. Оставя колата си в гаража на Саут Стрийт, извървява разстоянието до Конгрес Стрийт по Атлантук и когато пресича Пърчейз, белята става.

— Споделила ли си това с някое ченге?

— Ами, ами, знаеш какво е отношението на ченгетата към нас по принцип и към мен в частност.

Кимнах разбиращо.

— Трябва добре да помислиш следващия път, преди да стреляш в ченге.

— За мой късмет „Салис и Солк“ са в чудесни отношения с бостънската полиция.

— Искаш да кажеш, че са ти се обадили?

— Не. Аз се обадох на Девин.

— На Девин?!

— Аха. Попитах за него и той ми звънна след десет минути.

— Десет минути значи.

— Хайде, да са били петнайсет. Може би петнайсет. Както и да е. Имам показанията на свидетелите. На всичките четирийсет и шестима свидетели. — И тя потупа кожената чанта на стола до себе си. — Какво ще кажеш?

— Още по едно, гълъбчета?

Шейкс Дули изчисти пепелника пред Ейнджи и забърса мокрия кръг под чашата ѝ.

— С удоволствие — каза Ейнджи.

— А за тая госпожица? — кимна към мене Шейкс.

— Засега не, Шейкс, но благодаря ти.

Шейкс измърмори под носа си едно: „Боже, каква ученичка“, и се запъти да налее на Ейнджи още една водка.

— Чакай сега, че нещо не ми е ясно — започнах. — Просто се обаждаш на Девин и след петнайсет минути имаш онова, което аз се опитвам да получа вече четвърти ден.

— Нещо такова.

Шейкс постави питието пред нея.

— Ето, кукличке.

— „Кукличке“ — изръмжах, когато той се отдалечи. — Кой в днешно време се обръща към хората с „кукличке“!

— На него му отива — доволно рече Ейнджи и отпи глътка. — Просто адски му ходи.

— Ще му откъсна главата на Девин, кълна се!

— И защо? Непрекъснато го търсиш за услуги. Аз не съм му се обаждала почти цяла година.

— Е, вярно е.

— И освен това аз изглеждам по-добре от теб.

— Това е под въпрос.

— Я поразпитай наоколо, друже — изпръхтя Ейнджи.

Отпих от бирата си. Беше топла. Някъде в Европа може и да я харесват такава, но те харесват също така и кървавица, и Стивън Сегал. Когато Шейкс мина покрай нас, поисках нова бира.

— Идва! А после ще ти взема ключовете за колата! — Постави запотената халба пред мен, стрелна с очи Ейнджи и се отдалечи.

— Напоследък все по-често съм недоволен.

— Може би защото излизаш с адвокатка, която си мисли, че добрата дреха ще компенсира липсата на мозък.

— Ти я познаваш?

— Не. Но чувам, че я познават половината от заключените в дванайсети сектор.

— Ххх! — изсъсках като котка. — Мяууу!

Тя ми се усмихна съжалително, докато палеше следващата си цигара.

— Котката трябва да има нокти, за да се бори. А доколкото чувам, това, което твойта изгора има, е красиво дипломатическо куфарче, разкошна коса и цици, които все още не е изплатила. — Усмихна се още по-широко и наклони лице към мен: — Така ли е, щастливецо?

— Как е мъжът на мечтите ти?

Усмивката ѝ мигновено се стопи и тя посегна към чантата си.

— Дай да се върнем към Дейвид Уетъроу и Карън...

— Чух, че името му е Трей.

— Откъде...

— Нали сме детективи? Откъдето и ти знаеш, че излизам с Ванеса.

— Ванеса... — Произнесе името, като че сдъвка лимон.

— Трей — казах аз.

— Млъкни — изрече, докато ровеше из чантата.

Отпих от бирата си.

— Поставяш под съмнение моя вкус, а ти спиш с някакъв, дето носи името Трей.

— За сведение — не спя с него. Вече.

— Поздравявам те.

— И аз теб.

За около минута настъпи мълчание, докато Ейнджи извади няколко факса и ги приглади върху бара. Отпих глътка от бирата си, попипах картоненото кръгче под чашата и усетих, че неволно се усмихвам. Хвърлих едно око към Ейнджи. Ъгълчетата на устните ѝ също се разтягаха в усмивка.

— Не ме гледай — каза.

— Защо?

— Защото така! — Отказа се от усилието да остане сериозна и засмяното ѝ лице светна.

След миг се смеехме и двамата.

— Не ми е ясно защо се смеем — каза Ейнджи.

— И на мен.

— Проклетник.

— Вещица.

Смехът ѝ се разсипа волно наоколо, тя извъртя стола към мен, високо вдигнала чашата си.

— Липсвах ли ти? — попита.

Не можеш и да си представиш! — изстенах вътрешно.

— Ни най-малко — отговорих ѝ.

* * *

Преместихме се на една дълга маса в дъното на бара, поръчахме си сандвичи и вече ги нагъвахме, докато я запознавах с всички детайли: за първата ми среща с Карън Никълс, за двете ми посещения при Коди Фолк, разговора ми с Джоела Томас, както и това, което научих от Холи и Уорън Мартенс.

— Мотивът — каза Ейнджи. — Пак и пак опираме до мотива.

— Да, така е.

— Кой в действителност е съсипал колата ѝ и защо?

— Именно.

— Кой е писал писмата до Коди и защо?

— По каква причина някой решава да преобърне живота на тази жена, и то с такава премислена и тотална жестокост, че да не остави

никакъв друг път пред нея, освен скока в нищото.

— И дали наистина са стигнали дотам, че да режисират и раняването на Дейвид Уетъроу?

— Това също е една голяма питанка — допълних.

— За какво говориш? — попита Ейнджи, докато дъвчеше и попиваше със салфетката крайчеца на устата си.

— Някой е снимал Дейвид с друга жена и после изпратил снимките на Карън. Кой?

— Изглеждат ми професионална работа.

— И аз мисля така. — Напъхах в устата си изстинал пържен картоф. — А и още — кой е дал на Карън бележките на нейния психиатър? Това е най-голямата загадка за мен.

Ейнджи кимна.

— И защо? — добави. — Защо, защо, защо?

Беше една дълга нощ. Най-внимателно прегледахме всичките четирийсет и шест показания на свидетелите и се оказа, че повече от половината въобще не са видели нищо, а останалите двайсетина подкрепят това, което полицаите смятат, че се е случило — Уетъроу се е препънал в дупка на настилката, колата го удря в главата, като шофьорът се е опитал да направи всичко възможно, за да избегне удара.

Ейнджи даже нарисова приблизителна схема на сцената на произшествието. Бяхме поставили всичките четирийсет и шестима свидетели по местата им и нашата картинка приличаше на скица на футболна игра, която току-що е завършила. По-голямата част от свидетелите — двайсет и шестима — се бяха оказали на северозападния ъгъл на кръстовището между Конгрес Стрийт и Пърчейз. Брокери, поели към Саут Стейшън след края на работния ден, бяха изчаквали да светне зелено, за да пресекат. Други тринайсетима са стояли на северозападния ъгъл точно срещу мястото на произшествието, Уетъроу се е приближавал тъкмо към тяхната група. Двама от свидетелите са се намирали на североизточния ъгъл, а трети — в колата, движеща се зад автомобила на Стивън Кърнс — водача, който почти е отнесъл главата на Дейвид. От останалите петима свидетели двама са били стъпили на платното, когато светофарът е светнал жълто, а трима са били на зебрата и точно като Уетъроу са правели дневната си тренировка. От тях двама са тичали в

западна посока, а един — на изток. Този, който е тичал на изток, е бил най-близо до събитието. Неговото име беше Майлс Брюстър и беше известно, че точно когато са се разминали, Уетъроу е направил фаталната стъпка в дупката на платното. Колата вече е навлязла в кръстовището и когато Уетъроу пада, Стивън Кърнс моментално извива волана и хората на пешеходната пътека се пръскат.

— Но не и Брюстър — казах аз.

— Как така? — Ейнджи вдигна поглед от снимките на Дейвид и непознатата жена, които разглеждаше в момента.

— Защо този Брюстър не се е паникьосал като другите?

Тя плъзна стола си до мен и погледна скицата.

— Той е тук — боднах пръст в ъгловатата фигурка, която бе означила с №7. — Току-що се е разминал с Уетъроу, така че е бил с гръб към колата.

— Продължавай.

— Чува изсвирването на гумите. Обръща се и вижда към него да се носи кола и въпреки това... — Намерих показанията му и зачетох: — Той е, цитирам: „На 30–40 сантиметра от жертвата, протегнал ръка към него. Замръзва на място, когато колата удря Уетъроу.“

Ейнджи взе листовите от ръката ми и се взря в тях.

— Напълно възможно е да „замръзнеш“ в такава ситуация — каза.

— Но той съвсем не е замръзнал, той се е бил протегнал. — Придвижих стола си по-близо до масата, след това посочих към №7 от скицата: — Той е с гръб! Трябвало е да се обърне, за да види какво става! Как така краката му замръзват, а ръцете му — не? Той, според собствените му показания, си стои на трийсет-четирийсет сантиметра от автомобилните гуми и задния калник, който се отплесва в непредвидима посока.

Тя гледаше втренчено схемата.

— Нашият достъп до тези показания е незаконен, Патрик. Нямаме право пак да разпитваме Брюстър и да разкриваме, че сме запознати с първоначалните му показания.

— Това затруднява работата — въздъхнах.

— Така е.

— Но си струва да го поразпитаме отново, нали?

— Определено!

Ейнджи се облегна назад, вдигна по навик ръце да отхвърли тежката коса назад, ала коса нямаше. Тя си даде сметка за това, както и аз, и показа към ухилената ми физиономия среден пръст. Сетне отпусна ръце.

— Добре — каза, почуквайки с химикалката по бележника си. — Дай да направим списък на най-важните задачи.

— Първо, да се говори с психиатъра на Карън. — Тя кимна.

— Второ, да се говори с Брюстър. Имаш ли му адреса? — Тя измъкна листче от купчината хартия пред себе си.

— Майлс Брюстър. Ландсдаун Стрийт 12. — И зяпна.

— А така! Какво е скрито в картинката!

— Ландсдаун 12 — повтори тя. — Излиза, че е...

— Фенуей Парк.

Ейнджи изръмжа:

— Как е възможно ченге да не хване тази подробност?

Свих рамене.

— Сигурно новобранец е взимал показания на местопроизшествието. Цели четирийсет и шестима свидетели, уморил се е, станало му е досадно.

— Мамка му!

— Но на Брюстър — казах — според всички правила на играта работата не му е чиста.

Ейнджи пусна листовете на масата.

— Не е било случайност.

— Не изглежда да е било случайност.

— Твоята работна версия?

— Брюстър върви на изток, Уетъроу — на запад. Когато се разминават, Брюстър спъва Уетъроу. Бам!

Тя кимна, възбудата взимаше надмощие над умората ѝ.

— Брюстър твърди, че е протегнал ръка към падналия Уетъроу.

— А всъщност го е натискал долу — довърших.

Ейнджи запали цигара и се взря в скицата през синкавия дим.

— Май налетяхме на нещо много гнило тука, другарче.

— И много голямо — кимнах.

16.

Кабинетът на доктор Даян Бурн се намираше на втория етаж на масивна къща от миналия век на Феърфийлд Стрийт между галерия, специализирана за източноафриканска керамика от XIII век, и цех за магнитчета за хладилник.

Приемната бе обзаведена в стил „Лора Ашли“, кръстосан с Испанската инквизиция. Обемни кресла и дивани създаваха чувство за отпуснатост и мекота, което би било съвсем подходящо за такова помещение, ако не бяха цветовете — кървавочервено и смъртночерно, включително килимите. По стените висяха картини на Бош и Блейк. Винаги съм мислел, че кабинетът на един психиатър би трябвало да внушава посланието: „Хайде, сподели какъв е проблемът“, а не: „Моля те, не викай!“

Даян Бурн беше към четирийсетгодишна и толкова слаба, че едва потиснах желанието си да поръчам нещо за ядене и да я принудя да го изгълта. В бялата си рокля без ръкави, закопчана до шията, приличаше на привидение. Косата и кожата ѝ бяха толкова светли, че трудно можеше да се каже къде свършва едното и къде започва другото. Даже очите ѝ излъчваха сива студенина, която създаваше впечатление за зрящи парченца лед. Вместо да я прави още по-кльощава, плътно прилепналата по тялото ѝ дреха подчертаваше малкото заоблени части, които притежаваше: формата на пресеца ѝ, финия ханш и раменете ѝ. Цялостното впечатление, което се създаваше при среща с нея, помислих си, е, че имаш насреща си машина — лъскава, с перфектна регулация, с двигател, който се самофорсира при всяка червена светлина. След като седнахме, тя — зад масивното си бюро, покрито с дебело опушено стъкло, а аз отсам, доктор Даян Бурн премести малък метроном, за да ме вижда без затруднение, и запали цигара. Обърна се към Ейнджи с мрачна усмивка:

— С какво мога да ви помогна?

— Разследваме смъртта на Карън Никълс — каза Ейнджи.

— Да — изрече доктор Бурн и погълна бяло облаче цигарен дим.
— Господин Кензи спомена за това по телефона. — Тръсна микроскопично количество пепел в кристален пепелник. — Той беше доста... — сивите ѝ като мъгла очи срещнаха моите — уклончив, що се отнася до подробностите.

— Уклончив — повторих като ехо.

Тя отново дръпна от цигарата си и кръстоса дългите си крака.

— Определението ви харесва, нали?

— О, да — повдигнах вежди аз.

Усмивката ѝ, отправена към мен, беше тънка като конец, после се обърна към Ейнджи:

— Надявам се, че бях достатъчно ясна в разговора с господин Кензи — нямам никакво намерение да дискутирам лечението на Карън Никълс с когото и да било.

— Ха сега! — Ейнджи щракна с пръсти.

— Макар че господин Кензи намекна в разговора ни...

— Намекна? — попита Ейнджи.

— Да! Че притежава информация, която — нали така беше, господин Кензи? — поставя под въпрос добросъвестното лечение на госпожица Никълс.

— Бих казал, че бях пределно... — започнах, без да свалям очи от нейните.

— Ясен?

— Изчерпателен.

Доктор Бурн премести пепелника отляво, така че да видим малкия касетофон, който досега не се забелязваше.

— Длъжна съм да ви информирам, че разговорът ни се записва.

— Браво! Нека попитам — наистина ли мислите, че ни взимате акъла с тоя трик? — Обърнах се към Ейнджи: — Ти какво смяташ?

— Аз все още съм на етапа „поставя под въпрос“ — отвърна Ейнджи.

Кимнах.

— Добре бях перифразирал. Обвинявали са ме в много неща, но това тук ми идва в повече...

Даян Бурн изтърси още малко пепел в кристала.

— Вие двамата разигравате добра постановка.

Ейнджи ме изблъска в рамото, аз се опитах да я перна по тила, но тя наведе глава в последния момент. После и двамата се ухилихме в лицето на доктор Бурн.

— Нещо като Бъч и Сънданс. Но го няма хомосексуалния подтекст. — Доктор Бурн дръпна отново от цигарата си.

— Най ни се удават Ник и Нора на Хамет, нали? — обърнах се към Ейнджи.

— А също — Чико и Граучо — додаде тя.

— И то с хомосексуален подтекст. Ама чакай, то беше при Бъч и Сънданс.

— Е, това вече е комплимент — рече Ейнджи.

Отместих очи от Ейнджи, опрях здраво лакти на бюрото, което ни делеше от доктор Бурн, погледът ми минаваше покрай метронома и се забиваше право в избелялосивите ѝ студени очи.

— Как е станало така, че ваш пациент притежава конфиденциални записки от прегледа, който сте му извършили, доктор Бурн?

Тя не каза нищо. Седеше притихнала, раменете ѝ бяха леко сведени, като че очакваше, всеки момент да я прониже леден вятър.

Облегнах се назад и повторих:

— Ще ми кажете ли как е станало това?

Тя наклони глава.

— Бихте ли повторили?

Ейнджи повтори въпроса, а аз я подкрепях с езика на жестовете.

— Не мога да разбера накъде биете. — И докторката отърси нова порция пепел в пепелника.

— Нещо обичайно е да си водите бележки по време на преглед, нали? — попита Ейнджи.

— Да, това е широка практика на...

— Вашата практика, лично вашата, докторе, включва ли изпращането на тези бележки до пациента, за който става дума?

— Не, разбира се!

— Как тогава, за Бога, вашите бележки, водени по време на прегледа от 6 април 1994 година, са станали нейно притежание?

— Нямам ни най-малка представа. — Доктор Бурн говореше търпеливо, като на невръстно дете. — Може би тя ги е взела по време на някое от посещенията си.

— Нали държите здравните досиета под ключ? — обадох се.

— Да.

— Как тогава Карън се е добрала до тях?

Изваяното ѝ лице сякаш започна да се разглобява, устните ѝ се разтвориха.

— Не би могла — произнесе накрая.

— Което предполага — заразсъждава на глас Ейнджи, — че вие или някой друг е изнесъл от този кабинет данни, които са потенциално опасни за очевидно неуравновесен пациент.

Доктор Бурн затвори уста и челюстите ѝ се стегнаха.

— Едва ли, госпожице Дженаро. Сега си спомням, че имахме влизане с взлом преди около...

— Моля? — Ейнджи се наведе напред. — Сега си спомняте за взлом?!

— Ами да.

— Значи сте сезирали полицията...

— Кого?

— Полицията — услужливо се обадох аз.

— Не. Нищо ценно не липсваше.

— Само поверителна информация? — осведомих се аз.

— Не. Не съм казала...

— Защото сте се страхували, че останалите ви пациенти ще бъдат уведомени, ако...

— Госпожице Дженаро, не мисля, че...

— ... узнаят, че поверителна информация, която се отнася до най-съкровения аспекти на живота им, би могла да попадне у трети лица. — Ейнджи погледна към мен. — Съгласна сте, нали?

— А ние бихме могли да ги осведомим за такава възможност — спокойно се обадох. — Чисто и просто в услуга на обществеността.

Цигарата на доктор Бурн, забравена в кристалния пепелник, се беше превърнала в пепел.

— Не мисля, че ще е много лесно — каза Ейнджи.

— Напротив — обадох се аз. — Просто си седим в колата отвън и всеки път, когато забележим добре облечен човек, който изглежда малко... отнесен, да приближава насам, ще сме сигурни, че това е поредният пациент на доктор Бурн. И...

— Няма да го направите!

— Приближаваме нещастника и му казваме за взлома.

— В интерес на обществото — уточни Ейнджи. — Хората имат право да знаят. Ще спечелим публични похвали...

— ... и потупване по рамото.

Даян Бурн запали втора цигара, загледа ни през струйката дим, студените ѝ очи светеха.

— Какво искате? — попита. Долових съвсем лек трепет в гласа ѝ.

— Като начало — започнах — искаме да знаем как тези записки са изхвърчали от този кабинет.

— Нямам никаква представа.

— Помъчи се да се сдобиеш с някаква, лейди. — Ейнджи също запали цигара.

Даян Бурн разплете крака и присви колене с жест, който се удава на всички жени и е непостижим за мъжете. Държеше цигарата си близо до слепоочието и съзерцаваше картината на източната стена — творба, която действаше успокояващо, колкото гледката на катастрофирал самолет.

— Имах временна секретарка преди няколко месеца. Изпитвах подозрението — без никакви доказателства, само смътно чувство, — че тършува из папките. Работи при мен само една седмица, затова не се замислих по-сериозно имало ли е такова нещо, или не.

— Името ѝ?

— Не го помня.

— Но го имате записано.

— Да, разбира се. Ще кажа на Майлс да ви го даде, преди да си тръгнете. — Тя се усмихна. — О, забравих, че той днес отсъства. Но ще му оставя бележка да ви изпрати тази информация по пощата.

Ейнджи беше седнала на половин метър от мен, но аз усетих как пулсът ѝ се ускори. Както и моят.

— И кой е този Майлс? — поинтересувах се.

Мигновено пролича, че съжaliaва, дето го е споменала.

— Той, хм, той работи за мен на половин работен ден като секретар.

— На половин ден. Значи работи и още нещо?

Тя кимна.

— Къде?

— Защо питате?

— Просто съм любопитен — казах. — Професионално изкривяване.

Тя въздъхна.

— Работи в болницата „Евантън“, в Уелсли.

— Психиатричната болница?

— Да.

— И на каква длъжност? — попита Ейнджи.

— В администрацията.

— От колко време работи за вас?

— Защо питате? — Още едно трепване.

— Искам да разбера кой е имал достъп до папките на пациентите ви, докторе.

Тя се облегна напред и изтърси още малко пепел в пепелника.

— Майлс Ловъл работи за мен вече три години и половина, господин Кензи, и за да отговоря и на другия ви въпрос: не, той няма никакви причини да взима записките от прегледа от папката на Карън Никълс и да ѝ ги праща.

Ловъл, помислих си, не Брюстър. Значи използва фалшиво име, но си оставя първото, за да му е удобно. Не би било зле, ако се казваше Джон. И доста глупаво, ако името му не се среща твърде често.

— Добре — усмихнах се. Илюстрация на доволния детектив. Няма да има повече въпроси за добрия стар Майлс.

— Той е най-добрият помощник, който съм имала.

— Сигурно.

— Сега — каза тя, — ако съм отговорила на всичките ви въпроси...

Аз се усмихнах широко.

— Не познахте.

— Сега, за Карън Никълс — нареди Ейнджи.

— Няма какво толкова да се каже...

* * *

Половин час по-късно тя все още говореше, изкарваше детайл подир детайл от психическото състояние на Карън Никълс с

методичността и емоционалността на метроном.

Според доктор Даян Бурн Карън била типичен случай на биполярна маниакална депресия. Била взимала с години антидепресантите литиум, тегретол, както и прозак, който аз открих в обора на Уорън. Дали заболяването ѝ се дължи на генетична обремененост, спряло да бъде въпрос след смъртта на баща ѝ и самоубийството на неговия убиец, на които Карън станала свидетел. Доктор Бурн стигнала до заключението, че Карън и като дете, и в ранната си младост е демонстрирала твърде добро поведение, толкова добро, че доктор Бурн го окачестви като „свръхестествено“. Карън играела ролята на перфектна дъщеря, сестра, а по-късно и любовница.

— Сама е избрала модела, в който да се превъплъти — каза доктор Бурн, — подобно на много ученички, които следват модела на героиня от телевизията. Това става и в живота на Карън. Това беше част от патологията при нея — живот в миналото, в някакъв идеален свят. Тя си беше сътворила идол от ролята на Мери Тейлър Мур в образа на Мери Ричардс, както и от образите на всички тези майки от петдесетте и шейсетте, показвани в телевизионните филми — Барбара Билингсли, Дона Рийд и отново Мери Мур в ролята на съпругата на Дик ван Дайк. Тя беше чела Джейн Остин, без изобщо да долови иронията и гнева на писателката. Бе предпочела да приеме книгите ѝ като указание за младото момиче, чийто живот би бил пълен и успешен, ако то живее според правилата и се омъжи сполучливо като Ема или Елинор Дашууд. И така това е станало цел за нея, а Дейвид Уетъроу — нейният Дарси или Роб Петри, ако щете — идеален инструмент за осъществяването на живота модел.

— А когато той изпадна в кома?

— Всичките ѝ потискани двайсет години демони се събудиха. Знаех, че ако въображаемият модел на живота ѝ бъде разбит в някакъв момент, нейният срив ще се манифестира в неовладяна сексуалност.

— И защо смятахте така? — попита Ейнджи.

— Защото не трябва да забравяме, че сексуалната връзка на баща ѝ със съпругата на лейтенант Кроу е факторът, предизвикал трагедията, на която е станала свидетел.

— Значи баща ѝ е имал интимна връзка с жената на най-добрия си приятел!

— Да — кимна тя. — Затова лейтенант Кроу го убива и се самоубива — пред очите ѝ. Прибавете към това „комплекса на Електра“, който у едно шестгодишно момиче е силно развит. Чувството за вина за смъртта на баща ѝ, сексуалното чувство към брат ѝ...

— Имала е сексуална връзка с брат си?

Даян Бурн поклати глава.

— Не. Не и на практика. Но както при повечето момичета с по-голям доведен брат, и при нея първите сексуални мисли са провокирани от близостта на Уесли. Идеалният мъж в представите на Карън е бил силна и доминираща фигура. Баща ѝ е бил военен. Вторият ѝ баща е бил деспотичен в друг смисъл. Уесли Доу е имал епизоди в живота си, изпъстрени с насилие и психически отклонения. До деня на изчезването си той е бил лекуван със силни антидепресанти.

— Вие ли го лекувахте, докторе? — Тя кимна. — Разкажете ни за него.

— Не!

— Да вървим към колата, какво ще кажеш? — погледна ме Ейнджи. Аз кимнах в съгласие.

— Само да си вземем термос с кафе и сме готови.

Станахме.

— Сядайте, госпожице Дженоаро, господин Кензи. — Тя махна към столовете ни. — Господи, вие наистина не се отказвате.

— За което взимаме добри пари — каза Ейнджи.

Доктор Бурн се облегна назад в стола си, отмести тежките завеси от прозореца зад гърба си и погледна навън към сградата от другата страна на Феърфийлд. Металният покрив на спрелия долу камион препрати слънчев лъч в очите ѝ. Тя отпусна завесата и премигна в тъмнината на стаята.

— Уесли Доу — заговори, притиснала очите си с длани, — беше изключително объркан, гневен млад човек. Такъв бе последния път, когато го видях.

— И кога се случи това?

— Преди девет години.

— На колко години бе тогава той?

— На двайсет и три. Омразата към баща му беше огромна. Омразата му към самия него — малко по-малка. След последното му нападение над доктор Доу настоях да постъпи в клиника — за доброто на семейството и за негово лично добро.

— Как го е нападнал?

— Той намушка баща си, господин Кензи. С кухненски нож. И — съвсем типично за Уесли — не можа да свърши работата както трябва. Искал е да нанесе удара в шията, но баща му се извърта и подлага рамото си. И Уесли избяга.

— И когато го хванаха, вие...

— Не го хванаха. Онази нощ той просто изчезна. Беше на абитуриентската вечер на Карън.

— Как се отрази това на самата Карън? — попита Ейнджи.

— В дадения момент — никак. — Очите на Даян Бурн отразиха ивицата светлина, процеждаща се през тясна пролука в завесата, и засветиха като алабастр. — Карън беше много усърдна, когато ставаше дума да не се приема действителността. Това беше най-доброто ѝ оръжие. Тогава, ако не се лъжа, тя каза нещо от сорта на: „О, нашият Уесли, той не може да излезе от ролята си“, и продължи да разказва как е минала вечерта.

— Точно както би постъпила Мери Ричардс.

— Много проникателно, госпожице Дженаро. Точно както би направила Мери Ричардс. Да се слага акцент на положителното. Дори и дефинирано единствено от собствената психика.

— Нека се върнем към Уесли — вметнах.

— Уесли Доу — послуша ме тя, явно уморена от безбройните ни въпроси — притежаваше коефициент на интелигентност на гений, но изключително слаба и измъчена психика. Това е взривоопасна смес. Може би при наличието на подходящи грижи интелигентността му щеше да вземе превес над психиката и той би имал съвсем нормален и пълноценен живот. Но когато баща му го обвини за смъртта на малката му сестричка, той просто не издържа, прекърши се. Малко по-късно изчезна. Беше истинска трагедия. Той беше изключителен. — Тя се изправи и за момент трепкащата белота на фигурата ѝ като че ли се надвеси над нас. — Чакайте да видя дали няма да намеря името на временната секретарка.

Тя ни въведе в тясно помещение, пълно с шкафове. Отключи едно от чекмеджетата на малкото писалище и запрелиства наредените вътре папки. Най-сетне протегна към нас един лист.

— Полин Ставарис. Живее... — готови ли сте да запишете?

— Готов съм — вдигнах химикалката.

— Живее на Медфорд Стрийт 35.

— На Медфорд?

— Това е в Евърет.

— И телефонът ѝ е?

Тя ми го продиктува.

— Мисля, че приключихме — с надежда обобща доктор Даян Бурн.

— Напълно — каза Ейнджи. — Беше удоволствие за нас.

Доктор Бурн ни поведе към фоайето. Стиснахме си ръцете.

— Сигурна съм, че Карън не иска всичко това.

— Така ли? — отроних.

— Това, че се ровите в цялата тази бъркотия. Че изваждате на показ оплесканата ѝ репутация. Тя много държеше на впечатлението, което оставя у хората.

— Какво впечатление остави, когато ченгетата я намериха гола, след двайсет и шест етажа свободно падане, доктор Бурн?

Тя скъпернически се усмихна.

— Довиждане, господин Кензи, госпожице Дженаро. Надявам се да не се видим повече.

— Надявайте се колкото си искате — каза Ейнджи.

— Но не залагайте на това — довърших аз.

17.

От колата позвъних на Буба.

— Какво правиш в момента?

— Току-що слязох от самолета. Връщам се от шибаната ти родина — отвърна той.

— Добре ли си прекара?

— Ха, късокраки нерваци такива! Даже и не знам какъв език говорят — въобще не ми звучеше като английски.

Измъкнах от гънките на паметта си най-редкия и неразбираем северноирландски говор, за да го попитам как е минало пътуването.

— Направо се бързикаш с мен... — въздъхна Буба.

Ейнджи сложи ръка на рамото ми:

— Престани да изтезаваш човека.

— Ейнджи е с мен — казах в слушалката.

— Наистина ли! Не може да бъде! Къде сте?

— В Бек Бей. Имаме нужда от куриер, трябва да се отнесе нещо.

— Бомба ли? — Звучеше превъзбуден, като че му предстоеше да си разчисти сметките с цяла шайка негодници.

— Не, не. Само едно репортерско касетофонче.

— О! — В гласа му прозвуча разочарование.

— Стегни се — изрецитирах приповдигнато — и не забравяй, че Ейнджи е тук. Ще пийнем по нещо, като свършим.

— Шейкс Дули казва, че си забравил как се прави тая работа. Пиенето — изпръхтя Буба.

— Тъкмо ще ми припомниш.

* * *

— Значи: следваме доктор Бурн до дома й — говореше Ейнджи — и след това някак си пробутваме записващо устройство вътре?

— Да.

— Адски глупав план.

— Имаш ли по-добър?

— Точно в този момент нямам.

— Мислиш ли, че е сгафила?

— Хм, най-малкото има нещо тъмно около нея.

— Засега ще се придържаме към моя план, докато измислим нещо по-добро.

— Не може да няма нещо по-добро. Ще го измисля, вярвай ми.

В четири черно БМВ спря пред сградата, в която се намираше кабинетът на доктор Бурн.

Шофьорът постоя в колата, пушеше цигара. По едно време излезе и се подпря на багажника.

Беше нисък, носеше зелена копринена риза, спретнато запасана в черни дънки.

— Червенокос е — отбелязах развълнувано.

— Какво?

Махнах към ниския мъж.

— И какво от това! Много хора имат червени коси. И то в нашия град.

Даян Бурн се появи на стълбите. Червенокосият ѝ кимна едва забележимо. Тя също му кимна в отговор. Лицето му прие израз на недоумение, когато тя слезе по стълбите и бързо мина край него с наведена глава. Той я проследи с поглед, обърна се бавно и заоглежда улицата, сякаш усещаше, че го наблюдават. Хвърли фаса си на тротоара и се качи на БМВ-то. Звъннах на Буба, който беше паркирал пикапа си на Нюбъри.

— Промяна в плана — заявих. — Тръгваме след черно БМВ.

— Както кажеш! — И затвори. Господин Не-ми-пука.

— Защо го следваме? — попита Ейнджи. Пропуснах две коли между нас и БМВ-то, преди да се отдели от бордюра.

— Защото има червена коса. Защото Даян Бурн го познава, а се направи, че никога не го е виждала. Защото, щом го зърнах, веднага се накокоших.

— Кое то ще рече...?

— Нямам представа. Но го чух в едно тв шоу.

Продължихме да следваме БМВ-то към южната част на града, а черният пикап на Буба следваше нас. И то в най-натоварения час. От

Олбани Стрийт нататък направо пълзяхме, със същата скорост се точихме по Южна, Дорчестър, Куинси и Бейнтрий. Отне ни час и петнайсет минути, за да изминем двайсет километра. Добре дошли в Бостън, чувствайте се като у дома си!

Беемвето навлезе в Хингъм и ни мъкна още половин час сред бавното движение по завоите на задръстеното Шосе 228. Отминахме Хингъм, с белите му къщи в колониален стил, с белите му спретнати огради с бели хора зад тях, след това завихме покрай една електростанция и няколко огромни цистерни, налягали като хипопотами под жици за високо напрежение, и БМВ-то влезе в Нантаскет.

Навремето това беше мястото на плажните хипари. Изпочупените неоновии реклами и надписи привличаха рокери и леки жени, облечени така, че пъповете им се виждат, косите им — сплъстени и усукани като конци. Сега Нантаскет се беше превърнал в стерилно място, което обикновено може да се види на пощенска картичка, след като минаха с булдозер през големия лунапарк, който свършваше на брега на океана. Главоломните въртележки, пуканките и олющените дървени клоуни, които трябваше да уцелиш с топка, за да спечелиш полупразна кесия дъвчащи бонбони, са само спомен. Влакчето, което въртеше шеметна осморка и беше заклеено като най-опасното съоръжение в страната, също го няма. Скелетът му, приличащ на скелет на динозавър, беше пометен от чугуненото гюле, а основите му — измъкнати от земята, за да се построят сгради с кокетни апартаменти, обърнати към брега. Остана само океанът и няколко наредени по плажа тенти, облени от ярка светлина. Но много скоро и те ще идат в небитието и на тяхно място ще израснат като гъби чадърите на кафенета и в момента, в който изтрият и последната капка веселие от тия места, ще оповестят, че прогресът е победил и тук.

Докато пъплехме по завоите към крайбрежния път, си помислих, че ако имам деца някой ден и ги доведа по местата, които са ми били скъпи, единственото, което ще мога да им покажа, ще са редицата безлични новопостроени сгради.

БМВ-то рязко зави наляво, после надясно, след това отново наляво и намали, за да влезе в автомобилна алея, покрита с пясък, пред малка бяла вила със зелени тенти отпред. Отминахме, Ейнджи не сваляше очи от огледалото за обратно виждане.

— Какво, по дяволите, се кани да прави?

— Кой?

Тя завъртя глава.

— Буба.

Погледнах в огледалото от моята страна и видях, че Буба е спрял черния си пикап до канавката на около петдесет метра от къщата на Червенокосия. Видях как изскочи от возилото си, потъна между две други вили, почти идентични с къщата на Червенокосия, и изчезна из задните дворове.

— Това въобще не влизах в плана.

— „Червения“ си влезе вкъщи — рече Ейнджи.

Обърнах и поех към края на улицата. Минахме покрай къщата на Червенокосия точно в момента, в който той затваряше входната врата след себе си. Продължих край колата на Буба. Спях след около двайсетина метра пред вила в строеж, пълно копие на околните, щръкнала от голата кафява земя. Слязохме и се приближихме към пикапа.

— Като реши да прави подобни неща, направо ми бърка в здравето.

— Понякога забравяме, че и той мисли с главата си — заключих философски.

— Знам, че има глава, с която мисли — нервно се обади Ейнджи.

— Ядосва ме начинът, по който я използва.

Стояхме зад пикапа, когато Буба се приближи, приведен, по тясно пространство между двете къщи, избута ни и отвори задната врата.

— Буба — обади се Ейнджи, — веднага кажи какво направи!

— Шшшт. Зае съм. — Хвърли вътре лозарска ножица, грабна от пода един сак и затвори вратата.

— Какво...

Той допря пръст до устните ми.

— Шшшт. Имай ми доверие. Става нещо голямо.

— Това „нещо“ включва ли експлозиви? — шепнешком попита Ейнджи.

— Искаш ли да включва? — Буба посегна да отвори вратата.

— Не, Буба. Не искам!

— О! — Той отдръпна ръка от вратата. — Няма време. Връщам се ей сега.

Приклекна и се запромъква през тревните площи към къщата на Червенокосия. Дори и приклекнал, да не видиш Буба как прекосява моравата пред дома ти, е все едно да не забележиш кораба „Спутник“, кацнал в задния ти двор. Вярно е, че тежи по-малко от пиано, но определено е по-тежък от хладилник, а и с това лице на новородено, изгряло под острата му кафява коса върху врат с обиколката на слонско туловище, Буба е уникална забележителност.

Със зяпнали уста го наблюдавахме как приближава БМВ-то и за секунда отключва вратата със специално приспособление. Замръзнахме в очакване да чуем писъка на алармата, но тишината си остана пълна. Буба се вмъкна в матовия баварец, извади нещо оттам и го пхна в джоба на палтото си.

— Какви ги върши този човек? — глухо изрече Ейнджи.

Буба посегна зад гърба си и отвори ципа на спортната чанта. Ръката му порови вътре, докато намери това, което търсеше. Беше нещо малко, правоъгълно и черно, което той постави в колата.

— Това е бомба — прошепнах с отчаяние.

— Нали обеща...

— Забравяш, че е луд.

Буба изтри местата, до които се беше докосвал, с ръкава на палтото си, после почти нежно затвори вратата и се заклати към нас.

— Направо съм страхотен! — рече, когато се изправи до мен.

— Съгласен съм. А сега кажи какво точно направи.

— Толкова съм добър, че някога се изненадвам от себе си. — Отвори задната врата на пикапа и хвърли сака вътре.

— Буба — обади се Ейнджи, — какво има в чантата?

Буба полагаше усилия да не прихне. Отвори чантата и с широк жест ни подкани да погледнем.

— Мобифончета — съобщи ликуващо.

Надзърнах в сака и се уверих, че не се шегува. Имаше около дузина мобилни телефони — „Нокиа“, „Ериксон“, „Моторола“, повечето черни, един-два — сиви.

— Направо страхотно — казах и заковах поглед във възторженото му лице. — И мога ли да знам каква е идеята?

— Твоят план беше шибан и аз измислих друг.

— Планът ми не беше лош.

— Беше абсолютно кофти — щастливо настоя Буба, — ти направо се изложи, братче. Да сложиш подслушвател в кутия, да следиш тоя папуняк — всъщност не беше ли за някаква мацка, — да го вкараш в къщата...

— Е, и?

— Ами ако остави кутийката на масата в трапезарията и отиде в спалнята да върши онова, което те интересува?

— Надявахме се да не стане така.

— Страхотна логика! — вдигна палец Буба.

— Хайде сега да чуем твоята идея — каза Ейнджи.

— Смених му мобифона — каза Буба. Посочи към чантата.

— Всички тези тук имат монтиран подслушвател. Единственото, което трябваше да направя, бе да намеря като неговия. — Той измъкна черна „Нокиа“. — Ето го.

— Това неговият апарат ли е? — поисках да уточня.

Буба кимна.

— Буба — заговорих, — не че не оценявам онова, което си сторил, но какво от това? Човекът си е вътре, вкъщи.

Буба се люшна на пети и вдигна вежди.

— Така ли? — Трябваше да прозвучи многозначително. — Така. Защо ще използва мобилния си телефон, след като, сигурен съм, има четири, най-малко три телефона вкъщи?

— Казваш, телефони вкъщи — бавно повтори Буба и дълбока бръчка между веждите му смени широката му усмивка. — Виж, за това хич и не помислих. Значи просто вдига която си иска слушалка и се обажда където си иска. Нали?

— Точно така, Буба. Нещо такова. И може би прави точно това в момента.

— Мамка му! — изпръхтя Буба. Не беше добър актьор и веднага му пролича, че въобще не е разтревожен. — В такъв случай става още по-лошо, защото му прекъснах телефонния кабел.

Ейнджи се разсмя, обгърна с длани невероятното му лице и го целуна по носа. Буба се изчерви, после погледна към мен и чак сега усмивката му взе да расте отново.

— Ъ-ъхм.

— Какво?

— Извинявай — казах му аз.

— За?

— Че се усъмних... Добре де, сега щастлив ли си?

— А също и за това, че ме направи на пестил?

— И за това, че те направих на пестил.

— И за това, че го иронизираше — добави Ейнджи.

Стрелнах я с очи.

— Какво иска да каже? — посочи я с палец Буба.

— Излиза — прекъсна го тя.

И тримата скочихме в пикапа, Буба затвори вратата зад нас, погледнахме в огледалото и видяхме как Червенокосия приближава колата си, ритва предната гума, отваря вратата и протяга ръка да издърпа мобилния си телефон от конзолата на таблото.

— Защо не се обади на никого, докато пътуваше насам? — попита Ейнджи.

— Ако си в движение — заобяснява Буба, — подслушването на разговорите е по-лесно. И проследяването на телефона също.

— А статиката? — попитах.

Лицето му се сбърчи в мисловно усилие.

— Имаш предвид да си водиш бележки...

— Не „статистика“, а статика, онова, което шуми, когато говориш в движение.

— О! — Извъртя очи към Ейнджи. — Да покажем, че сме завършили колеж. — Погледна ме строго и заобяснява: — Ето какво, професоре, да, ако има статика, става по-трудно да влезеш в неговата връзка. Сигналът е „оплетен“ в надземни кабели, метални покриви, антени, сателитни чинии и какви ли още не дивотии, нали разбираш?

Червенокосият влезе обратно в къщата.

Буба се наведе и с един пръст натрака нещо на лаптопа, отворен на пода между нас. Измъкна от джоба си измачкан лист. Листът съдържаше списък на мобилните апарати и серийните им номера, както и честотата на неговите записващи прибори. Вкара честотите в компютъра и се отпусна на пода.

— Никога не съм го правил преди, дано проработи.

Сега пък аз извъртях очи. След около трийсет секунди казах:

— Нищо не чувам.

— Уф! — изпъшка Буба. — Забравил съм да пусна звука. — Протегна се, натисна невидимо копче и след миг чухме гласа на Даян Бурн в малките високоговорители.

— Да не си пиан, Майлс? Разбира се, че за това говоря. Те ми задаваха всякакви въпроси.

Усмихнах се към Ейнджи:

— А ти не искаше да следим червенокосия.

— Един път на три години — в десетката, и си мисли, че е Господ — обърна се тя към Буба.

— Какви въпроси? — попита Майлс.

— Кой си, къде работиш.

— Как са стигнали до мен?

Но Даян Бурн пренебрегна въпроса.

— Искаха да научат всичко за Карън, за Уесли, за това как шибаните бележки от прегледа са се озовали у Карън. Майлс!

— Добре де, добре, спокойно.

— Спокойно — майната ти! Ти, ако можеш — бъди спокоен! О, Боже... — Всичко това изкара от гърлото си заедно с дълга, силна струя въздух. — И двамата имат достатъчно акъл. Разбираш ли?

— За вас приказват май — смушка ме в ребрата Буба. Аз кимнах скромно. — Брей! Имали акъл! Виж ти!

— Да, разбират си от работата — потвърди Майлс Ловъл. — И ние бяхме наясно с това от самото начало.

— Но никога не сме допускали, че ще стигнат до мен. По дяволите, направи нещо, Майлс, обади му се!

— Просто...

— Искам да оправяш нещата!

Все едно че изстреля куршум с последната си реплика, след което затвори. Само секунда след това Майлс набра друг номер.

— Да? — отговори мъжки глас.

— Двама детективи са душили наоколо днес — каза Майлс.

— Детективи? Ченгета ли?

— Не. Частни детективи. Разбрали са по някакъв начин за записките от прегледа.

— Очевидно някой не ги е прибрал.

— Този „някой“ беше къркан.

— Даде...

- Тя е бясна.
- Добрата докторка?
- Да.
- Много ли е бясна? — спокойно се осведоми мъжът.
- Абсолютно.
- Трябва ли да ѝ се обадя?
- Това не стига. Тя е слабото звено.
- Аха, слабото звено значи...

Настъпи дълга пауза. Чувах как Майлс диша в единия край на линията.

- Тук ли си още? — попита Майлс.
- Намирам, че е доста скучно.
- Кое?
- Да работим по този начин.
- Нямаме време да работим по твоя. Слушай, ние...
- Не по телефона.
- Добре. Тогава — както бяхме решили.
- Както бяхме говорили, да. И не се притеснявай толкова.
- Не се притеснявам. Просто искам да се свърши по-скоро с тая работа, по-бързо от... както бяхме говорили.
- Абсолютно.
- Не, сериозно ги говоря.
- Разбирам — каза мекият глас. Връзката приключи. Майлс затвори и веднага набра трети номер. Едва на четвъртото позвъняване му отговори женски глас.
- Да?
- Аз съм — каза Майлс.
- Аха.
- Помниш ли, че имаше един момент, в който трябваше да приберем нещо от Карън?
- Какво нещо?
- Едни бележки. Спомняш ли си?
- Хей, ти измисли всичко, трябваше да измислиш и това.
- Той е бесен.
- Е? Това беше твоя работа.
- Той не вижда нещата така.
- Какво ми казваш всъщност?

— Че той може да тръгне да оправя работата по друг начин. Бъди внимателна.

— Ох, Божичко... — каза жената. — Каж ми, че не е вярно... Божичко, Майлс!

— Кротко, успокой се.

— Не! Чуваш ли ме? Той ни притежава. Майлс. Ние сме негова собственост!

— Той притежава всички — каза Майлс. — Просто...

— Какво? „Просто“ какво, Майлс? А?

— И аз не знам. Пази си гърба.

— Да, много благодаря! Мамка му! — И тя затвори. Майлс също затвори, ние седяхме в пикапа и наблюдавахме къщата му, чакахме да си покаже главата навън и да ни поведе след себе си — където ѝ да отива.

— Тази жена не ти ли приличаше на доктор Бурн? — Ейнджи поклати глава.

— Не, гласът е много по-младежки.

Съгласих се. Буба наруши мълчанието:

— И така, значи тоя чеп е забъркал някаква гадост?

— Да, така мисля.

Буба бръкна под палтото си и измъкна 22-калибров пистолет.

— Ясно. Ами да тръгваме тогава. — И се зае да завинтва заглушителя.

— Какво?

Той изненадано ме погледна.

— Да теглим един ритник на вратата и да го очистим.

— Защо?

Той сви рамене.

— Ти сам каза, че е свършил грандиозна гадория. Затова — да го очистим. Хайде, една гад по-малко, не е ли гот?

— Буба — кротко започнах и поставих ръката си върху неговата. — Все още не знаем с какво и с кого си имаме работа. Този човек ни е нужен, той ще ни покаже пътя към онзи, за когото работи.

Очите на Буба се разшириха, челюстта му увисна, той втренчи поглед в пикапа като дете, чийто балон току-що се е спукал.

— Мили Боже! — обърна се към Ейнджи. — Защо ме разкарва със себе си нагоре-надолу, ако не ми дава да гръмна по някого?

Ейнджи сложи длан на рамото му.

— Търпение, миличък. Хубавите неща идват при тези, които умеят да чакат.

Буба недоверчиво заклати глава.

— Знаеш ли какво печелят тия, дето все чакат?

— Какво?

— Още чакане. — Той се намръщи. — И нито един застрелян. — Измъкна бутилка водка изпод палтото си, отпи солидна глътка и отново заклати масивната си глава. — Понякога си мисля, че направо не е честно.

Горкият Буба. Не му върви, и това си е!

18.

Майлс Ловъл излезе от дома си малко след залез-слънце, когато небето се обагри в доматеночервено и бризът разстла мирис на море над сушата.

Оставихме го да се отдалечи на няколко пресечки, преди да завием по крайбрежния път и да го прихванем отново до цистерните край Шосе 228, врязан в оставеното за индустриални отпадъци пространство. Трафикът не беше натоварен, повечето коли пътуваха към крайбрежието, така че го следвахме на около четиристотин метра и чакахме тъмнината.

Червеното на небето стана още по-наситено и кичестите клони край пътя изпъкнаха още повече на фона му като тъмносини, приказни контури. Ейнджи и Буба бяха в пикапа, а аз карах пред тях поршето, докато Ловъл ни водеше обратно към Хингъм, после отново по Шосе 3, на юг.

Пътуването ни не трая дълго. Ловъл излезе на Плимут Рок, километър по-нататък се заби из малки черни пътчета. Надявахме се да не го изгубим в някой завой на тесните шосета, зашумени, от гъста растителност и ниски клони.

Стъклата ми бяха спуснати, радиото мълчеше, така че от време на време чувах хрущенето на гумите му по неподдържания път, някоя и друга джазова тема, която се лееше от стереото му и се измъкваше през люка. Бяхме навлезли дълбоко в гората Майлс Стендиш, поне така мислех аз, борове, кленове и лиственици се свеждаха над нас под пурпурното небе, усещах аромата на боровинки, макар че не ги виждах. Беше остър сладък мирис, смесен с аромата на ферментирали плодове, паднали на земята и стояли под слънцето цял ден. С настъпването на нощния хлад от близкото блато се издигна белезникава пара. Спрях на последното разширение преди блатото. Не откъсвах очи от задните светлини на Ловъл.

Буба почти залепи пикапа за задницата на поршето и тримата излязохме от колите. Затворихме вратите много внимателно, така че

единственият шум, който се чу, бе мекото щракване на езичето в ключалката. На около петдесет метра напред, през редките дървета, чухме как Майлс Ловъл отвори вратата на колата си и веднага след това — удара от затварянето ѝ. Тук звуците бяха остри и ясни, пренесени над блатните изпарения и рехавата стена дървета, сякаш се намираше на две крачки от нас.

Изминахме разстоянието до блатото по мека влажна пътека и през плетеницата дървета зърнахме море от боровинки, все още свежозелени, китките червени плодове намигаха през нежната мъгла и блестяха от капчиците роса по тях.

Отекнаха стъпки, обади се гарван, върховете на дърветата зашушнаха, целунати от влажния вятър. Бяхме стигнали края на рядката горичка. Спряхме до задния калник на БМВ-то и аз внимателно подадох глава иззад ствола на последното дърво.

Пред очите ми лежеше гладката повърхност на блатото. Мъглата висеше на сантиметри над него. Талпи, подредени кръстообразно, разделяха тресавището на продълговати четириъгълници. Майлс Ловъл премина по една от късите страни на кръста. В центъра му имаше малка дървена колиба, Ловъл влезе вътре и затвори портичката зад себе си.

Промъкнах се по брега, използвах колата на Ловъл за прикритие, надявах се, че съм скрит от погледа на евентуален наблюдател от далечната страна на тресавището. Разгледах колибата по-внимателно. Беше не по-голяма от дядовата ръкавичка, с прозорец, който гледаше към една от дългите страни на „кръста“ — онази, която се протягаше на север. На прозореца висеше муселинена завеса и докато наблюдавах, стъклото светна в оранжево, а силуетът на Ловъл премина пред него и изчезна навътре.

Нямах друго прикритие, освен колата на Майлс Ловъл. Отдясно бе мочурливият бряг, звъннал нежно от хилядите комари, щурци и пчели, поели вече нощната смяна. Пропълзях обратно до края на горичката. Тримата поехме между дърветата и излязохме на друго място. Оттук виждахме предната страна на колибата и онази част от дървения кръст, която стигаше до отсрещния бряг и изчезваше в тъмната гъста растителност по него.

— Дявол го взел! — обадох се. — Защо не донесох бинокъл...

Буба въздъхна и измъкна от бездънното си палто споменатата вещ. Човек би си помислил, че носи на гърба си не дреха, а супермаркет.

— С това палто си като Харпо Маркс. Казвал ли съм ти го преди?

— Около седемстотин-осемстотин пъти.

— О... — Остроумията ми пресъхнаха.

Насочих бинокъла към колибата, нагласих фокуса и не видях нищо, освен много подробна картина на дървения материал. Съмнявах се да има още един прозорец от другата страна, а този, който забелязах в началото, беше със спуснато перде. Така че засега единственото, което можеше да се направи, бе да се чака. Да чакаме появата на мистериозния мъж, който ще дойде да се срещне с Ловъл, и да се надяваме комарите да не щурмуват позициите ни. Макар че, ако решаха да ни атакуват, не се съмнявам, че Буба щеше да измъкне специален спрей за насекоми из гънките на бездънното си палто.

Небето изчистваше огнената червенина от себе си и тя се сменяше с тъмносиньо, зелените стъбълца на боровинките изпъкнаха на този нов фон, а бялата ефирна мъглица изсивя около черните стволове на дърветата.

— Не мислиш ли, че човекът, с когото е трябвало да се срещне Майлс, вече е тук? Че е дошъл преди него? — попитах Ейнджи.

— Като нищо. Макар че, ако е така, вероятно е дошъл по друг път. Единствените грайфери от гуми тук са на Майлс, а ние паркирахме откъм север.

Насочих бинокъла към южния край на кръста, който чезнеше във висока жълтеникава растителност, щръкнала от мочурливата почва и вряща от комари. Тази точка ми се виждаше най-малко приемлива като достъп, освен ако не държиш да пипнеш малария. Зад гърба ми Буба изпръхтя, скрита земята под краката си и откърши като с плесница няколко клонки от дървото.

Обърнах лещите към източния край на кръста. Брегът там изглеждаше по-стабилен, дърветата бяха сухи, високи и нагъсто. Толкова гъсти всъщност, че колкото и да настройвах фокуса, не виждах нищо в петдесетте метра пред себе си, освен стволове и мъх.

— Ако е дошъл пръв, минал е оттам — посочих към източния бряг.

— Дано го видим, като си тръгва. Имаш ли фотоапарат?

Ейнджи кимна и извади от чантата си малък „Пентакс“ с вградено устройство за нощно снимане.

— Един мой коледен подарък — усмигнах се.

— Коледата на 1997-а — засмя се тя. — Единственият ти подарък, който мога спокойно да извадя пред хората.

Улових очите ѝ в мрака, тя не ги отмести и аз видях как в погледа ѝ се праметнаха копнеж и носталгия. После тя сведе очи, топлина блисна в лицето ми и аз се заех отново с бинокъла.

— И вие двамата правите тая работа всеки ден, нали? — след около десетина минути попита Буба. Отпи здрава глътка от бутилката си с водка и се оригна.

— Не, понякога играем на гоненица с коли — рече Ейнджи.

— Егати скучния шибан живот, това вашето... — Буба се размърда и без явна умисъл изпердаши близкото дърво. Откъм колибата долетяха приглушени удари. Затворен в дървената къща, изнервен от скука като Буба, Майлс Ловъл риташе стените.

Едър гарван — може би същият, който чухме по-рано — изграчи, докато се плъзгаше ниско над блатото, грациозно изви пред колибата, за миг силната му човка се очерта на фона на водата, после литна към гората и се изгуби сред черните дървета. Буба се прозя.

— Аз май ще ви оставя.

— Ами хубаво — рече Ейнджи.

Ръката му се плъзна безцелно по кората на дървото.

— Не че нещо... всичко е много гот, ама има борба тази вечер.

— Да де.

— Грозният Боб Брутал срещу красавеца Сами Студбър.

— Как не мога да съм там! — вметна Ейнджи.

— Ще ти го запиша — обеща Буба.

Ейнджи се усмигна.

— Наистина? Супер! Страхотен си.

Сарказмът ѝ остана съвършено незабелязан от Буба. Обзет от въодушевление, затърка ръцете си една в друга.

— Ама, разбира се. Записал съм страшно много, някога бихме могли...

— Шшшт — вдигна ръка Ейнджи.

Чу се глухото захлопване на врата. Залепих бинокъла до очите си и видях от колибата да излиза мъж. Мъжът пое по талпите към

групичката сухи дървета.

Виждах само гърба му. Беше рус, висок към метър и осемдесет, строен и слаб, движеше се плавно, пхнал ръка в джоба си. Носеше светлосиви панталони и бяла риза с дълги ръкави, навити до лактите. Бе отметнал глава леко назад и през мъглата до нас достигаше свирукането му.

— Песничката от „Лоши момичета“ — каза Буба.

— Не, не е тя — измърмори Ейнджи.

— Ти, разбира се, знаеш всички песни. Като не е, коя е тогава?

— Не знам. Но не е тая, за която говориш.

— Да бе, да.

Мъжът почти беше стигнал до средата на пътя си и аз очаквах всеки момент да се обърне и да зърна лицето му. Нали затова се домъкнахме чак дотук — да видим с кого ще се срещне Майлс, а ако русият хубостник е паркирал колата си между дърветата в далечния край на мочурището, никога нямаше да го стигнем.

Вдигнах камък и го метнах към водата. Той плъосна в блатото на около два метра вляво от мъжа.

Той обаче сякаш не чу нищо. Не спря да върви и да си свирка.

— Казвам ви, че, е от „Лоши момичета“ — настоя Буба, докато се оглеждаше за камък. Вдигна един тежък и валчест, хвърли го към средата на мочурището, плясъкът беше двойно по-силен, отколкото при моя опит. И този път мъжът не реагира. Вече стигаше до края на водата и аз реших: ако беше разбрал, че някой го е проследил, със сигурност се опитваше да изчезне. Но така или иначе щяхме да го изгубим, а аз исках да видя лицето му. Изкрещях с пълно гърло:

— Хееей! — Викът ми раздра мъглата и тежкия въздух над тресавището, някаква нощна птица се стрелна уплашено в клоните на дърветата.

Мъжът спря току до линията на дърветата. Гърбът му се стегна. Леко обърна рамене наляво, вдигна ръка. Напомни ми на пътен полицаи, вдигнал палката, за да спре движението, или на гост, който маха за довиждане, преди да напусне партито. От самото начало е знаел, че сме тук, и искаше и ние да сме наясно с това.

Спусна ръката си и изчезна между дърветата.

Изскочих от прикритието ни под рехавите дървета и се спуснах по прогизналия бряг. Ейнджи и Буба ме следваха по петите. Знаех, че

съм вдигнал достатъчно шум и Майлс Ловъл ни е чул, така че нямаше смисъл да се крием повече. Сега единствената ни надежда остана да пипнем Ловъл, преди и той да се е изпарил, и да го принудим да ни разкаже това-онова.

Петите ни отекваха като чукове по талпите, острият мирис на застояла вода ме давеше, когато Буба се обади:

— Подкрепи ме бе, човеко, кажи, че беше от „Лоши момичета“!

Колибата се заклати от стъпките ни. Страхувах се, че талпите ще поддадат.

— Не, от „Уди Кълвача“ е — успях да кажа.

— Вярно бе! — изрева Буба ентусиазирано.

В този миг стигнах до колибата и сграбчих бравата.

— Патрик! — извика Ейнджи зад мен.

Извърнах се и замръзнах, прикован от погледа ѝ. Не можех да повярвам, че съм на път да извърша такава глупост — да отворя врата, зад която се намира въоръжен неприятел, така, сякаш се прибирам вкъщи.

Ейнджи ме гледаше втренчено. Очите ѝ горяха, устата ѝ беше полуотворена.

Тръснах глава и се отместих от вратата. Ейнджи извади 38-калибровия си пистолет. Буба беше насочил пушката си с рязана цев във вратата с въодушевлението на учител по география, който показва на класа Бирма върху картата.

— Сега вече сме готови, гениалнико — рече.

Аз измъкнах моя „Колт Командър“, отстъпих вляво от вратата и избарабаних по дървото с кокалчета.

— Майлс, отвори!

Нищо.

— Майлс, аз съм Патрик Кензи. Частен детектив. Искам да поговорим. — И повторно почуках. Долових удари по дървото отвътре, последва тракане като с метален предмет. Почуках за последен път. — Майлс, влизаме, чу ли?

Вътре изтропали нещо тежко. Облегнах гръб до вратата и протегнах ръка към бравата. Погледнах Ейнджи и Буба, двамата кимнаха. Жаба се обади някъде от средата на блатото. После се възцари тишина.

Превъртях топката, откряхнах вратата и Ейнджи възкликна:

— Исусе Христе!

Буба прогърмя едно „Уха!“ в знак на възторг и уважение, бих казал благоговение дори, и свали оръжието си. И цевта на Ейнджи сочеше пода, когато застана на прага и надникна в колибата. Мина секунда или две, докато съзнанието ми възприеме това, което очите ми бяха видели — гледката беше трудна за осъзнаване и крайно неприятна.

Майлс Ловъл седеше на пода в центъра на колибата, бе вързан към мотора на водна помпа. Дебела електрическа жица опасваше кръста му.

Превръзката през устата му беше пропита с кръв, която продължаваше да се процежда от ъгъла на устните му и по брадичката.

Ръцете и краката му бяха свободни, петите му блъскаха перваза, тялото му се виеше като на червей.

Ръцете му висяха неподвижни отстрани и този, който беше свършил цялата работа дотук, можеше да не се притеснява, че Майлс ще направи каквото и да било повече с тях. Защото те вече не бяха част от него. Бяха положени на пода, отляво на замлъкналия двигател, отсечени малко над китките и прегледно поставени с дланите надолу, подпрени на перваза. Русият мъж добросъвестно беше направил турникет на двата кървави чукана и беше оставил брадвата забита в дървото между отрязаните ръце.

Приблжихме до Ловъл, очите му бяха избелели, ритането на краката му приличаше повече на настъпване на шок, отколкото на реакция на нетърпимата болка. Даже и с турникетите, съмнявах се, че му остава много живот, затова направих върховно усилие да не мисля за невероятния ужас, който бе отнел разсъдъка му, и да се опитам да получа някои отговори, преди шокът или смъртта да го завладеят само за себе си.

Махнах превръзката от устата му и веднага отскочих назад, защото фонтан от черна кръв блъвна върху гърдите му. Ейнджи простена:

— Не, не, не! В никакъв случай! Ти не си добре!

Стомахът ми се преобърна, топло бучене залюля мозъка ми. Буба отново отрони едно „Уха!“ и мога да се закълна, че този път го произнесе с благоговение.

Майлс, в шок или не, умрял или жив, нямаше да може да отговори на въпросите ми.

Той нямаше да отговаря на ничии въпроси дълго, много дълго време.

Дори ако беше останал жив, съмнявам се, че би могъл да го стори.

Защото, докато ние сме чакали скрити в дърветата и леката мъгла плавно е полягала над боровинковите храсти, докато БМВ-то му търпеливо го е очаквало на брега, Майлс Ловъл е бил лишен от езика си, който беше последвал съдбата на китките му.

19.

На третия ден след постъпването на Майлс Ловъл в интензивно отделение доктор Даян Бурн, влизайки в дома си на „Адмирал Хил“, ни завари — Ейнджи, Буба и мен — да приготвяме вечеря за Деня на благодарността в кухнята ѝ.

Аз се бях нагърбил с обработката на седемкилограмовата пуйка, тъй като всъщност само аз обичам да готвя. Ейнджи беше жива благодарение на ресторантите, а Буба поръчваше храната си по телефона. Аз готвех, откакто навърших дванайсет. Нищо изключително, да си призная — няма да чуете думите „ирландска“ и „кухня“ много често, употребени в едно изречение — но все пак можех добре да се справя с ястия с птици, телешко и макарони, мога също така да прегоря някоя и друга риба.

Вече бях изчистил пуйката и я бях сложил да се пече, бях приготвил картофеното пюре, поръсено със ситно нарязан лук, а Ейнджи още се въртеше около печката и се бореше с гарнитурата. Буба не беше натоварен с никакви задължения, но пък беше домъкнал порядъчно количество бира и планина от пакетчета чипс за нас, както и бутилка водка за себе си. Когато се натъкна на синята персийска котка на доктор Бурн, беше така любезен да не я претрепе.

За да се опече една пуйка, се иска време, изборът на занимания в периода на принудителното изчакване е ограничен, затова ние с Ейнджи се заехме с нещо полезно: качихме се на горния етаж да поразровим нещата на доктор Бурн и така се натъкнахме на нещо изключително интересно.

Майлс Ловъл изпадна в шок малко след като извикахме линейка. Откараха го в Джордан Хоспитал в Плимут, където го стабилизираха и го прехвърлиха в масачузетската болница. След като се трудиха върху него цели девет часа, го оставиха в Интензивното. Бяха безсилни да прикрепят китките му на местата им, но щяха да се опитат да възстановят езика му, ако русият мъж не беше го взел със себе си. Или не го беше хвърлил в блатото.

Шестото ми чувство ми говореше, че русият го е взел със себе си.

Нищо не знаех за него — нито името му, нито бях видял как изглежда — но започвах да напипвам нещо около неговата персона. Бях сигурен, че това е мъжът, когото Уорън Мартенс бе виждал да идва в мотела и когото беше посочил като човека, който раздава заповедите. Той беше унищожил Карън Никълс, а сега — и Майлс Ловъл. Просто да убива, явно му се виждаше скучно. Предпочиташе да докарва жертвите до състояние, в което да пожелаят смъртта повече от всичко.

Двамата с Ейнджи слязохме долу, понесли находките си, и в същия миг термостатът на фурната оповести, че пуйката се е изпекла, а Даян Бурн си влезе вкъщи.

— Какво съвпадение... — обърнах се към Ейнджи.

— Да бе, ние вършим черната работа, тя обира лаврите.

Даян Бурн свърна към трапезарията, която беше разделена от кухнята с портал, и Буба я поздрави с вдигнати три пръста на ръката, в която държеше бутилка „Абсолют“.

— Какво става, сестро? — ухили се.

Даян Бурн изпусна кожената си чанта и тя тупна глухо на пода. Докторката отвори уста, като че оттам щеше да излезе най-дългият вик на ужас. Ейнджи измърка:

— Хайде, хайде! Хайде сега!

После приклекна и плъзна видеокасетата, която намерихме в спалнята, по пода. Тя спря пред краката на Даян Бурн.

Ейнджи се настани със скок върху кухненския плот и запали цигара.

— Поправете ме, ако греша, доктор Бурн, но не беше ли в разрез с професионалната етика да се прави секс с пациент?

С удоволствие бих повдигнал многозначително вежди към доктор Бурн, но в момента свалях гарнитурата от котлона.

— Мирише направо страхотно — каза Буба.

— Мамка му — казах аз.

— Какво?

— Някой да се е сетил за боровинковия сос?

Ейнджи щракна с пръсти и поклати глава.

— Не че не може и без него... Ейнджи, какво ще кажеш?

— Никога не съм обичала боровинков сос — беше отговорът.

— Буба, а ти?

— Не върви с водка.

Обърнах глава. Даян Бурн продължаваше да стои като препарирана посред трапезарията, в краката ѝ кротко лежах кожената чанта и видеокасетата.

— Доктор Бурн — обърнах се към нея аз и тя тутакси закова очи в мен, — какво ще кажете за боровинковия сос?

Тя пое дълбоко въздух и затвори очи.

— Мога ли да знам какво правите тука?

Вдигнах тигана.

— Готвим.

— Шетаме — допълни Ейнджи.

— Пийваме — приключи Буба и размаха бутилката. — Искаш ли глътка?

Даян Бурн разтърси глава и отново затвори очи, като че щяхме да сме изчезнали, когато ги отвореше.

— Това е влизане с взлом — произнесе. — Влизането с взлом е престъпно деяние.

— Но понякога престъпните деяния остават ненаказани — отбелязах.

— Мога да поспоря по точката „влизане“ — рече Ейнджи.

— Лошо — каза Буба и кръстоса показалеца и средния си пръст. — Много лошо.

— Обаче донесохме за ядене — уточних, докато слагах опечената птица на кухненския плот.

— Има и чипс — каза Буба.

— Само чипсът стига да неутрализира взлома.

Даян Бурн погледна към видеокасетата на пода и вдигна ръка за тишина.

— И какво ще правим сега?

Погледнах Буба, той погледна Ейнджи, Ейнджи погледна Даян Бурн, а Даян Бурн впери поглед в мен.

— Сега ще ядем — казах аз.

* * *

Даян Бурн даже ми помогна да разрежем пуйката и ми показва къде държи чиниите, в търсенето на които ние бихме преровили всичко. Когато седнахме на обкованата с мед маса в трапезарията, цветът на лицето ѝ се беше върнал и тя отпиваше бяло вино и най-дружелюбно беше оставила бутилката на масата, ако желаем да си сипем и ние.

Буба беше поискал бутчетата и едно крило, така че ние налегнахме бялото месо, учтиво поднасяйки един на друг купата със зеления фасул с щръкналата в нея лъжица за сервиране.

— И така — извисих глас над шума, с който Буба отхапа гигантска мръвка, — чувам, че не ви достигат секретари на половин работен ден, докторе?

Тя отпи глътка вино.

— Прав сте, за съжаление. — Сложи в устата си миниатюрно парченце месо и отпи отново.

— Полицията разпитва ли ви? — попита Ейнджи.

Даян Бурн кимна.

— Доколкото разбрах, разполагат с името ми благодарение на вас.

— Казахте ли им нещо?

— Казах им, че Майлс беше добър в работата си, но че не знам нищо за личния му живот.

— Аха — отрони Ейнджи и отпи от бирата, която си беше наляла в една от винените чаши на Даян Бурн. — А казахте ли им, че Ловъл ви е звънял час преди да бъде нападат?

Даян Бурн даже и не мигна. Усмихна се над чашата си и отпи деликатно.

— Страхувам се, че не. Някак си ми убягна.

Буба, изля около половин кило сос в чинията си, прибави половин солница сол и каза:

— Ти си алкохоличка.

Кръвта се дръпна от бледото лице на доктор Бурн.

— Моля?

Буба посочи с вилицата си бутилката.

— Казах, че си алкохоличка. Ти, сестро, пиеш на малки глътки, но много често.

— Просто съм малко напрегната.

Буба се ухили зловещо насреща ѝ.

— Така си е, сестро. Личи ти от пръв поглед. — Опъна здраво от бутилката водка и погледна към мен: — Само я затвори, братче, в една стая. Давам ѝ не повече от трийсет и шест часа — и ще изреве за глътка пукница. Ще бъде готова да духа и на орангутан, ако той може да ѝ сипе чашка.

Докато траеше анализът на Буба, аз наблюдавах Даян Бурн. Споменаването на телефонното обаждане не я притесни. Даже това, че бяхме тук, в нейния дом, не я шокира. Но думите на Буба я разтрепериха.

— Не се притеснявай — рече той, размахал вилицата и ножа над купчината в чинията си. — Уважавам жените, които имат слабост към пиенето. Както и лесбийските изпълнения на касетата. — И Буба се зарови в храната. Няколко минути единственият звук, който властваше в стаята, беше шумът, произвеждан от яките му дъвкателни мускули.

— А сега за видеокасетата — започнах аз.

Даян Бурн откъсна поглед от Буба и погълна останалото в чашата ѝ вино. Напълни я отново до половината и чак тогава ме погледна с израз на наранена гордост.

— Ядосан ли си ми, Патрик?

— Не.

Тя клъвна още едно парченце от пуйката.

— Мислех, че смъртта на Карън Никълс е нещо като лична разправа, Патрик.

— Класически подход за разпит — усмихнах се, — нали, Даян?

— Кое? — Очите ѝ бяха самата невинност.

— Произнасянето на малкото име на обекта колкото може често. Предполага се, че действа отпускащо, предизвиква интимност.

— Съжалявам, ако...

— Не, не съжаляваш.

— Е, добре де, не съвсем, но...

— Докторе — обади се Ейнджи, — на тази видеокасета се вижда как чукате и Карън Никълс, и Майлс Ловъл. Някакво обяснение?

Даян окъпа лицето на Ейнджи с благия си поглед.

— Това не те ли възбуди, Ейнджи?

— Не бих казала, Даян.

— Изпълни ли те с отвращение?

— Не бих казала, Даян.

Буба вдиша очи от бутчето.

— Надарен съм с голямо парче, докторе, искам да го знаеш. За всеки случай.

Тя отмина репликата му без внимание, но потръпването ѝ не ми убягна.

— О, Ейнджи, не ми казвай, че не таиш желание да опиташ с жена.

Ейнджи отпи от бирата си, преди да отговори.

— Ако имам такива мераци, ще си намеря жена с по-готино тяло. Можеш да ме обвиниш в превзетост, ако щеш.

— Да — обади се Буба, — трябва да сложиш малко мръвка по тия кокали, докторке.

Даян Бурн отново изви очи към мен, ала сега те не бяха толкова спокойни и уверени.

— А на теб, Патрик, достави ли ти удоволствие?

— Тройка с две мацки?

Тя кимна.

Свих рамене.

— Осветлението е лошо. Харесвам порно с по-добро техническо изпълнение, ако трябва да съм откровен.

— И не толкова космати задници — изгъгна Буба.

— Забележката беше съвсем на място — усмихнах се към Даян Бурн. — Задникът на Ловъл наистина е много космат. Но да оставим това. Кой снима, докторе?

Тя отпи глътчица вино. В сравнение с нейните психологически опити с нас ние бяхме доста по-речовити. Ако разговаряше само с един от трима ни, може би щеше да има успех, но заедно ѝ идвахме в повече.

— Е, докторе?

— Камерата беше на триножник. Снимахме се сами.

— Тц — поклатих глава. — Опитай пак. Изброихме четири различни ракурса. Не мисля, че някой от трима ви току е притичвал да мести триножника.

— Може би ние...

— Освен това се вижда и сянка — каза Ейнджи. — Сянка на мъж, Даян, сянка върху източната стена в началото на записа.

Даян Бурн затвори очи и протегна ръка към чашата си.

— Мога да те съсипя, Даян — казах аз. — И ти прекрасно знаеш това. Така че спри да ни играеш номера. Кой снима? Русият ли?

Очите ѝ се отвориха и затвориха светкавично.

— Кой е той? Знаем, че той осакати Ловъл. Знаем, че е около метър и осемдесет, тежи около деветдесет килограма, че се облича добре и че обича да си подсвирква, докато върви. Натъкваме се вече няколко пъти на него — свързваме го с Карън Никълс и Ловъл в мотел „Холи Мартенс“. Ще се върнем там и ще продължим с въпросите. Сигурен съм, че ще получим и твоето описание. Това, което сега искаме от теб, е името му. — Тя поклати глава. — Даян, не си в позицията на човек, който разполага с варианти.

Още няколко глътки вино и категорични поклащания на главата, докато каза:

— Няма да говоря за този човек. При никакви обстоятелства.

— Наистина нямаш избор.

— О, Патрик, имам избор. Имам. Никога няма да пресека пътя на този човек. Никога! И ако полицията реши да ме разпитва, ще кажа, че той не съществува. — Тя изля цялото останало съдържание на бутилката в чашата си, ръката ѝ трепереше. — Нямаме представа на какво е способен...

— Имаме — отбелязах, — тъй като именно ние намерихме Ловъл.

— Това с Майлс е било моментно хрумване — горчиво отрони тя. — Бих искала да видите какво е способен да направи, когато има време да планира внимателно всичко.

— За Карън Никълс говориш, нали? — обади се Ейнджи. — Ето на какво е способен, това искаш да кажеш, нали?

Даян отговори с горчива усмивка, в която имаше и болка, и насмешка, но те се стопиха, когато заговори.

— Карън беше слаб човек. Следващия път ще бъде някой съвсем различен. Той обича предизвикателствата. — Отново се усмихна към Ейнджи, този път с ирония, и Ейнджи изтри като с гъба тази усмивка, когато ръката ѝ описа съвършена дъга и главата на Даян Бурн се въртна на една страна от звучната плесница. Чашата ѝ се разби в ръба на чинията и дия, голяма колкото порция филе от моруна, но яркочервена, покри лявата буза и ухото на Даян Бурн.

— По дяволите — казах аз, — няма да има храна за вкъщи.

— Не се заблуждавай, кучко! — изсъска Ейнджи. — Това, че си жена, не изключва употребата на физическа сила.

— Много физическа сила — потвърди Буба.

Даян Бурн се вгледа в парчетата от чашата, които стърчаха от бялото месо в чинията. Гледаше как виното застива в локвички по масата ѝ от кована мед. Внезапно посочи с палец Буба.

— Знам, че той ще ме измъчва, даже може би ще ме изнасили. Но ти нямаш кураж за тия работи, нали, Патрик?

— Чудя се какво ще чувстваш в стомаха си, като излезете с Буба навън — рекох замислено.

Тя въздъхна и се облегна назад.

— Ами добре тогава, просто вършете това, което смятате за необходимо. Защото аз на никаква цена няма да предам този човек.

— Поради страх или поради любов?

— И двете. Той е човек, който поражда и двете. Както и всички живи същества.

— С работата ти като психиатър е свършено, нали си наясно?

Тя поклати недоверчиво глава.

— Не мисля, че е така. Само да сте показали тази видеокасета на някого, веднага подавам жалба за нахлуване с взлом. Срещу трима ви.

— Ейнджи звънко се разсмя. Даян Бурн погледна към нея. — Вие влязохте тук с взлом!

— Много ми е забавно как ще обясниш всичко това — Ейнджи направи широк жест над масата.

— Господин полицай, когато влязох, те готвеха! — плачливо провлачих аз.

— И задушаваша зеленчуци — влезе в тон Ейнджи.

— И какво направихте вие, госпожо? — изрекох отегчено, с глас на стар, уморен следовател.

— Помогнах да разрежем пуйката — отвърна Ейнджи. — И, разбира се, сервирах приборите.

— Какво предпочетохте — бяло месо или бутче? — продължавах. Даян Бурн сведе глава.

— Последен шанс — казах.

Тя само поклати глава. Отблъснах стола си от масата и вдигнах високо видеокасетата.

— Ще направим копия от това и ще го дадем където трябва, докторе, ще изпратим копия на всеки психиатър и психолог, когото открием в телефонния указател.

— А също и на пресата — додаде Ейнджи.

— О, да — вметнах аз, — те направо ще пощуреят.

Тя вдигна очи, сега те бяха пълни със сълзи, а гласът ѝ трепереше, когато произнесе:

— Ще разбийете кариерата ми?

— Ти я уби! — креснах. — Гледала ли си скоро записа? Видя ли очите ѝ? Даян? В тях няма нищо, освен самоомраза. И ти си човекът, който я е причинил. Ти, Майлс и русият мъж.

— Това беше експеримент — заговори тя, а думите като че ли се препъваха в невидими прагове. — Беше просто една идея. Никога не съм допускала, че ще се самоубие.

— Но русият допускаше, нали? — попитах. — Той беше наясно, не е ли така? — Тя кимна. — Искam името му.

По масата закапах сълзи. Аз отново вдигнах касетата.

— Името му или кариерата ти — напомних.

Тя продължи да клати глава — не толкова решително, но непрекъснато. Прибрахме нещата си от кухнята, взехме останалата бира от хладилника. Буба откри найлоново пликче и изсипа това, което беше останало от гарнитурата и картофите, в него. После взе още едно и прибра в него пуйката.

— Какво правиш? Това е пълно със стъкла.

Погледна ме, като че бях бавноразвиващ се.

— Ще ги почистя.

Преминахме в дневната. Даян Бурн остана втренчена в отражението си в медната облицовка на масата, с лакти, опрени в нея, и чело, отпуснато в дланите ѝ. Вече бяхме стигнали антрето, когато я чухме да казва:

— Никой не трябва да има работа с този човек.

Обърнах се и погледнах във внезапно хлътналите ѝ очи.

Изглеждаше два пъти по-възрастна и аз си я представих в старчески дом, все едно че я видях след четирийсет години, самотна, потънала в мъглата на горчивите си спомени.

— Остави това решение на мен.

— Той ще ви унищожи: Вас или някого, когото обичате. Просто за удоволствие.

— Името му, докторе.

Тя запали цигара и издиша шумно дима. Устните ѝ побледняха и тя отново поклати глава.

Обърнах се към вратата, но Ейнджи ме спря. Вдигна длан, без да откъсва поглед от Даян Бурн, по тялото ѝ не трепваше и мускулче.

— Мислиш, че си от желязо — изрече тихо, — нали, докторке? — Даян Бурн следеше с безцветните си очи как димът се вие над главата ѝ. — Смяташ се за недосегаема. — Ейнджи постави ръце на облегалката на стола, наведе се към ухото на Даян и зашепна: — Никога не си губила присъствие на духа, никога не си показвала емоциите си.

Даян дръпна от цигарата си — все едно наблюдавахме не човек, а статуя. Не показва с нищо, че забелязва присъствието ни в стаята.

— Но веднъж не се справи, нали? — Даян Бурн примигна. — Когато бяхме в кабинета ѝ първия път, помниш ли? — обърна се към мен Ейнджи. Даян тръсна пепелта си, но тя падна във от пепелника. — И то не когато говореше за Карън — продължи Ейнджи, — не и когато стана дума за Майлс. Помниш ли, Даян? — Даян вдигна очи, зачервени и пълни с ярост. — Когато стана дума за Уесли Доу, се изпусна.

Даян Бурн се изкашля.

— Вън! — подвикна късо.

— Уесли Доу — продължи невъзмутимо и Ейнджи, — който уби малката си сестричка. Който...

— Не я уби той! — прекъсна я Даян Бурн. — Набий си го в мозъка! Уесли даже не е бил наоколо, когато това е станало. Той само е бил обвинен. Той беше...

— Това е той, нали? — Усмивката на Ейнджи стана още по-широка. — Това е човекът, когото прикриваш. Това е русият мъж от тресавището. Уесли Доу. — Даян не отрони и дума, загледана в нишката синкав дим, който се точеше от устата ѝ. — Защо е искал да унищожи Карън?

Даян Бурн поклати глава.

— Узнахте името му, господин Кензи. Няма да научите нищо повече. А той вече знае кои сте вие. — Чак сега извърна лице към мен

и ме погледна с безизразните си светли очи. — Той не те харесва, Патрик. Смята, че си пъхаш носа в чужди работи. Смята, че нямаш право да се месиш в тази история и че трябваше да се оттеглиш, след като се доказа, че Карън сама посегна на живота си. — Тя протегна ръка. — А сега — видеокасетата ми, моля.

— Не.

Тя отпусна ръка.

— Получихте това, което искахте.

Ейнджи поклати глава.

— Аз го изтръгнах. Не е същото.

— Ти си специалист по човешката душа, докторе — казах аз. — Опитай се за момент да погледнеш вътре в себе си. Кое е по-важно за теб — репутацията или работата?

— Не виждам никаква...

— Избери едното — прекъснах я.

Челюстта ѝ се стегна, като да бе завинтена със стоманени болтове, когато заговори, думите ѝ излизаха през зъби.

— Репутацията ми.

— Може и да я запазиш — кимнах.

Челюстта ѝ се поотпусна, очите ѝ се взираха неразбиращо в мен през цигарения дим.

— Срещу какво?

— С кариерата на психиатър ти е свършено.

— Не можеш да съсипеш кариерата ми!

— Защо аз, ти сама ще си я съсипеш.

Даян се засмя нервно.

— Не се надценявай, Патрик Кензи. Нямам никакво намерение да...

— Утре ще затвориш кабинета, Даян — започнах аз, — ще прехвърлиш всичките си пациенти на свои колеги и никога повече няма да практикуваш в този щат.

Едно несигурно „Ха!“ се отрони от устата ѝ.

— Направи това и ще спасиш репутацията си, докторе. Може да започнеш да пишеш книги или да водиш шоу. Но никога повече няма да работиш с пациенти.

— Или?

Вдигнах видеокасетата.

— Или това нещо си намира зрители.

Оставихме я, както си седеше до масата, и когато отваряхме вратата, Ейнджи подвижна:

— Предай на Уесли, че идва неговият ред.

— Той вече знае — замислено произнесе Даян Бурн. — Вече знае.

20.

Следобедът, в който имах среща с Ванеса Мур в едно кафене в Бек Бей, валеше кротък дъждец.

Беше ми позвънила с молбата да се видим и да поговорим за делото на Тони Траверна. Ванеса беше адвокат на Тони. Запознах се с нея, когато Тони беше избягал за пореден път от гаранция и аз трябваше да се явя като свидетел по делото. В съдебната зала Ванеса ме разпита по същия начин, по който правеше любов — с много глад и остри нокти.

Може би щях да отклоня поканата ѝ, но беше минала седмица от нощта, когато готвихме в кухнята на Даян Бурн, и вече имахме чувството, че сме се върнали крачка назад. Уесли Доу не съществуваше. Не фигурираше в статистиките, нямаше шофьорска книжка. Не притежаваше кредитна карта. Нямаше банкова сметка в град Бостън или в щата Масачузетс. След като изпадна в нещо, близко до отчаяние, Ейнджи откри, че никой с това име не съществува в Ню Хемпшир, Мейн или Върмонт.

Отново посетихме доктор Даян Бурн, но очевидно тя беше взела много присърце съвета ни. Кабинетът беше затворен. Градската ѝ къща, както много скоро установихме, беше изоставена. Повече от седмица не се бе появявала тук, а повърхностният оглед на мястото ни даде информацията, че дрехите, които е взела със себе си, биха ѝ стигнали за около седмица, преди да прибегне до услугите на обществена пералня или да си купи нови.

Семейство Доу бяха заминали за вилата си в Кейп Бритън, Нова Скотия.

На всичкото отгоре трябваше да се лишим от помощта на Ейнджи, тъй като от „Салис и Солк“ я бяха командировали като бодигард, заедно с още няколко колеги, на някакъв мазен южноафрикански търговец на диаманти — двайсет и четири часа непрекъснато до задника му, каквото и да правеше, където и да ходеше.

Буба се захвана с нещата, които вършеше, когато не бе зает да трупа експлозиви, достатъчни да вдигнат във въздуха цялото Източно крайбрежие.

Така че аз се чувствах като носен от въздушни течения.

Открих Ванеса седнала отвън под огромен чадър „Нинцано“, дъждовните капчици отскачаха от настилната и нежно пръскаха глезените ѝ.

— Хей! — Наведох се да я целуна, а тя плъзна ръка по гръдния ми кош към гърба.

— Здравсти — каза. Докато ме наблюдаваше как сядам, очите ѝ святкаха с похотливо очакване, сякаш говореха, че всичко е готово, само чака да бъде взето. Въпрос на избор, и то нейният.

— Как си?

— Добре съм, Патрик. Измокрил си се. — И попи влагата от ръката си, която току-що бях стиснал.

Извъртях молитвено очи и вдигнах ръце към небето. Дъждът беше започнал внезапно, когато слизах от колата си, изсипа се от самотен облак, който се носеше необезпокояван в иначе ясното, съвършено чисто небе.

— Не се оплаквам — каза тя. — Няма по-прекрасна гледка от хубав мъж с бяла риза, навалян от дъжд.

Засмях се. Ванеса винаги е някак устремена, пронизваща, сякаш не те гледа, а преминава през теб и ти се чудиш защо си се опитвал да я спреш.

Може и да бяхме постигнали преди няколко месеца споразумение, че сексуалната ни връзка е приключила, но сега, като срещнах очите ѝ, помислих, че е на друго мнение. А когато Ванеса промени мнението си, това означава, че и останалият свят трябва да промени своето.

А може би опитваше да ме подмами да си го помисля и чак когато ѝ покажа, че съм готов за любов, да реши, че я очаква нещо повълнуващо от страстното усамотение с мен. Човек никога не може да е сигурен с нея.

— И така — започнах. — Защо мислиш, че ще мога да ти помогна в случая с Тони Траверна?

Тя взе с пръсти малко парче ананас от чинията си, пусна го ловко в устата си и го сдъвка, преди да заговори.

— Залагам на „понижена умствена дейност“, на тази база смятам да изградя защитата.

— Какво? — викнах възмутено. — „Ваша милост, моят клиент е кретен и затова моля да го освободите.“

Тя прекара върха на езика си под горната си устна.

— Не, Патрик. Не. По-скоро смятам да изглежда така: „Ваша милост, моят клиент има основание да мисли, че се намира под смъртна заплаха от страна на руската мафия, така че действията му са следствие на страха му.“

— Руската мафия?

Тя кимна. Аз се разсмях. Тя остана сериозна.

— Той наистина е много уплашен от тях, Патрик.

— Ама защо?

— При последната си акция е обрал не сейфа, който трябва.

— А сейфът е на руската мафия? — Тя кимна. Опитах се да следвам логиката на бъдещата ѝ защита. — Значи бил е толкова уплашен, че по тази причина взриви половината град и отпътува към Мейн?

Тя отново кимна.

— Това може и да помогне, но само за нарушаването на мярката за неотклонение.

— Първата ми задача е да елиминирам обвинението в отклоняване. Когато е пресякъл границата на щата, е минал под федерална юрисдикция, нали? Оборвам федералното обвинение и провинението в рамките на щата отпада.

— И от мен се иска...

Тя попи капка дъжд от слепоочието си и се изсмя. Смахът ѝ бе като Сахара.

— О, Патрик, има няколко неща, които бих могла да поискам от теб, но в случая „Антъни Траверна“ желая единствено да дадеш показания под клетва, че страхът му от руснаците е истински и основателен.

— Но аз за пръв път чувам такова нещо!

— Да, но можеш да си спомниш как си усетил страха и напрегнатостта му, докато сте пътували от Мейн насам.

Ванеса бодна зърно грозде и го изсмука от шипа на вилицата.

Беше облечена семпло — носеше черна блуза, елече в тъмночервен цвят и черни сандали. Дългата ѝ орехова коса беше вързана на конска опашка. Бе сменила контактните си лещи с очила в тънка червена рамка. И въпреки това чувствената мощ, която се излъчваше от тялото ѝ, можеше да ме зашемети, ако не бях прекарал достатъчно дълго време достатъчно близо до нея.

— Ванеса — проговорих.

Тя набоде още едно зърно грозде, постави лактите си на масата и завъртя вилицата на сантиметър от устните си. Гледаше ме втренчено, когато бавно произнесе:

— Да?

— Знаеш, че окръжният прокурор ще ми се обади, без съмнение.

— Всъщност деянието му е федерално престъпление, така че ще ти позвъни главният прокурор.

— Така да е. Но ще ми се обадят.

— Да.

— Ти ще се опиташ да постигнеш това, което искаш, без оглед на цената.

— Отново — да.

— Тогава защо ме повика тук днес?

Тя продължи да оглежда зърното на вилицата си.

— А ако ти кажа, че Тони наистина е уплашен, ужасен дори? И че му вярвам, когато твърди, че има издадена присъда от мафията?

— Бих те посъветвал да продължиш да си гледаш другата работа.

Тя се усмихна.

— Много коравосърдечно, Патрик. Той е... всъщност ти знаеш.

— Знам го много добре. Но също така знам, че не си имала кой знае каква причина да ме повикаш днес.

— Разбрах. — Тя стрелна езика си навън и зърното изчезна от вилицата. Сдъвка го, преглътна, отпи глътка минерална вода. — Кларънс тъгува за теб, между другото.

Кларънс беше кучето на Ванеса — шоколадов лабрадор, който Ванеса купи преди шест месеца съвършено импулсивно и без никаква идея как ще се грижи за него. Лабрадорът тълкуваше командите както си щеше, ала имаше и нещо симпатично в него. Може би невинността в погледа му, безграничното желание да ти угоди, вечно искрящо в зениците му, даже в момента, в който пикае в обувката ти.

— Как е той? — попитах я. — Къщата ти още ли е цяла?

Ванеса долепи палец и показалец.

— Толкова остава.

— Изяде ли още някой чифт обувки?

Тя се засмя.

— Държа ги нависоко. Освен това напоследък е взел да си пада по бельото ми. Миналата седмица откри един сутиен, дето го търсих сума ти време.

— Поне ти го е върнал.

Усмихна се и бодна още един плод.

— Помниш ли онази сутрин на Бермудите, когато се събудихме в дъжда? — Кимнах. — Небето се беше продънило, беше като стена, стъклата направо вибрираха, морето не се виждаше.

Отново кимнах и помислих как да я отвлека по-бързо от този спомен.

— И прекарахме в леглото целия ден, пиехме вино и мачкахме чаршафите.

— По-точно — изпепелихме чаршафите — каза тя. — Счупихме и креслото.

— Да, платих го с кредитната си карта. Помня, Ванеса.

Тя си отрязва с вилицата парченце пъпеш, мушна го в устата си.

— Сега там вали.

Погледнах локвичките по тротоара. Приличаха на свръхедри сълзи. Слънцето се отразяваше в тях.

— Ще премине.

Засмя се, отпи от минералната вода и се изправи:

— Отивам да се пооправя. Ще имаш достатъчно време да си опресниш паметта, Патрик. Помниш ли онова „Шардоне“? Имам вкъщи няколко бутилки.

Тя тръгна към тоалетната, а аз се опитвах да не гледам как се поклаща нататък, защото лесно можех да попадна под властта на видения, да започна да си представям струйките бяло вино, които се втурнаха по извивките на тялото ѝ там, на Бермудите, защото, както беше легнала върху белите чаршафи, тя изля половин бутилка върху себе си и ме попита жаден ли съм. Но все пак гледах след нея и тя го знаеше много добре, но точно тогава един мъж блокира с тялото си

гледката, излезе от ресторанта, приближи към масата ни и сложи ръцете си на облегалката на стола ѝ.

Беше слаб и висок, косата му беше с цвят на тъмен пясък, усмихна ми се разсеяно и дръпна стола на Ванеса.

— Какво правите? — възкликнах смаяно.

— Трябва ми столът.

Огледах се — имаше двајсетина свободни стола на двора към заведението и още толкова вътре.

— Мястото е заето — казах.

— Заето ли? — поиска да уточни мъжът.

— Да, заето — повторих.

Носеше мръснобели ленени панталони и леки обувки „Гучи“, върху бяла тениска бе наметнал кашмирен пуловер. Часовникът му беше „Мовадо“, а ръцете му изглеждаха така, като че ни веднъж не са докосвали нещо нечисто на тоя свят.

— Сигурен ли сте? — попита, загледан в стола, все едно говореше на него. — Доколкото знам, този стол е свободен.

— Е, не е. Не виждате ли пълната чиния пред него? Зает е, вярвайте ми.

— Значи мога да го взема! Нали мога? — погледна ме отвисоко, имаше някакъв особен пламък в леденосините му очи.

— Не, не можете да го вземете. Зает е.

Мъжът разпери ръце.

— Наоколо има достатъчно. Вземете си един от тях. А аз ще взема този. Тя няма да разбере, че е сменен.

— Защо вие не вземете някой от онези?

— Ами защото искам точно този. — Говореше благоразумно и внимателно, сякаш беседваше с малко дете, което не е в състояние да проумее за какво става дума. — Така че ще го взема. Нали?

Аз направих крачка към него.

— Не. Няма да го вземете. Този стол е зает.

— Доколкото знам — не е — любезно каза той.

— Просто не сте наясно.

Той отново погледна към стола.

— Е добре. Така да бъде.

Вдигна ръка в знак на извинение, подкрепи жеста си с подходяща усмивка и се запъти обратно към ресторанта точно когато

Ванеса премина край него на път за нашата маса. Тя хвърли поглед през рамо към него.

— Някой приятел?

— Не.

— Защо столът ми е мокър?

— Дълга история.

Тя ме изгледа с любопитство, отмести стола и взе друг от съседната маса. Седна на старото си място срещу мен.

Видях как мъжът сяда на бара и ми се усмихва, щом тя взе другия стол. Усмивката му трябваше да означава: „Все пак е бил свободен...“ После ми обърна гръб.

* * *

Заведението се напълни, след като дъждът се усили, и аз изгубих от поглед новия си познайник. Следващия път, когато ми се удаде възможност да зърна високите столчета край бара, той беше изчезнал.

Ние с Ванеса седяхме вън, под дъжда, тя бодеше плодовете в чинията си, а дъждът накусваше все по-добре ризата на гърба ми.

Бяхме преминали в безобиден и непринуден разговор, след като тя се върна от тоалетните: обсъждахме страховете на Тони, перверзния тип от Мидълсекс с глава на пор, който, както се говореше, носел дамско бельо на дъното на дипломатическото си куфарче, и подобни.

Но под прикритието на този непринуден разговор у нас дремеше споделено желание, ехото от сърфа и стената от дъжд на Бермудите, дрезгавото звучене на гласовете ни в онази стая, аромата на грозде върху женска кожа.

— И така — заключи Ванеса — шардоне и аз, или?

Плачеше ми се от желание, но се усилих да си дам ясна сметка за последствията, когато, напълно изсмукан, ще се спусна по стълбите на къщата й към колата си, понесъл празния кънтеж на бременната ни страст, който ще люшка главата ми.

— Не днес.

— Офертата няма да е актуална вечно.

— Наясно съм.

Тя въздъхна и подаде през рамо кредитната си карта на сервитьорката, престашила се да излезе.

— Намерил си си гадже, а, Патрик? — попита, когато момичето се отдалечи. Не отговорих. — Добра, лесна за поддържане жена със здраво телосложение, която няма да ти създава никакви проблеми. Ще ти готви, ще ти чисти, ще се смее на шегите ти и никога няма да погледне друг мъж?

— Разбира се, точно такава е.

— Ах! — възкликна Ванеса и в този миг сервитьорката дойде с кредитната карта и сметката. Ванеса подписа и подаде копието на сервитьорката с леко движение в китката, което трябваше да значи „свободна си“. — Патрик, наистина съм любопитна.

Имах неудържимото желание да се отдръпна, да избягам извън обсега ѝ, който ме размекваше.

— Жената-жертва...

— Обича ли да прави шантави неща? Нали се сещаш, нещата, които ние...

— Ванеса!

— Мм?

— Няма никаква жена. Просто нямам желание.

— Нямах желание? — Кимнах. — Наистина ли? — Тя протегна ръка, улови няколко капчици дъжд, изви шия и я докосна с влажни пръсти. — Искам да го чуя от устата ти. Кажи го.

— Току-що го казах.

— Цялото изречение. — Брадичката ѝ се върна на обичайната височина и тя ме бомбардира с пълната мощ на погледа си.

— Нямам желание да съм с теб, Ванеса.

Самотата на човека срещу теб може да те доведе до шок, когато я видиш оголена, неприкрита, когато се е стоварила върху нещастника напълно неочаквано. Потресаващият факт на изоставянето начупи чертите на Ванеса на хиляди парченца и аз физически почувствах празния студ в апартамента ѝ, болката на самотното ѝ будувание до три след полунощ, без любовник, само с юридическите книги, жълтия адвокатски бележник, химикалката, снимки на Ванеса отпреди много години в рамки...

В един момент чертите ѝ се претопиха в лице на череп, красотата ѝ потъна някъде, като че ли дъждът я бе отмил.

— Мамка ти, Патрик. — Тя се усмихна. Само с устните си, които леко се повдигнаха в краищата си. — Така става ли?

— Става — отговорих.

— Просто... — Тя се изправи, юмрукът ѝ стискаше дръжките на чантата ѝ. — Просто... мамка ти.

Тя си тръгна, а аз си останах на мястото, обърнах стола си да виждам как излиза на улицата под дъжда, чантата се люлееше напред-назад покрай ханша ѝ, крачките ѝ бяха лишени от грация.

„Защо — мислех си — всичко трябва да е толкова гадно?“

Телефонът в джоба ми иззвъня, извадих го и отрих влагата от него. Ванеса потъна в тълпата.

— Да?

— Ало — каза мъжки глас, — можем ли да приемем, че столът вече е свободен?

21.

Обърнах се и потърсих с очи мъжа с пясъчната коса. Не го зърнах до никоя маса, нито на бара — поне дотам, докъдето можех да видя.

— Кой е?

— Каква съкрушителна сцена на раздяла, Пат. По едно време бях почти сигурен, че тя ще плисне някакво питие в лицето ти.

Значи знаеше името ми.

Отново се огледах за някой с мобилен телефон, долепен до ухото.

— Прав си — казах, — столът вече е свободен. Ела го вземи.

Гласът му беше все така мек и монотонен, както когато ме увещаваше, че столът не е зает.

— Тя има невероятни устни, тази адвокатка. Невероятни. Мисля, че са истински, прав ли съм?

— Да — рекох, докато отглеждах отсрещната страна на улицата, — хубави устни. Ела за стола, де.

— И тя те молеше, Пат — тя те молеше да отидеш и да плъзнеш оная си работа върху тия устни и ти каза „не“? От какво си направен бе, младежо, от желязо ли?

— Аха — изхъмках. — Ела тук. Столът е твой. — Взрях се към улицата през дъжда.

— Тя плати и сметката — продължи той. Мекият монотонен глас беше като шепот в тъмна стая. — Плати сметката, поиска да ти духа, силиконови или не — гърдите й са страшни, а ти каза „не“. Свалям ти шапка, приятелю. По-железен си и от мен.

Един мъж с бейзболна шапка и разтворен чадър приближаваше през дъждовната мъгла с телефон, долепен до ухото, стъпките му бяха свободни и уверени.

— Мисля — редеше гласът, — че е от ония жени, дето викат при оргазъм. „О, Боже!“ или пък: „Ощееее!“

Не казах нищо. Човекът с бейзболната шапка беше твърде далеч, за да видя лицето му.

— Мога ли да съм откровен с теб, Пат? Такова парче не пада лесно, така че, ако бях на твое място — само ако бях, — щях да я послушам и да отида с нея в онзи апартамент на Екзетър и да ти кажа честно, Пат, щях да я чукам до кръв.

Хладна струйка, но не от дъжда, се плъзна по гърба ми.

— Така ли? — изрекох.

Мъжът с бейзболната шапка вече беше достатъчно близо да видя устните му. Те мърдаха. Моят събеседник мълчеше, но в слушалката чух как някакъв голям автомобил, вероятно камион, сменя скоростите с рев, долавях и трополенето на дъжда по капака на кола.

— Но не мога да го сторя, ако продължаваш да ми се пречкаш, мухльо!

Човекът с бейзболната шапка мина покрай мен и сега видях, че е доста по-възрастен от мъжа, който беше настоявал за стола. Станах и огледах улицата, докъдето можех.

— Пат — чу се в слушалката.

— Да?

— Животът ти ще стане... — Направи пауза, долавях дишането му.

— Какво ще стане с моя живот? — попитах.

Той премлясна.

— Ще стане интересен.

И затвори.

Прескочих оградата, която отделяше двора на ресторанта от тротоара, и дъждът веднага намери главата и гърдите ми, докато се оглеждах сред забързаните хора. Най-сетне си дадох сметка, че да стоя като закован на това място, не би ми донесло никаква полза. Моят събеседник можеше да е на хиляди места. Може да ми е звъннал от съседния окръг. Камионът, чийто звук бях чул в слушалката, не се виждаше наоколо, иначе да съм го чул не само по телефона.

От друга страна, бил е достатъчно близо да види как Ванеса си отива и да позвъни минута след като останах сам.

Така че, не, не беше в друг окръг. Беше тук, в Бек Бей. Но дори и така да бе, периметърът беше твърде голям за сам човек.

Закрачих, очите ми опипваха всеки метър пред мен и от двете ми страни с надеждата да го зърна. Набрах номера на Ванеса и когато тя вдигна, само казах: „Не затваряй.“

— Разбира се! — И затвори.

Стиснах зъби и натиснах бутона за повторно набиране.

— Ванеса, моля те, чуй ме. Някой току-що ми се обади със заплахи срещу теб.

— Какво?

— Онзи, дето ти помисли, че ми е приятел, в ресторанта.

— Е? — изрече. До нея Кларънс проскимтя.

— Обади ми се, след като ти си тръгна. Въобще не го познавам, Ванеса, но той знае името ми, знае какво работиш, знае и къде живееш.

— Хм, чакай да помисля. Ти сега трябва да дойдеш тук, за да ме пазиш? Господи, Патрик, имаме ли нужда от подобни игрички! Ако си искал да ме чукаш, можеше да кажеш „да“ още там, на масата.

— Не, Ванеса. Искам да отидеш на хотел за известно време. Веднага. Изпрати сметката в кантората ми.

Хихикането ѝ се смени със злъчен смях.

— Защото някакъв фатален непознат знае къде живея?

— Този човек не е просто някой перверзен нещастник.

Завих по Хипърфорд и се насочих към Комънуелт Авеню. Дъждът намаля, но мъглата, която бе донесъл, се уплътни и превърна въздуха в топла лучена супа.

— Патрик, аз съм адвокат. Долу, Кларънс! Сядай долу веднага! Извинявай — каза вече на мен. — Докъде бях стигнала? О, да. Имаш ли представа колко бандити, жалки психопати и негодници са заплашвали живота ми, след като не съм успяла да ги измъкна от панделата?

— Тук е по-различно.

— Да споменем само Карл Крофт, рецидивист, когото защитавах в дело за предумишлено убийство и особено жестоко изнасилване. Беше си съставил списък и преди да...

— Ванеса!

— И преди, скъпи Патрик, да поставят миличкия Карл на специален режим и под двацет и четири часово наблюдение, надзирателят му ми каза, че е видял с очите си този списък. Каза ми, че

моето име било на първо място. Преди името на бившата му жена, която веднъж вече се беше опитал да убие с бичкия.

Изтрих влагата от лицето си, съжалих, че не съм си сложил шапка.

— Ванеса, просто ме чуй за момент. Мисля, че това...

— Живея в сграда с двайсет и четири часова охрана, Патрик. Ти сам знаеш колко трудно е да влезеш тук. Имам шест ключалки на входната си врата. Дори и да стигнеш някак до прозорците ми на четиринайсетия етаж, те са направени така, че не можеш да проникнеш през тях. Държа заредена пушка в жилището си...

— Изслушай ме. Онзи, дето го намериха в блатото край боровинковата гора миналата седмица с отрязаните език и ръце — той...

Тя повиши глас.

— Доста усилия трябва да положат, за да се доберат до мен, Патрик.

— Това ми е ясно, но...

— Чао, миличък. Пожелавам ти успех.

Тя затвори, а аз продължавах да стискам телефона, докато пресичах към алеята на Комънуелт Авеню — протегната на повече от километър, със свежозелена трева и абаносови дървета отстрани, малки пейки и високи статуи, алеята, която разделя булеварда на две части — източна и западна.

Уорън Мартенс беше казал, че придружителят на Майлс Ловъл се е обличал небрежно-елегантно. Че е излъчвал внушение за сила и власт или поне — комплекс за малоценност, причинен от липсата им. Това доста точно съвпаднаше с мъжа от заведението.

Дали не беше Уесли Доу, мислех си. Може ли да е бил той? Знаех за Уесли, че е рус, а човекът в кафенето беше с тъмна коса, но пък височината и телосложението съвпадаха. Боята за коса не представлява проблем.

Колата ми беше паркирана четири пресечки по-надолу по Комънуелт. Дъждът не преставаше, стелеше се мъглица. Който и да беше този мъж, реших аз, или е бил случайно избран, или е изпратен да разтърси спокойствието ми, да ми покаже, че ме познава, а аз него — не, и това да ме направи уязвим, а на него да даде усещането, че е всемогъщ.

Неведнъж се бяха опитвали да постигнат същия ефект — всезнайковци, ченгета, бандити, а в един случай даже двойка истински серийни убийци. Така че времето, когато непознат глас от другата страна на телефона ме разтреперваше и караше устата ми да пресъхва, отдавна е отминало. Все още обаче ме кара да се замислям и да търся причината за такова обаждане.

Телефонът ми отново иззвъня. Спрях под едно дърво, апаратът повторно зазвъня. Нито се разтреперих, нито ми пресъхна устата. Усетих само леко ускоряване на пулса. На третото позвъняване вдигнах.

— Ало.

— Здравсти, друже. Къде си в момента?

Беше Ейнджи. Пулсът ми възвърна ритъма си.

— На Комънуелт. Отивам към колата. А ти?

— Пред офиса на бижутерийната борса.

— Забавляваш се с твоя диамантен търговец?

— И още как. Направо е върхът. Когато не ме ухажда, разказва расистки вицове на бодигардовете, но само на мъжете.

— Някои момичета не могат да се отърват от късмет.

— Така е. Само исках да чуя как си. Нещо щях да ти казвам, но не си спомням какво.

— Информацията е много полезна.

— Не бе, наистина ми е на езика, ама... Както и да е. Ще се сетя. Ще ти се обадя, когато си спомня какво беше.

— Става.

— Край на радиограмата.

И тя затвори.

Излязох изпод короната на дървото, не бях направил и четири стъпки, когато Ейнджи се сети какво иска да ми каже.

— Спомни ли си? — вдигнах веднага.

— Здравсти, Пат. — Беше мъжът с пясъчната коса. — Радваш ли се на дъжда?

Сърцето ми подскочи.

— Направо съм очарован. А ти?

— Винаги съм обичал дъжда. Искам да те питам нещо: това не беше ли партньорката ти? С нея говори последно, нали?

Намирах се под голямо дърво на южната страна на алеята. Нямах начин да ме е видял от север. Оставах трите посоки — изток, запад и юг.

— Нямам партньор, Уесли. — Погледнах на юг. Тротоарът отсреща беше празен, с изключение на една жена, теглена от три огромни кучета по хлъзгавата настилка.

— Ха! — извика той. — Много си бърз, Пат. Добър си, приятелче. Или беше щастливо налучкване?

Сега погледнах на изток, към Кларъндън Стрийт. Не виждах никой с телефон до ухото.

— И от двете по малко, Уесли. И от двете по малко.

— Гордея се с теб, Пат.

Много бавно се обърнах надясно и през гъстата мъгла и дъжда го видях.

Стоеше на югоизточния ъгъл на Дармът и Комънуелт. Горната половина на тялото му и главата бяха скрити от мушама с качулка. Когато очите ни се срещнаха, той ми се ухили широко и помахаша с ръка.

— Сега вече ме виждаш... — каза.

Отстъпих от ръба на тротоара, колите се втурнаха като порой, изпуснат от зелената светлина на светофара на Дармът Стрийт.

Една почти отнесе капачките на коленете ми, клаксонът ѝ раздра въздуха.

— Къде гледаш! Внимавай, Патрик — рече Уесли.

Вървах към Дармът Стрийт, без да откъсвам очи от него.

— Познавах един, дето го блъсна кола — заговори и се скри зад ъгъла.

Втурнах се натам. Колите бълваха кълба пушек от ауспусите си, гумите съскаха по мократа настилка. Уесли беше застанал в началото на алея, успоредна на Комънуелт Авеню, с начало Градската градина, която продължава чак до Фенс, километър и половина на запад.

— Този мой познат се спъна, падна и една кола го удари с калника си, както си беше на земята. Превърна челото му в яйчена салата.

Светна жълто, поне осем коли дадоха газ. Уесли ми помахаша отново и изчезна зад ъгъла.

— Винаги бди внимателен, Патрик. Винаги.

Хукнах да пресичам, когато едно волво зави надясно по Комънуелт и ми прегради пътя. Жената зад волана ми се закани с жест.

Заговорих в слушалката, като не спирах да тичам към началото на алеята.

— Уесли, тук ли си, приятелче?

— Не съм ти приятелче — изшепна той.

— Преди малко ми каза, че си.

— Преди малко излъгах, Пат.

Стигнах до алеята и стъпих върху тясната ивица калдъръм, стигаща до препълнен контейнер за смет. Прогизнал хартиен плик експлодира в боклука, огромен плъх хукна към ръба и скочи на алеята. Голям котарак, стоял досега скрит под контейнера, се втурна след нещастния гризач. Котаракът беше огромен и злобен, но такъв беше и плъхът и аз се зачудих кой всъщност владее положението. Ако трябваше да се обзаложа, бих дал предимство на плъха.

— Играл ли си на „Бронко Бъстър“? — изшепна Уесли.

— На какво? — Вдигнах очи към Пожарната стълба пред мен, но освен водата, която се стичаше по нея, не видях нищо друго.

— „Бронко Бъстър“ — продължи Уесли. — Опитай тая игра с Ванеса Мур някой път. Трябва само да го направиш отзад. Слушаш ли ме?

— Разбира се, че те слушам. — Вървах към центъра на алеята, вирах се напрегнато през мъглата и дъжда към задните врати на помпозните градски къщи, кокетните гаражи и тъмните безистени, където сградите се доближаваха една до друга — едната издадена напред, другата — навътре.

— И така, слагаш го отзад, така че да не може да мърда. Вкарваш го дълбоко. Колко дълбоко може да бъде в твоя случай, Пат?

— Аз съм ирландец. Сещай се сам.

— Тогава няма да е толкова дълбоко — каза той и сред шепота му се промъкна накъсано „ха-ха“.

Вдигнах глава, огледах навесите, затърсих в процепите между дъските нечия подметка.

— И така — продължи той. — След като веднъж сте се заковали здраво, ти прошепваш в ухото ѝ името на друга жена и веднага я сграбчваш още по-здраво, като укротител на мустанги, докато кучката не полудее напълно.

На покривите на няколко гаража имаше градинки, но бяха толкова високо, че не можех да видя дали някой се спотайва в тях.

— Мислиш ли, че ще ти хареса играта, Пат?

Бавно се обърнах на 360 градуса, без да напрягам очите си, за да могат спокойно да забележат нещо необичайно наоколо.

— Попитах те дали ти харесва играта, Пат?

— Не, Уес.

— Колко жалко! О, Пат?

— Кажи, Уес?

— Погледни още веднъж на изток.

Този път се обърнах на 180 градуса и го видях, в далечния край на алеята, висока фигура, която изглеждаше размита в мъглата.

— Какво ще кажеш? — каза той. — Ще играем ли?

Изстрелях се от мястото си, той отлепи със същата скорост. Чувах пляска на подметките му върху мокрия цимент. Той прекъсна връзката.

Когато стигнах Кларъндън Стрийт, където алеята свършваше, него вече го нямаше. Тротоарите бяха пълни с туристи, хора, тръгнали на пазар, ученици от близката гимназия. В пъстрата тълпа се мяркаха както елегантни господа, така и строителни работници, мокри до кости. Виждах как парата се вдига от решетките на каналите и обгръща такситата, забързани всяко по своя път. Едно хлапе с ролери правеше шеметни фигури на паркинга на Нюбъри. Но Уесли го нямаше никакъв.

Имаше само мъгла и дъжд.

22.

На сутринта Буба ми звънна по телефона и нареди да изляза пред къщи след половин час, защото идва да ме вземе.

— Къде отиваме?

— При Стиви Замбука.

Отстъпих крачка от малката масичка, на която стоеше телефонът, и поех дълбоко въздух. Стиви Замбука?! Той пък за какво искаше да ме види? Никога не го бях срещал, логиката говореше, че и той не би трябвало да знае за мен. Бях се надявал така и да си остане.

— Защо?

— Не знам. Обади ми се, каза ми да ида у тях и да доведа и теб.

— Искаш да кажеш, че и аз съм поканен.

— Ако предпочиташ да го наречеш така — да. Поканен си. — И Буба затвори.

Върнах се в кухнята, седнах на масата, отпих от сутрешното си кафе, като се стараех да дишам равномерно, за да предотвратя паниката. Да, така е, страхувах се от Стиви Замбука, но това не беше необичайно. Стиви Замбука докарваше повечето от хората до ужас.

Стиви Замбука, известен още като Шилото — беше водач на немалка група в Източен Бостън и Ревъри, която освен всичко останало контролираше по-голямата част от хазарта по северния бряг, проституцията, наркотиците и някои набези по околните магазини. Викаха му Шилото не защото неизменно носеше със себе си шило за лед или пък задето е тънък като шило, нито дори заради дарбата му да „пробива защитата“ на всяка врата, а защото с нетърпяща възмущаваща острота поставяше пред жертвите си въпроса: „Как искаш да умреш?“

Ще влезе в стаята, където поне четирима от неговите разбойници са притиснали жертвата към стол. Ще вдигне пред очите на нещастника една брадва и една ножовка и ще го подкани да избере. Брадвата или ножовката. Гарота или чук. Ако жертвата не е в състояние да избере или не избере навреме, говореше се, че Стиви използва бургия — лично негов избор. По тази причина понякога

вестниците наричаха Стиви иронично Бургията, което пък от своя страна подлудяваше Франки ди Фалко, който деребействаше в Сомървил и за когото се знаеше, че е надарен със забележителна мъжественост. Та тази така известна личност приемаше лепнатото на Стиви прозвище като лична обида.

За секунда ми мина мисълта, че бодигардът на Коди Фолк, Ленард, има връзка с тази покана. Доколкото бях разбрал тогава, той беше едно от момчетата по Северния бряг. Но, изглежда, паниката чисто и просто си казваше думата. Ако Ленард имаше достатъчно влияние да накара Стиви Замбука да ми се обади, самият той никога нямаше да се хване на работа при Коди.

Сметката ми не излизаше.

И така, защо Стиви Замбука искаше да ме види? Какво бях объркал? Можех ли да поправа нещата? И как? Как ли — бързо. Светкавично. С вчерашна дата.

* * *

Къщата на Стиви Замбука беше всъщност малко, непривлекателно ранчо на две нива, в дъното на улица без изход на върха на хълм, който гледаше към второстепенен път и летище „Лоуган“ в Източен Бостън. Той можеше да съзерцава и пристанището от това място, макар да се съмнявам, че си падаше по красивите гледки. Това, което Стиви искаше да вижда, беше летището: половината приходи за него и бандата му идваха оттам — от профсъюза на носачите и от профсъюза на транспортните работници — товари, които изпадаха от каросериите на камионите или от самолетите и се приземяваха в скута на Стиви.

Пред къщата имаше басейн, метална ограда опасваше малкия преден двор. Задният двор беше по-голям. Газови фенери, разположени на около два метра един от друг, очертаваха границите на имота с мъждивата си светлина.

— Това е съботният прием на Стиви — обясни ми Буба, докато слизахме от джипа. — Организира го всяка седмица.

— Фирмено парти — казах аз. — Колко достойно!

— Пастите винаги са пресни — продължи да ме посвещава Буба, — но стой по-далеч от рибната салата, ако не искаш кенефът да се окаже най-добрият ти приятел.

Отвори ни петнайсетгодишно момиче, с водопад от смолиста коса, вдигната над челото, с лице като маска, изразяващо тотална апатия и едва потискана ярост, с които тя все още нямаше никаква идея как да се справи. После изведнъж позна Буба и срамежлива усмивка пропълзя по матовите му устни.

— Господин Роговски? Здравейте.

— Здравсти, Джозефина. Тия кичури са чудесни.

Тя попипа нервно косата си.

— Оранжевите ли? Харесват ли ви?

— Направо са трепач — отговори Буба.

Джозефина сведе очи, събра глезените си и се заклати леко в рамката на вратата.

— Баща ми не може да ме гледа с тях.

— Хей — весело подвикна Буба, — това им е работата на бащите!

Джозефина несъзнателно напъха кичур коса в устата си и продължи да се поклаща под усмихнатия поглед на Буба. Буба като сексимвол. Сега разбрах.

— Татко ти тук ли е?

— Да, отзад е. — И думите ѝ прозвучаха като въпрос, с който искаше да разбере дали му харесва това.

— Ще го намеря. — Буба я целуна по страната. — Как е майка ти?

— Досажда ми — каза Джозефина. — Непрекъснато.

— Е, това е пак работата на майките — мъдро заключи Буба. — Голям кеф е да си на петнайсет, нали?

Джозефина вдигна поглед към него и за миг се уплаших, че ще обрамчи лицето му с длани и ще го млясне по дебелите устни. Но вместо това тя се въртна на пръсти като балерина и каза:

— Трябва да вървя! — И избяга навътре.

— Странно дете — промълви Буба.

— Пада си по тебе.

— Не се бъзикай.

— Истината ти казвам, идиот такъв. Сляп ли си?

— Престани да ме кодошиш, ще те убия.
— О — казах, — в такъв случай — няма значение.
— Така е по-добре — измърмори Буба и ние се вляхме в тълпата, изпълнила кухнята.
— И все пак тя си пада по теб.
— Мъртъв си!
— Отложи го за по-късно.
— Ако остане нещо, след като минеш през Стиви.
— Благодаря. Ти си слънчице.

Неголямата къща беше претъпкана. Накъдето и да обърнех очи, виждах разбойник или жената на разбойник, или детето на разбойник. Беше стълпотворение от рязани велурени сака и шампионски фланелки при мъжете и черни найлонови клинове с крещящо жълто, лилаво и черно и сребристи блузи при жените. Децата бяха облечени в отличителните цветове на любимия отбор — колкото по-ярко, толкова по-добре, и всичко това — широко, торбесто и в крайна сметка униформено.

По-грозна къща май не бях виждал. Бели мраморни стъпала свързваха кухнята и дневната. Бяха покрити с рошава бяла постелка, толкова дълбока, че стъпиш ли върху нея, обувките ти изчезваха. По дължината на бялата пухкава черга минаваха блестящи перлени нишки. Диваните и креслата бяха облечени в бяла кожа, масичките за кафе, наредени покрай стената, както и нечовешки огромната уредба и телевизорът бяха металночерни. Долната част на стените беше облицована с щампован тапет, който представляваше или се опитваше да внуши представата за стени на пещера, а горната беше, облепена с червени копринени тапети. Барът, вграден в огледална ниша и осветен от ярки крушки, се таеше в дъното на тази атлазена пещера. Онази част от него, която не беше от стъкло, бе боядисано в черно. Сред снимките на Стиви и семейството му, окачени по стените, семейство Замбука беше наредило и някои любими италианци — Джон Траволта в ролята на Тони Манеро, Ал Пачино като Майкъл Корлеоне, Франк Синатра, София Лорен, Винс Ломбарди и изведнъж най-изненадващо — Елвис. Вероятно с черната си като смола коса и с вкуса си към облеклото Краля им вдъхваше доверие като човек, на когото може да се разчита да си свърши чисто работата и да си затваря устата.

Буба досега беше стиснал гора от ръце, беше целунал няколко бузки, но не се спираше на разговор — изглежда, никой не държеше особено да си побъбри с него. Дори в място като това, пълно с хора извън закона, Буба излъчваше някаква мистична заплаха. Усмивките на мъжете бяха някак насилени и несигурни, когато го видеха, а гримираните лица на жените добиваха смесения израз на страх и възбуда.

Когато наближихме края на стаята, жена на средна възраст с изгорена до бяло коса и с тен, добит под кварцова лампа, разтвори широко обятия и извика:

— Ааа, Буба!

Той я повдигна от пода в прегръдките си и тя лепна звучна целувка на бузата му. Буба внимателно я пусна на пода и пропя:

— Майра, как си, миличка?

— Чудесно, а ти, голямо момче? — Обхвана лакътя си с ръка и дръпна от цигарата си — толкова дълга, че можеше да мушне някого в кухнята с нея, ако се обърнеше внезапно. Беше облечена в яркосиня блуза върху син панталон, носеше сини обувки без пръсти, качени на осемсантиметрови токове. Лицето и тялото ѝ бяха чудо на съвременната пластична хирургия — много фини, едва забележими белези минаваха по линията на челюстта ѝ и стигаха до ушите, имаше стегнато високо дупе и гърди, на които можеше да завиди осемнайсетгодишно момиче, ръцете ѝ бяха меки и гладки като на порцеланова кукла. — Къде се губи толкова време? Видя ли Джозефина?

Буба отговори направо на втория въпрос:

— Тя ни отвори. Не можах да я позная!

— Направо ме е побъркала — каза Майра и заедно със смеха изкара обилна струя дим. — Стиви иска да я дава в манастир.

— Сестра Джозефина? — вдигна вежди Буба.

Кикотът на Майра заля стаята.

— Каква гледка, а? Ха-ха-ха.

Изведнъж ме забеляза и през светлите ѝ очи премина сянка на подозрение.

— Майра — каза Буба, — това е моят приятел Патрик. Стиви има някаква работа с него.

Майра плъзна ръка в моята.

— Майра Замбука. Радвам се да те видя, Пат.

— Госпожо Замбука — произнесох любезно, — удоволствието е мое.

Майра Замбука въобще не изглеждаше щастлива от моето присъствие в дневната ѝ, но се насили да се усмихне, с което сякаш ми казваше, че ще бъда изтърпян, ако стоя по-далеч от сребърните прибори.

— Стиви е отвън, при барбекюто. — И тя кривна глава към стъклената врата, която извеждаше в задния двор. — Приготвя онези телешки и свински наденички, които всички толкова обичат.

Тъкмо за съботно парти, помислих.

— Благодаря ти, миличка — обърна се към нея Буба. — Все същият динамит си, както винаги.

— Благодаря, слънчице. Не си ли най-галантният мъж! — Тя се отдалечи от нас и за малко да подпали осем кила коса върху главата на една жена с цигарата си, но жената я зърна навреме и се отдръпна.

Пробихме си път до вратата към двора. Затворихме я след себе си и трябваше няколко секунди да размахваме ръце пред носовете си, за да разпръснем гъстия дим.

Тук имаше само мъже, дънеше уредба, мощна колкото онази вътре, джентълмените, събрани отвън, бяха доста по-охранени от господата вътре и вече тъпчеха в устата си чийзбургери и хотдози, щедро наръсени с лют пипер, лук и едро смлени подправки.

Някакъв дребосък се въртеше около барбекюто, прическата на смолисточерната му коса добавяше около шест сантиметра към ръста му. Носеше дънки, бели маратонки и памучна тениска с надпис: „Най-добрият татко на света“, на гърба. Престилка на червени и бели райета закриваше предната част на тялото му, той размахваше стоманена шпатула над скарата, отрупана с наденички, пилешки гърди, кренвирши, червени и зелени чушки, лук и купчинка чеснови скилидки в поставка от фолио.

— Ей, Чарли — подвижна дребосъкът, — обичаш месото препечено, нали?

— По-черно от Майкъл Джордан — отвърна му грамада от плът. Неколцина от гостите се засмяха.

— Това се казва стандарт — закима дребният, взе пурата от пепелника, поставен отстрани на барбекюто, и я пъхна в устата си.

— Стиви — обади се Буба.

Ниският мъж се обърна и се усмихна иззад пурата си.

— Охо, Роговски! Хей, хора, полякът дойде!

Чуха се скандирания „Бу-ба!“ и „Ро-гов-ски!“ и няколко яки плесника радостно се стовариха по широкия гръб на Буба, други стискаха ръката му, но никой не забеляза, че и аз съм там. Защото Стиви не ме беше забелязал. Все едно че не съществувах, докато той не каже обратното.

— Оная работа, миналата седмица — обърна се Стиви Замбука към Буба, — имаше ли някакви проблеми?

— Не.

— Онова приятелче не каза ли нещо за бой? Не ти ли създаде главоболия?

— Не — отново каза Буба.

— Чувам, че онова конте в Норфолк ти търси цаката.

— И аз чух — рече Буба.

— Да ти ударим едно рамо?

— Не, няма нужда.

— Сигурен ли си? Това е най-малкото, което можем да направим.

— Благодаря — каза Буба. — Овладял съм положението.

Стиви Замбука вдигна очи от скарата и се усмихна на Буба.

— Никога не си поискал нищо, Роговски. А това изнервя хората.

— Тебе ли, Стиви?

— Мен? — Той поклати глава. — Не. Аз съм от старата школа. Всеки тук би могъл да научи нещо в нашето училище. Ти и аз, Роговски, сме почти всичко, което остана от онези дни, а не сме толкова стари. Това, което виждаш наоколо — Той погледна през рамо... — Търсят сделки като по филмите, изравят идеи от книгите.

Буба плъзна поглед между мъжете с пълно безразличие.

— Чух, че Фреди се е накуснал лошо — каза.

Дебелият Фреди Константино оглавяваше престъпна група, ала се носеше слух, че няма да е задълго. Този, който имаше апетит за неговото място, в момента печеше наденички пред очите ни.

Стиви кимна.

— Простатата му е в биологично обезопасен плик в Бригам Хоспитал. Чувам, че червата му са наред.

— Наистина кофти — каза Буба.

Стиви сви рамене.

— Това е природата. Жив ли си — ще умреш. Хората обършат по една сълза и почват да мислят какво ще ядат за вечеря. — Стиви изкара пет наденички в една чиния, голяма колкото гладиаторски щит, после прибави дузина кренвирши и малко пилешко. Вдигна чинията на равнището на рамото си и се провикна: — Елате я вземете бе, дебелаци.

Буба се беше отпуснал на пети, ръце му бяха напъхани в джобовете на палтото. Един от мъжете се приближи, пое чинията от ръцете на Стиви и тръгна към групичката.

Стиви затвори барбекюто. Остави шпатулата отстрани и дръпна продължително от пурата си.

— Буба, иди хапни нещо. Ние с твой приятел ще се поразходим.

Буба сви рамене, но остана на мястото си. Стиви Замбука протегна ръка към мен.

— Кензи, нали? Ела.

Слязохме от малката дървена веранда на двора, вървахме между празни бели маси и пръскачки, мълчаливи и скрити като гъби в тревата, наближихме градината, оградена със забити в земята тухли, приютила няколко реда хилави глухарчета и зимни минзухари. Стиви Замбука се настани на дървената люлка и потупа мястото до себе си.

— Седни, Кензи.

Седнах. Стиви се наклони назад, дръпна с наслада от пурата си. Повдигна подметките си от земята и се загледа замечтано в белите си маратонки.

— Познаваш Роговски — откога, цял живот?

— Да.

— Винаги ли е бил толкова луд?

Проследих Буба с очи, докато прекосяваше верандата, устремен към хамбургерите.

— Винаги сам си е бил началник — казах.

Стиви Замбука кимна.

— Чувал съм всичките истории. Живеем по улиците, откак проходил, ти и твоите приятели сте му носели храна, дрехи. Тогава го приютява Морги Шварц, старият еврейин, дето събираше облозите на конните състезания, и Буба остава при него до самата му смърт. — Аз кимнах. — Казва, че единствените неща, които някога са го вълнували,

са кучетата, внучката на Винсент Патризо, духът на Морги Шварц и ти.

Гледах как Буба сяда встрани от другите и започва да се храни.

— Така ли е? — попита Стиви Замбука.

— Да, така мисля.

Той ме потупа по коляното.

— Помниш ли Джак Руз?

Джак Руз беше главатар на ирландския престъпен клан допреди няколко години, когато изведнъж изчезна.

— Разбира се.

— Беше ти вдигнал мерника малко преди да изчезне. Направо ти беше вдигнал мерника. И знаеш ли защо не предприе нищо? — Направих жест, че не знам. Стиви Замбука вирна брадичка към верандата: — Роговски. Яви се посред една игра на карти с няколко главорези и заяви, че ако нещо ти се случи, ще изкара армия по улиците и ще трепе наред, докато някой не очисти самия него.

Буба изяде хамбургера си и понесе картонената си чиния за втори. Мъжът до него внимателно се отдалечи и го остави сам. Буба винаги беше сам. Това беше негов избор, но и неговата цена за това, че се различава толкова много от себеподобните си.

— Сега, аз на това му викам лоялност — продължи Стиви Замбука. — Опитвам се да набия в главите на моите момчета нещо такова, но не мога. Те са лоялни, докато портфейлите им са пълни. Излиза, че ти си успял да научиш някого на лоялност. Това е все едно да учиш някого на любов. Невъзможно. Или го носиш в сърцето си, или не. Някога хващали ли са те да му носиш храна?

— Кой, родителите ми ли?

— Да, родителите ти.

— Да.

— И си ял пердах?

— О, да. И не един път.

— Но ти продължи да крадеш храна от семейната маса?

— Ами да.

— Защо?

— Бяхме деца — свих рамене.

— Виждаш ли? Ей за това говоря. Това е лоялност. Това е обич, Кензи. Не можеш да я присадиш на никого. И — тук той се протегна и

въздъхна — не можеш и да я отнемеш.

Чаках. Поантата на разговора ни — бях сигурен — наближаваше.

— Не можеш да отнемеш такова нещо — повтори Стиви Замбука. Отдръпна се назад и прехвърли ръка около раменете ми. — Тоя момък върши някоя и друга работа за нас. Нещо като допълнителен договор, нали разбираш? Той не е на работа в организацията, но доставя и осигурява някои неща понякога. Следиш ли ми мисълта?

— Мисля, че да.

— Този момък, той е изключително важен за мен. Не мога да ти кажа колко важен.

Пуфна няколко пъти с пурата, без да сваля ръката си от раменете ми, и огледа малкия двор.

— Ако продължиш да го безпокоиш — изрече най-сетне, — ако го ядосаш, това значи, че го правиш на мен.

— Уесли — само казах.

— О, сега пък имена! Но няма значение. Знаеш за кого говоря. И аз ти казвам, че ще спреш всичко. И то ще спреш веднага. Ако той реши да ти пикае на лицето, даже няма да посягаш да се обърнеш. Ще кажеш: „Благодаря“, и ще чакаш да разбереш дали не иска да добави и още нещо.

— Този човек разби живота на...

— Млъкни! — измърка Шилото и ръката му се стегна около раменете ми. — Хич не ми пука за теб или за твоите проблеми. Единственото, което има смисъл и значение, са моите проблеми. А ти вече си пълна досада. Не те моля да спреш. Казвам ти да спреш. Погледни добре приятелчето си, Кензи.

Погледнах го. Буба отново ядеше.

— Върши ми страхотна работа и ще ми липсва много. Но ако чуя още веднъж, че си безпокоил този независим предприемач и мой приятел... Че си задавал въпроси тук и там... Че си споменавал името му на разни хора... Ако разбере, че си извършил дори само едно от тия неща, ще убия приятелчето ти. Ще му отрежа шибаната глава и ще ти я изпратя по пощата. След това ще убия и теб, Кензи. — Потупа ме по рамото няколко пъти. — Ясно ли е?

— Ясно е — казах аз.

Свали ръка от раменете ми и запуфка пурата.

— Чудесно! Като свърши да се тъпче, вдигай си ирландския задник и да ви няма. — Стана и се запъти към терасата. — И си изтрий краката. Направо е смърт да чистиш тъпата черга.

23.

Буба едва може да чете и пише. Уменията му в тази област се простират дотам, че да разгадае някой наръчник за оръжия, ако има картинки или диаграми. Може да прочете спортната колонка, но изпада в паника, ако не разпознае някоя дума. Толкова е информиран за политическата ни система, че едва миналата година му обясних каква е разликата между министерски съвет и парламент, а невежеството му относно текущите събития е от такъв мащаб, че от аферата „Люински“ успя да проумее единствено извършеното от госпожицата действие.

Но не е глупав.

Има обаче хора, които мислят точно обратното. Те допускат фатална грешка. Ченгета и прокурори с общи усилия можаха да го тикнат в затвора само два пъти — и в двата случая за нарушаване режима за притежаване на оръжие, което е нищожно провинение в сравнения с това, което върши, та престоят му в панделата беше по-скоро ваканция, отколкото наказание.

Буба беше прекосил света надлъж и нашир и можеше да ти каже в кое село от бившия Източен блок можеш да намериш най-добрата водка, как да откриеш чист публичен дом в Западна Африка и къде можеше да си купиш чийзбургер в Лаос. Върху няколкото маси, пръснати из трите етажа на сграда, които той наричаше „вкъщи“, Буба по памет беше конструирал от клечки моделите на няколко от градовете, които беше посетил. Веднъж проверих версията му за Бейрут с карта на града в ръка и открих върху модела на Буба малка уличка, която географите не бяха отразили.

Но интелигентността на Буба е най-изявена, а и най-изнервяща във вродената му способност да прониква в същността на хората, дори без да показва, че ги е забелязал. Буба може да подуши ченге под прикритие от два километра. Може да открие лъжата в леко трепване на миглите. Неговият нюх към всякакъв вид капани е тъй легендарен, че противниците му отдавна се бяха отказали да опитват подобно нещо и просто го оставяха да си отреже парчето от тортата.

Морги Шварц, малко преди да умре, ми беше казал, че Буба е като животно. Каза го като комплимент. Буба имаше безгрешни рефлексии, непогрешим инстинкт и първобитна способност да вижда най-важното. И нито една от тези способности не беше покварена от дори и капка съзнание. Ако Буба някога е имал съзнание или чувство за вина — оставил ги е в Полша заедно с майчиния си език, преди да навърши пет години.

— Какво ти каза Стиви? — попита Буба, докато карахме през Маверик Скуеър и приближавахме тунела.

Трябваше да бъда много внимателен.

Ако Буба заподозреше, че Стиви ме изнудва с неговия живот, щеше да очисти и Шилото, и половината от хората му.

— Нищо особено.

— Поканил те е ей така, на блага размисъл?

— Нещо такова.

— Да бе, да.

Покашлях се и допълних:

— Каза, че Уесли Доу имал дипломатически имунитет. Така че да стоя настрана.

Буба смъкна страничното си стъкло точно когато наближихме будките за събиране на таксата пред тунела „Съмнър“.

— С какво толкова може да е ценно едно откачено юпи за Стиви Замбука?

— Очевидно с нещо значимо.

Буба успя по някакъв начин да промуши юмрук навън, подаде три долара, затвори прозореца и ние се вляхме в осемте ленти на платното за движение.

— Но защо? — попита, докато маневрираше с огромната капризна кола сред потока автомобили, като че въртеше в ръцете си нож за отваряне на писма. Влязохме в тунела.

— Вече знаем, че Уесли е имал достъп до папките на един психиатър. Може би има достъп и до други документи.

— И?

— И — търпеливо продължих — този достъп му дава информация за частния живот на съдии, полицаи, предприемачи — всякакъв народ.

— Сега какво ще правиш?

— Ще се оттегля — отговорих.

Той се обърна към мен. Лицето му се окъпа в болнавата жълта светлина на лампите в тунела.

— Ще се оттеглиш?

— Да — казах, — не съм глупак.

— Хм — отрони Буба и впери поглед пред себе си.

— Може би ще изчакам нещата да се поуталожат — заговорих. Мразех нотката на отчаяние, която прозвуча в гласа ми. — Ще измисля някакъв друг начин да стигна до Уесли.

— Няма друг начин. Или го забиваш в земята, или не. Ако го направиш, Стиви ще разбере, независимо колко добре прикриваш следите си.

— Какво искаш да ми кажеш? Да се разправа с Уесли и след това цял живот да треперя от Стиви Замбука?

— Мога да поговоря с него — предложи Буба, — да го убедя...

— В никакъв случай.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Да речем, че разговарям с него, но той не промени мнението си около тази работа. Къде те поставя това? Да го молиш за нещо, което той така и няма да ти даде?

— Тогава ще му скъсам задника.

— И после? Очистваш човек като него и всички дружно викват: „Браво!“

Буба повдигна рамене. Излязохме от тунела и поехме по Норт Енд.

— Не съм свикнал да мисля толкова напред.

— Аз обаче съм.

— И така — просто вдигаш платната?

— Да. Позволяваш ли?

— Ами... хубаво. — Съгласието му ми прозвуча далечно и странно, все едно че го даде по съвсем, ама съвсем различен повод. — Както решиш, друже.

* * *

Не ме погледна, когато ме оставяше. Очите му бяха приковани в пътя, главата му леко трепереше в ритъма на работещия двигател.

Излизах от колата, когато Буба проговори, с очи, все още вперени в предното стъкло:

— Може би трябва да се откажеш.

— От какво?

— От това, което работиш.

— И защо?

— Страхът убива, човече. Би ли затворил вратата?

Затворих я. Той потегли. На кръстовището удари спирачки и пое на заден ход. Огледах се — червен ескорт се движеше в лентата на Буба. Жената зад волана изви наляво и натисна клаксона. Мина на косъм от Буба, високо вдигнала среден пръст. Не се чуваше какво изрича, но можехме да си представим посланието ѝ. Буба ѝ отвърна със същия жест, слезе от колата си и стовари длан върху капака.

— Става дума за мен.

— Какво?

— За мен! — изрева той. — Този говнар ме е използвал, нали?

— Амиии, той...

— Не може да те изнудва с Ейнджи — тя има як гръб. Значи е използвал мен.

— Добре, Буба, успокой се, заплахата беше отправена към мен. Ясно ли е?

Той отметна глава и кресна колкото му глас държеше:

— Мамината мууу! — Заобиколи колата, за миг реших, че ще ме удари. — Ти! — кресна, наврял показалец в лицето ми. — Няма да се отказваш! Никога не си се отказвал! Затова и ти пазя задника!

— Буба...

— Обаче ми харесва! — изрева той.

Група деца се показаха иззад ъгъла, видяха Буба в цялото величие на гнева му и драснаха към отсрещната страна на булеварда.

— И недей да ме лъжеш повече — каза Буба. — Недей. Ако ти или тя ме излъжете за нещо, да знаеш, че все едно ми взимате живота. Само като си помисля, че може да ме излъжете, ми иде да удуша някого. Който ми падне. — Той се бухна в гърдите така силно, че при друг човек гръдната кост щеше да се строши като глинена паница. — Стиви те заплаши чрез мене, нали?

— Добре де. Какво, ако е така?

Буба разпери огромните си ръце, от устата му се разхвърча слюнка.

— Ще убия това копеле! Ще му измъкна дебело черво и ще го обеса с него! Ще му стискам главата, докато...

— Чакай малко — прекъснах го аз. — Наистина ли не разбираш?

— Какво да разбирам?

— Точно това е целта. Това е, което иска Уесли. Тази заплаха не идва всъщност от Стиви, а от Уесли. Така работи негодникът.

Буба се наведе и пое дълбоко въздух. Приличаше на огромно парче гранит, което лека-полека се събужда за живот.

— Май не те разбрах — рече накрая.

— Знам. — И започнах бавно: — Сигурен съм, че Уесли е наясно, че не бива да пипа Ейнджи заради дядо й, тоест единственият начин да ме накара да се откажа е да заплаши твоя живот. Казвам ти, той е дал идеята на Стиви, допускайки, че ще научиш, ще побеснееш и това в крайна сметка ще доведе до елиминирането на всички ни.

— Хм — омекна Буба, — това копеле има акъл.

Полицейска кола намали и спря до нас. Ченгето на волана свали стъклото.

— Наред ли е всичко, момчета?

Изглеждаше ми познат.

— Наред е — отговорих.

— А при теб, Тарзане? — Буба се обърна и срещна очите на полицаия. — Ти си Буба Роговски, нали? — Буба зарея поглед в далечината. — Да си утрепал някого наскоро?

— От няколко часа не съм, господин полицаи.

Ченгето хихикна.

— Това твоята кола ли е? — Буба кимна. — Паркирай я където трябва, че ще те глобя.

— Дадено — каза Буба и отново се обърна към мен.

— Веднага, Роговски — обади се ченгето.

Буба ме изгледа с крива усмивка и поклати глава. Мина край патрулната кола и скочи в колата си. Полицаяте го наблюдаваха с доволни усмивки.

Буба потегли и на около стотина метра намери място за паркиране.

— Знаеш ли, че приятелят ти е боклук? — попита ченгето. Аз само свих безразлично рамене. — По асоциация може да се окаже, че и ти си боклук, ако не си внимателен.

Чак сега го познах. Майки Гургурас, предполагаемият пласьор на Стиви Замбука. Стиви го бе изпратил — да се увери, че съм запомнил предупреждението.

— Няма да е зле да стоиш по-далечко от него.

— Разбира се — засмях се. — Добър съвет.

Гургурас присви и без това малките си черни очи към мен.

— Въобразяваш си, че ме риташ по топките, а?

— Нищо подобно, сър.

Сега той се усмихна.

— Внимавай с избора, господин Кензи. — Стъклото му със съскане се затвори и патрулната кола потегли надолу, бипна един път, когато се разминаха с Буба, който се връщаше към мен. После зави зад ъгъла.

— Един от момчетата на Стиви — каза Буба.

— Успокои ли се?

— Натам върви работата — сви рамене Буба.

— Това е добре. Как да се отървем от Стиви?

— Ейнджи.

— Няма да ѝ хареса.

— Не мисля, че има избор.

— Защо си толкова сигурен?

— Ами... ако пукнем, знаеш ли колко ще ѝ е скучен животът?

Прав беше май.

* * *

Обадих се в „Салис и Солк“ само за да чуя, че Ейнджи вече не е на работа там.

— Защо? — поисках да узная:

— Малък инцидент.

— Какъв?

— Не мога да говоря за това.

— Добре, поне ми кажете тя ли напусна, или я уволниха?

— Не мога да коментирам.

— Бре! Май не можете да ми дадете кой знае колко информация, така ли е?

— Мога само да ви кажа, че разговорът ни приключи — рече служителката и затвори.

Обадих се на Ейнджи вкъщи, но се включи телефонният секретар. Това не значеше, че не си е у дома. Тя винаги прави така, когато няма желание да общува с никого.

— Инцидент? — каза Буба, докато пътувахме към Саут Енд. — Нещо като международен инцидент?

— Като говорим за Ейнджи, това може да се допусне.

— Върх — изпъшка Буба, — голяма работа, а?

* * *

Както и очаквах, намерихме я вкъщи. Заварихме я да чисти — търкаше дъските с четка, от уредбата дънеше Пати Смит така силно, че трябваше да крещим под отворения ѝ прозорец, тъй като беше изключено да чуе звънеца.

Като влязохме, намали музиката и каза:

— Не стъпвайте по пода в дневната, че ще ви откъсна главите.

Последвахме я в кухнята и Буба се обади:

— Какво е станало?

— А, нищо работа — каза тя. — И без това ми беше писнало от тях. Жените им трябва за фасон, мислят си, че е страхотно да се мотаеш в костюм „Ан Тейлър“ в тая жега.

— Искам да разбера какво се е случило — настоях аз.

Тя изръмжа и отвори хладилника.

— Търговецът на диаманти ме ощипа по задника: Сега разбра ли?

Стовари кутия кока-кола пред мен, подаде една и на Буба. Взе и за себе си, облегна се на миялната машина и отпи.

— Болница имаше ли?

Тя повдигна вежди иззад кутийката.

— Не че се налагаше... Малък лигльо. Пернах го с опакото на ръката. Съвсем лекичко. Откъде да знам, че ще кърви като заклано

прасе?

— Ааа, по носа ли? — поинтересува се Буба.

Тя кимна.

— Едно чукване.

— Съд?

Ейнджи изсумтя.

— Може и да опита. Аз лично отидох при моята докторка и освидетелствах белезите си.

— Тя ти снима дупето? — попита Буба.

— Да.

— Аз трябваше да свърша тая работа.

— Или аз.

— Благодарско, момчета. Трябва ли сега да припадна?

— По-добре звънни на дядо Винсент — разумно предложи Буба.

Ейнджи само дето не изтърва кутийката кола.

— Трябва да сте затънали до ушите. Греша ли?

— На прав път си — кимнах. — За съжаление положението е сериозно.

— И защо?

И аз заразправях.

— Как сте успели вие двамата да останете толкова дълго живи? — попита хладно, когато свърших.

— Пълна мистерия!

— Стиви Замбука — произнесе тя. — Дребната машина за убиване. Франки Авалон още ли работи за него? — Буба кимна. — Носи подплънки в обувките си.

— Какво? — не разбра Буба.

— О, да. Подплънки. Специално поставени от обувчаря му в Лин.

Винсент Патризо, дядото на Ейнджи, навремето (а някои твърдяха, че и все още) беше начело на престъпния свят на север от Делауеър. Винаги е бил от тихите, никога не беше споменаван по вестниците, никога не му лепнаха етикета „Дон“ в пресата. Беше собственик на пекарна, на няколко магазина за дрехи в Стейтън Айлънд, но продаде всичко преди няколко години и сега делеше времето си между новата си къща в Енфилд, Ню Джърси, и другата, във Флорида. Така че Ейнджи беше наясно кой какъв е в сенчестия бизнес.

— Значи да се обадя на дядо — продума.

— В никакъв случай нямаше да те молим за това, но — Буба погледна към мен — Патрик наистина е уплашен.

— Браво бе, хвърляй всичко на мен!

— Мрънка по целия път дотук — продължи Буба, — повтаряше като развален грамофон: „Не искам да умирам, не искам да умирам.“
Беше тягостно.

Опряла брадичка о коляното си, Ейнджи му се усмихна, после затвори очи. Буба ме погледна и аз свих рамене. Той също. Ейнджи най-сетне вдигна глава, спусна крака и изпъшка. Прокара пръсти по слепоочията си и пак изпъшка.

— През всичките онези години с Фил, когато отнесох толкова бой, нито веднъж не се обадох на дядо. — Тя погледна към мен. — За оная работа, дето се бяхме накуснали здравата и двамата, нали помниш — пак не му се обадох. Това тук — тя повдигна фланелката си и показва белега, откъдето беше влязъл куршумът, който разкъса вътрешностите й — и пак не се обадох на дядо.

— Разбирам — каза с респект Буба, — но сега е много сериозно.

Тя го чукна по главата с празната кутия от кола.

— Мислиш ли, че Стиви наистина е бил сериозен? — обърна се към мен.

— Като смъртта. Ще убие и двама ни — вдигнах палец към Буба, — първо него.

Буба изпръхтя. Ейнджи ни гледа много, много дълго, нежност озари лицето й.

— Чакай сега да видим: вече съм без работа. Което значи, че няма да ми е възможно да остана в тази квартира още дълго. Не мога да задържа гадже до себе си, нямам домашен любимец. Май излиза, че вие двамата умници сте единственото, което имам.

— Стига! — изстена Буба. — Караш ме да се чувствам... говняно. — А гласът му потрепери.

Ейнджи скочи от плота.

— Добре. Кой ще ме закара до сигурен телефон?

* * *

Избра един от телефоните във фоайето на хотел „Парк Плаза“, а аз я оставих насаме със слушалката, за да не я притеснявам. Закрачих по мраморните плочи, възхищавах се на старите асансьори с месингови врати и месинговите пепелници, щръкнали от лявата им страна, дощя ми се да попадна във времето на бомбетата и сламените капели, когато да удариш един скок по обяд, е било нещо нормално, когато все още е било възможно да запалиш клечка кибрит о нокътя на палеца си.

Къде потъна времето ти, неотразими Бърт Ланкастър, и защо заедно с теб потънаха всички достойни негодници...

Ейнджи затвори слушалката и тръгна към мен, като човек от друг свят сред месинговите орнаменти, червените ориенталски килими, мраморния под и хората, облечени в лен и коприна, с нейната избеляла къса фланелка, със сивите си панталонки и с маратонките „Найк“, без грим, пропита от миризмата на препарат за подови настилки, и едничкото, което имаше, бе голямата ѝ усмивка, и аз бях сигурен, че никога не ще срещна човек, който да изглежда така великолепно.

— По всичко личи, че ще живеете — каза тя, когато спря до мен.
— До края на седмицата ще се оправи със Стиви.

— И какво ти струваше това?

Тя повдигна рамене и се запъти към изхода.

— Ще трябва да му приготвя пиле „Пиката“ следващия път, когато дойде насам, о, и още нещо — и да се уверя, че Лука Брази спи при рибите.

— Всеки път, когато мислиш, че си се откачила... — започнах аз.

— Те ме дръпват обратно.

24.

В понеделник започнахме работа рано. Ейнджи искаше да посвети деня на търсенето на връзка с някакъв приятел, който бил в данъчните служби в Питсбърг и който да я светнел за доходите на Уесли Доу през последните години преди изчезването му. Буба щеше да опита пък с човек, когото познаваше в същата служба, но в Масачузетс, макар по едно време да се сети, че нещо много неприятно се било случило на този негов приятел преди време.

Аз пък седнах пред компютъра в офиса да ровя из Националната телефонна мрежа и къде ли не още. Набирах името „Уесли Доу“ отново и отново и откривах нищо, нищо и пак нищо.

Човекът на Ейнджи я върза да чака на телефона цял следобед, Буба също не се обаждаше с никакви резултати, на мен ми втръсна да гледам тухлените стени в кантората, така че реших да проверя регистрите за Наоми Доу.

Нямаше нищо неочаквано в справките за раждането ѝ и за нейната смърт, но аз грижливо преписах цялата информация в бележника си, след което грижливо го прибрах в джоба си.

Щом излязох от общината, двама яки, оплешивяващи типове с авиаторски очила и хавайски ризи, пуснати над панталоните, се лепнаха от двете ми страни.

— Ще се поразходим малко — каза типът отлясно.

— Чудничко! — възкликнах. — Ще ми купите ли сладолед в парка?

— Тоя тук е някакъв клоун — каза типът отляво.

— Да бе — включи се приятелят му. — Прави се на шибания Джей Лено.

Прекосихме площада и поехме към Кеймбридж Стрийт, ято гълъби се вдигнаха пред краката ни. Долавях, че и двамата дишат някак тежко, особеност, която не си бяха дали труда да отработят.

Беше топло, но не чак толкова, и въпреки това по челото ми изби пот, когато забелязах лъскавия линкълн, паркиран на Кеймбридж

Стрийт. Бях видял същия линкълн онзи ден пред дома на Стиви Замбука.

— Значи на Стиви му се е дощяло да си побъбрим — обадох се. — Колко мило.

— Не се радва — обърна се придружителят ми отдясно към другаря си.

— Дотук с шегичките! — Типът отляво ловко плъзна ръка под ризата ми и измъкна пистолета. — Не се притеснявай — рече, — ще го прибера на сигурно място.

Задната врата на линкълна се отвори, отвътре излезе слаб мъж и задържа вратата отворена за мен. Дори и да опитах нещо, тия драмата щяха да ме съборят на колене и да ме напъхат в колата — без значение, че е посред бял ден.

Реших да запазя достойнство.

Влязох в колата и се настаних зад Стиви Замбука, вратата след мен се затвори и той каза:

— Някой ден старият човек ще си отиде. Сега е на... колко, на осемдесет и четири, нали?

Кимнах.

— И така, той в един чудесен ден умира. Отивам му на погребението да му отдам последна почит, след това се връщам и те смилам, Кензи. Подготви се за този ден, — аз вече съм готов.

— Добре.

— Добре? — Той се усмихна. — Мислиш си, че се владееш страхотно? — На това не отговорих нищо. — Аз не мисля така. Но засега ще ти играя по свирката. — Пусна в скута ми плик от амбалажна хартия. — Тук има осем. Онзи човек ми плати десет да те отстраня от пътя му.

— Значи си преговарял с него?

— Не. Беше по-просто. Десет бона да те откача от гърба му. Никога не го бях виждал до онзи петък вечер. Беше се свързал с един от моите хора, на него беше казал условията си.

— Той ли ти нареди да използваш Буба?

Стиви се почеса по брадичката.

— В интерес на истината — да. Той знае много за теб, Кензи. Много. И никак не те харесва. Въобще не си пада по теб, копеле.

— Знаеш ли нещо повече за него? Къде живее, къде работи, такива неща?

— Не. — Стиви поклати глава. — Не, но едно приятелче в Канзас Сити каза добри думи за него. Чух, че го бива.

— Канзас Сити? — исках да се уверя, че съм чул правилно.

— Канзас Сити. Това притеснява ли те?

— Нещо не пасва.

— Няма значение. Както и да е. Когато го видиш, дай му тия осем хиляди, кажи му, че останалите две съм задържал за емоционалния тормоз, който съм преживял.

— Откъде си сигурен, че ще го видя?

— Намеренията му са твърди, Кензи, като диамант. Каза, че му мътиш водата. И ако Винсент Патризо успя да ме накара да се оттегля, няма да може да направи същото с този приятел. Той иска да те види мъртъв.

— Не. По-скоро му се ще да ме накара да поискам да съм мъртъв.

Стиви се захили.

— Май си прав. Тоя пич — умен е, говори културно, но нещо не е наред в мозъка му, Кензи. Мисля, че чарковете в главата му са се разбирали. — Той се разсмя и тупна с ръка коляното ми. — И ти си ядосал такъв човек, ама много си го ядосал. Не е ли страхотно? — Натисна копче, монтирано на вратата, и ключалките отзад щракнаха. — До скоро, Кензи.

— До скоро виждане, Стиви.

Отворих вратата и примижах на слънцето.

— Да, ще ме видиш — каза Стиви, докато се измъквах от колата. — След като старият се пресели на оня свят, ще ме видиш. В близък план.

Горилата ми подаде пистолета.

— И по-полека, смешнико. Гледай да не си простреляш крака с това.

* * *

Клетъчният ми телефон иззвъня, докато прекосявах площада пред общината към гаража, където бях оставил колата си. Знаех, че е той, преди да кажа „Ало“.

— Пат, приятелче, как си?

— Не мога да се оплача, Уес. А ти?

— Мотая се насам-натам, приятелю. Кажи ми, Пат...

— Какво да ти кажа, Уес?

— Когато стигнеш гаража, качи се горе на покрива. Ще го направиш ли?

— Значи най-накрая ще се срещнем?

— Донеси ми плика, който ти даде Дон Гуидо.

— Ама разбира се.

— И не губи времето и на двама ни с обаждания до полицията, чу ли ме, Пат? Нищо не може да ме спре.

И затвори. Изчаках, докато вляза в гаража, и позвъних на Ейнджи.

— Колко бързо можеш да дойдеш до Хеймаркет?

— С моето каране?

— Значи, около пет минути — казах аз. — Ще бъда на покрива на гаража на Ню Съдбъри. Знаеш ли го?

— Да.

Огледах се.

— Имам нужда от снимката му, Ейнджи.

— Няма да мога, всички околни сгради са по-ниски.

Огледах се отново.

— Антиквариатът на Френд Стрийт. От неговия покрив.

— И как?

— Не знам. Отсам тъпата магистрала не виждам никакво друго място, от което можеш да снимаш.

— Добре, добре, тръгвам.

Тя затвори, а аз заизкачвах осемте етажа стълби към покрива, обгърнат от мрак, влага и миризма на урина.

Беше се облегнал на парапета и гледаше към площада, Фенюил Хол и високите сгради на финансовия център. За момент ми мина мисълта да го бутна, да го запратя долу и да чуя звука, който ще се чуе от удара на тялото му, когато се просне на улицата. С малко повече късмет може да бъде взето за самоубийство и ако изобщо притежава

душа, тя ще има да се подсмивва на иронията на съдбата по целия си път към ада.

Обърна се към мене, когато бях на около пет метра от него. Усмихна се.

— Изкушението е голямо, нали?

— За какво става дума?

— Мисълта да ме прехвърлиш отвъд парапета.

— Да, има малко изкушение.

— Но полицията бързичко ще разбере, че последното ми телефонно обаждане е било до теб. Ще те пипнат, приятелче.

— Не е сигурно. — Измъкнах пистолета от колана. — На колене, Уес.

— О, моля ти се...

— Ръцете — сплетени на тила.

Той се разхили.

— Или какво? Ще ме застреляш?

Вече се бях приближил на три метра.

— Не. Но ще те перна по носа с приклада. След което и сам няма да се познаеш. Искаш ли?

Той се намръщи, погледна ленените си панталони.

— Какво ще кажеш, ако държа ръцете си вдигнати, ти ме претърсваш, а аз си оставам прав?

— Да бе, защо не? — Изритах го зад лявото коляно и той рухна.

— Не биваше да го правиш! — озъби се отдолу. Лицето му беше аленочервено.

— Охо, Уесли е ядосан.

— Идея си нямаш колко силно!

— Слушай, психопат такъв, сложи ръцете зад главата си и сплети пръсти. Чу ли ме добре?

Той се подчини.

— Пръстите!

Той пак се подчини.

Прекарах ръка по гърдите му, под диплите на неприбраната му в панталоните черна копринена риза, после по кръста, чатала и накрая глезените. Беше сложил черни ръкавици за голф посред лято и те бяха твърде плътно прилепнали към ръцете му, за да крие хладно оръжие в тях. Оставих му ги.

— Не е ли забавно — можеш да ме опипваш, но не можеш да ме пипнеш, Пат.

— Майлс Ловъл? — казах. — Дейвид Уетъроу?

— Мислиш, че можеш да свържеш името ми с тях?

„Не мога засега, кучи сине!“

— Доведената ти сестра, Уесли?

— Последното, което чух, беше, че се е самоубила.

— „Холи Мартенс“?

— Където живееше изпадналата в клинична депресия Карън Доу и аз осигурявах грижите за нея?

Бях приключил с претърсването и отстъпих. Имаше право. Не разполагах с никакви доказателства.

— О — рече насмешливо, — свърши ли?

Разтвори пръстите си и се изправи, изчетка двата тъмни овала от колената на панталона си, макар че мазната, изпечена на слънце сгурия беше оставила отпечатъка си завинаги.

— Ще ти пратя сметката от химическото чистене — каза.

— Да не забравиш!

Облегна се на стената, загледа ме изучаващо, а аз отново усетих такова силно желание да го бутна оттатък, че едва се овладях. Да го блъсна — работа за един миг — дори и само за да чуя вика му.

За първи път така близо до него, усещах особеното му излъчване — сила и жестокост, които го обгръщаха като тъмен плащ.

Плътните му устни контрастираха с изпъкнали скули, под гъстите вежди проблясваха хладни сини очи на фона на кожа с цвят на слонова кост — беше възпаление на истинския ариец.

Докато го изучавах, той също ме оглеждаше, леко наклонил глава надясно, с присвити очи, по устните му играеше усмивката на човек, за когото няма тайни.

— Този твой партньор, страхотна мацка е. И нея ли чукаш?

Сега вече като че ме молеше да го хвърля от покрива.

— Обзалагам се, че я клатиш. — И погледна през рамо надолу.
— Чукаш Ванеса Мур — между другото, онзи ден я видях в съда, страхотна е, — чукаш и партньорката си, и Господ знае колко още...
Голям мачо си, Пат.

Прибрах пистолета в кобура на кръста си — страхувах се да не го използвам.

— Уес?

— Кажи, Пат?

— Не ме наричай Пат.

— О! — повдигна вежди той. — Май натиснах болно място. Интересно. Уж хора, които познаваш добре, а никога не можеш да си сигурен къде точно е слабото им място, докато не си навреш пръста точно там.

— Това не е слабост, а въпрос на предпочитание.

— Аха, разбирам. — Очите му блестяха. — Продължавай да си мислиш така!

Копелето не падаше по гръб. Хеликоптерът на един от новинарските канали прелетя над главите ни и описа широка парабола над магистралата, където движението беше започнало да набъбва като запушена вена.

— Не обичам жените особено много — равно каза Уесли, без да откъсва очи от хеликоптера, — като интелект ги намирам... — повдигна рамене — посредством. Но физически... — той се ухили и извъртя очи: — О, Боже, иде ми да падна на колене, ако някое страхотно парче мине наблизко. Интересен парадокс, не мислиш ли?

— Не — отговорих аз. — Ти си женомразец, Уесли.

— Като Коди Фолк ли? — възкликна той. Цъкна с език. — И с пищов не можеш да ме накараш да отида и да изнасиля някого. Това е твърде прозаично.

— Предпочитах да държах хората затворени в собствения им ад, нали? — Той повдигна вежди. — Както направи с доведената си сестра. Лиши я от абсолютно всичко, само секса ѝ остави като избор.

— На нея ѝ харесваше. За Бога, Пат! Какво друго е сексът, ако не забрава? И не ми изнасяй тъпи лекции по психология! Сексът ни връща в най-примитивния ни стадий. Пещерният човек. Мучим нечленоразделно, драскаме, хапем и стенем като животни. Всичко, което „добавяме“ към този гювеч — секса, е само за улеснение. Да постигнем целта, която е...? Забравата. Регресивно състояние, което ни пренася векове назад, кара ни да дееволюираме. Това е то чукането, Пат. Забрава.

— Отлична реч — изръкоплясках аз.

Той се поклони театрално.

— Хареса ти, нали?

— Ти си го репетирал.

— Доби стройна цялост през годините, да.

— Работата е там, Уес...

— Каква е работата, Пат, кажи?

— Не можеш да обясниш поезията на компютъра. Можеш да го „научиш“ на рима и метрика, ала той така и няма да разбере красотата им. Нюанса. Есенцията. Ти никога няма да проумееш любенето. Но това не означава, че нещо много красиво, светлинни години далеч от „чукането“, както го наричаш, не съществува.

— Това ли е, което правиш с Ванеса Мур? Постигаш висш духовен и плътски контакт? Едновременно и неотделимо?

— Не — отвърнах. — С нея сме приятели само за леглото.

— Обичал ли си някога, Пат? — подсмихна се той.

— Разбира се.

— И си стигал до този духовен стадий?

— Да.

— И къде е сега вдъхновилата това чувство богиня? Или са били повече от една? Къде са те сега? Имам предвид, ако това наистина е толкова готино, ако е толкова духовно и красиво, защо не си с една от тях, ами си седнал да ми приказваш тука?

Нямах отговор на този въпрос. Но темата заслужаваше внимание. Ако любовта умре, ако отношенията между мъжа и жената се изкривят до такава степен, че „да се любиш“ започне да означава единствено да извършваш съвкупление, какво би ни отличавало от животните?

— Когато легнах със сестра си — с доведената си сестра — каза Уесли, — това я пречисти. Беше доброволен, по взаимно съгласие, секс, Пат, уверявам те. И на нея ѝ харесваше страшно. Така тя откри истинската си същност, есенцията на собственото си „аз“. — Обърна се с гръб към мен и се загледа в хеликоптера, който бе описал широка окръжност над Бродуей Бридж и сега приближаваше към нас. — По този начин всичките илюзии, измами, които пълнеха главата ѝ и с които се самозалъгваше, се разпиляха. Това я разтърси. Това я пречупи. Можеше да я доизгради, ако беше по-силна, по-смела, но тя се пречупи. — Той впери поглед в мен.

— Или ти я пречупи — казах.

— Пред всекиго от нас стоят прагове, които достигаем и в разрушението си, и в съграждането си. Карън също стигна до своя

праг.

— С твоя помощ.

— Възможно е. Но ако тя беше успяла да преодолее този праг, който може да каже, че не би била много по-щастлива? Кой е твоят праг на пречупване, Пат? Мислил ли си кой елемент от настоящата ти версия за щастие трябва да липсва, за да се превърнеш в сянка на това, което си бил? Кое е това нещо, а? Семейството ти? Партньорът ти? Колата ти? Приятелите? Домът ти? Ако бъдеш лишен от това, което те крепи, какво ще представляваш, Патрик? И какво ще правиш?

— Преди да те убия или след това?

— Защо ти е да ме убиваш?

Измъкнах ръцете си от джобовите и пристъпих към него.

— Господи, и аз това се питам, Уес. Отнемаш всичко от някого и той просто разбира, че повече няма какво да губи.

— Точно така, Пат. — Той сложи ръка на гърдите си. — Не мислиш ли, че съм планирал и тази ситуация?

— Както си наел Стиви Замбука ли?

Той сведе очи и погледна хартиения плик в ръката ми.

— Доколкото разбирам, услугите на Стиви към мен приключиха.

— Това е, което ти връща. — Хвърлих плика пред краката му. — Задържал си е два бона комисиона. Такива са те, престъпниците, Уес, нали разбираш?

— Патрик, Патрик — разтrese глава той. — Не си ли наясно, че говоря хипотетично? Не изпитвам никаква омраза към теб.

— Чудесно! Колко жалко, че не мога да твърдя същото.

— Повярвай ми, Пат, не би искал да съм ти противник.

Сграбчих го за брадичката и извих лицето му нагоре. Хладната жестокост в очите му бе сменена от най-чиста ярост.

— Искам, Уес, и още как!

— Виж какво ще ти кажа: вземи тези пари, Пат. — Зъбите му се оголиха, лицето му се покри със ситна пот. — Вземи ги и забрави за мен. Точно сега не ми се разправя с теб.

— Но на мен ми се разправя, Уес. И то много.

— Вземай парите, приятелче — ухили се той.

Отговорих на смеха му със смях.

— Мислех, че имаш намерение да ме разбиеш, приятелче — изкривих устни. — Къде ти се дяна меракът?

Злобата отново се плъзна в погледа му.

— Хич даже не съм се отказал, Пат. Проблемът ми е време.

— Аха, нямаш време. Уес, приятелю, аз имам време колкото си
ща.

— Добре тогава — изсъска. — Много добре.

Плъзнах поглед наляво. На магистралата, на около петдесет метра от нас, бе спряла хонда. Чуваха се изнервени клаксони, святкаха фарове, няколко души показаха среден пръст на Ейнджи, докато тя ровеше под вдигнатия капак, като в същото време щракна няколко пъти със замаскирания фотоапарат.

Уесли вдигна глава и изпружи облечената си в ръкавица ръка. В очите му се четеше желание за мъст.

— Значи — война? — попита.

Аз стиснах ръкавицата му.

— Война. Можеш да си сигурен.

25.

— Къде си паркирал, Уес? — попитах го, щом заслизахме по стълбите.

— Не в гаража, Пат. Ако не се лъжа, ти си на шестия.

Стигнахме до шестия етаж. Уесли отстъпи няколко крачки от мен, а аз се облегнах на вратата.

— Твоят етаж.

— Да.

— Не ти ли мина през ума да ме удариш поне веднъж?

— Да, мина ми, Уес.

Той кимна, потърка брадичката си, а част от тялото му извърши внезапно движение, беше като взрив, с толкова голяма скорост, че мина пред очите ми като размазан кадър. Една от обувките му стигна челюстта ми и ме отхвърли навътре в гаража. Едва успях да се изправа и да измъкна пистолета — и той повтори експлозията. Струва ми се, че отнесох шест удара и шест ритника за около четири секунди, а пистолетът ми изтрака на земята, плъзна се и изчезна под някаква кола.

— Претърси ме само защото ти позволих, Пат.

Бях се изправил на четири крака, когато той ме изрита в стомаха.

— И в момента продължаваш да си жив, защото аз позволявам това. Но май ще си променя решението. — И той телеграфира следващия си ритник.

С крайчеца на окото си видях как стъпалото му се отделя от пода, получих страхотен ритник в ребрата, но успях да хвана глезена му.

Чух шума от приближаваща кола, идваше от петия етаж и пътуваше по рампата към следващия, ауспухът, изглежда, беше свален, защото ревеше страховито. Уесли също го чу. Изрита ме в гърдите със свободния си крак, а аз пуснах глезена му. Фаровете изгряха по нанагорнището на рампата.

— Скоро ще се видим пак, Пат.

И стъпките му изчаткаха надолу по стълбите. Пробвах да се изправа на крака, но тялото ми избра да се търколи на една страна и да

остане по гръб.

Колата спря със скърцане.

— Исусе! — възкликна женски глас. — О, Боже!

Жената слезе от колата, от шофьорското място се измъкна и мъжът.

— Добре ли си, приятелю? — попита.

Вдигнах показалец към жената, която приближаваше към мен. „Една секунда...“ Измъкнах телефона си и набрах Ейнджи.

— Да?

— Би трябвало да излезе всеки момент. Виждаш ли го?

— Какво? Не. Чакай. А, ето го.

Клаксоните продължаваха да свирят около нея.

— Има ли черен мустанг наблизо?

— Да. Отива към него.

— Ейнджи, вземи номера!

— Добре. — И прекъсна връзката.

Затворих и чак сега погледнах към двойката, надвесена над мен. Бяха облекли еднакви черни тениски с надпис „Металика“.

— Имат концерт във Флийт Сентър довечера, нали? — попитах.

— Тъъ, да.

— Мислех, че са се разпаднали.

— Не. — Лицето на младия мъж, обърнато наопаки пред очите ми, пребледня, като че бях предсказал апокалипсиса. — Не, не и не.

Прибрах телефона и протегнах ръце към тях.

— Малко да ми помогнете? — Наведоха се над мен, заеха позиция и стиснаха китките ми. — Полекичка — помолих.

Изправиха ме, гаражът се залюля пред очите ми, таванът се извъртя под краката ми, после се върна на мястото си. Попипах ребрата си, после гръдната кост и най-накрая — челюстта. Изглежда, нямаше нищо счупено. Но за сметка на това болеше навсякъде. И то много.

— Искате ли да извикаме охраната? — попита младият мъж.

Облегнах се на една кола и взех да опипвам с език зъбите си един по един.

— Не, няма нужда. Но няма да е зле да се отстраните малко, и то бързичко.

— Защо?

— Защото, сигурен съм, всеки момент ще повърна.
Бяха бързи почти колкото Уесли.

— Чакай да си обясня — мърмореше Буба, докато почистваше със спирт издраното ми чело. — Някакво конте решава да те използва за боксова круша и ти му позволяваш?

— Бхъ — измучах. На отеклата ми челюст бяха сложили буца лед колкото футболна топка.

— Аз направо не знам — обърна се той към Ейнджи — трябва ли да продължаваме да дружим с него?

Ейнджи вдигна очи от снимките, които бе направила в гаража.

Буба щателно ме бе проверил за счупено или навехнато, превърза натъртените ми ребра, изчисти раните ми, получени от пода в гаража и пръстена на дясната ръка на Уесли. Може да си говорят каквото си искат за интелигентността на Буба — или за нейната липса — но той е първокласен полеви лекар. И лекарствата му са по-добри.

— Само главоболия създава — кимна Ейнджи.

— Ха! — изпуснах аз. — Много хубава коса.

Ейнджи попипа главата си и се намръщи. В същия момент телефонът иззвъня и тя вдигна.

— О, здрасти, Девин — каза. — Какво? — Погледна към мен. — Челюстта му е като розов грейпфрут, но иначе нищо му няма. Моля? А, да, разбира се. — Закри слушалката с ръка: — Девин иска да знае откога си станал такава госпожица.

— Той владее кунгфу — измърморих. — Или джудо, или „тигър и дракон“, или друга подобна дивотия.

Ейнджи завъртя очи.

— Какво, какво? — попита в слушалката. — О, добре. — Пак се извърна към мен: — Девин пита защо не си го застрелял.

— И аз се чудех — вметна Буба.

— Опитах.

— Опитал е — каза Ейнджи на Девин. Послуша известно време и пак вдигна очи към мен: — Девин предлага следващия път да опитваш по-упорито.

Усмихнах й се кисело.

— Ще обмисли съвета ти — заяви тя в слушалката. — А номерата? — Заслуша се. — Чудесно, благодаря. Да, скоро ще го направим. Чао. — И затвори. — Номерата са откраднати снощи от „Мъркюри Кугър“.

— Снощи — повторих аз.

Тя кимна.

— Доколкото разбирам, нашият Уесли планира всеки детайл.

— И може да си вдига краката като танцьорка — допълни Буба.

Облегнах се назад и направих жест, който трябваше да означава: „Продължавайте да нямате милост, излейте всичката помия отгоре ми!“

— Изприказвайте си всички шегички и бъзикни. До последната. Хайде! — подканих.

— Майтапиш ли се! — викна Ейнджи. — В никакъв случай наведнъж!

— Месеци! — рече Буба зловещо. — Днешният ден ще ни дава хляб за месеци напред.

Приятелят на Буба, който работеше в щатското данъчно управление, миналата година е бил уличен, както се оказа, в многократни злоупотреби, така че там бяхме ударили на камък. Ейнджи обаче се добра до информация. Докато слушаше какво й говорят по телефона, си водеше бележки и повтаряше едно безкрайно „Така, така, така“, аз се мъчех да подобря състоянието на подутата си челюст, а Буба пълнеше с лют пипер патрони с кух връх.

— Престани — скарах му се.

— Какво? О, ами скучно ми е.

— Май много ти е скучно напоследък.

— Ами погледнете се каква компания сте...

Ейнджи беше свършила разговора, погледна към нас и се усмихна:

— В ръцете ни е.

— Уесли?

Тя кимна.

— Плащал си е таксите от 1984 до 1989 година, когато изчезва.

— Така. И...?

— Става все по-хубаво. Познай къде е работил?

— Нямам си представа.

Буба сипа пипер в един патрон.

— Болници.

Ейнджи го чукна с химикалката по главата.

— Пак ми взимаш репликите!

— Познах случайно, не ме бий — смръщи вежди Буба и отново се зае с идиотското си занимание.

— Психиатрии, нали? — попитах.

— И психиатрии — кимна Ейнджи. — Работил е едно лято в „Маклийн“, една година — в Бригам Хоспитал, една година в Общата болница на Масачузетс. Шест месеца в „Бет Израел“. Макар че очевидно не се е справял, баща му продължавал да му осигурява нови и нови работни места.

— В какви отделения?

Буба вдигна глава и отвори уста да каже нещо, но улови погледа на Ейнджи и отново се наведе.

— Първо — в охраната, после — в администрацията.

— Къде е работил през 1989-а?

— В Бригам, в администрацията. — Аз ѝ показах бележките си. — Наоми Доу — прочете тя. — Родена в Бригам на 11 декември 1985-а. Умира в Бригам на 17 ноември 1989-а.

Оставих листовете, станах и се запътих към кухнята.

— Къде отиваш?

— Да се обадя по телефона.

— На кого?

— На едно старо гадже.

— Ние тук работим — избуча Буба, — а той за какво си мисли!

* * *

Срещнах се с Грейс Коул на Франсис Стрийт в Бруклайн, в сърцето на болничния комплекс „Лонгууд“. Дъждът беше спрял и ние вървахме по Франсис, прекосихме Бруклайн Авеню и продължихме към реката.

— Не изглеждаш... много добре — каза тя, наклони глава, за да огледа по-добре челюстта ми. — Все още си на старата работа... доколкото виждам.

— Ти обаче изглеждаш фантастично — казах аз.

— Голям сваляч, както винаги — усмихна се тя.

— Просто съм откровен. Как е Мей?

Мей е дъщерята на Грейс. Преди три години вследствие на стройна и неприятна каша в живота ми двете бяха настанени в специална квартира под охраната на ЦРУ. Тези събития подложиха на риск кариерата на Грейс като хирург и напълно затръшнаха вратата ѝ за мен. Тогава Мей беше на четири. Бе умно и хубаво дете, обичахме да гледаме телевизия, седнали един до друг. Винаги когато се сетя за нея, в гърдите ми плъпва топлина.

— Добре е. Вече е във втори клас и е много добра ученичка. Обича математиката и мрази момчетата. Видях те по телевизията миналата година, когато ония мъже бяха убити край Куинси Куорис. Беше страхотна тълпа около теб.

— Мммм.

Водата се отцеждаше от плаещите върби край пътя, а реката беше като твърда лента от хром, събудена от дъжда.

— Виждам, че все още се месиш в работите на опасни хора. — Грейс посочи подутата ми челюст и белезите по челото ми.

— Кой, аз ли? Нее, подхлъзнах се в банята.

— И падна във вана, пълна с камъни?

Усмихнах ѝ се и поклатих глава.

Отстъпихме от пътя на двама бегачи, ходилата им силно и отмерено биеха земята, страните им се издуваха. Лактите ни неволно се докоснаха и Грейс каза:

— Получих работа в Хюстън. Заминавам след две седмици.

— Хюстън?

— Ходил ли си там?

Кимнах.

— Огромен град — казах. — Горещини. Промислени предприятия.

— Последната дума на медицинската техника — каза Грейс.

— Поздравявам те — обадох се аз. — От сърце.

Грейс прехапа долната си устна, после извърна очи и се загледа в колите, които се плъзгаха край нас по мокрото шосе.

— Няколко пъти аха-аха да ти се обадя. Много пъти.

— И защо не го направи?

Тя повдигна рамене.

— Новините за теб винаги бяха, че си в опасна близост с някой труп или че си бил на косъм сам да се превърнеш в труп. Мисля, че това беше причината. — Още не ме поглеждаше.

Наистина нямах какво да кажа.

— Има ли някой в живота ти?

— И аз не знам — усмихна се тя, — но ти много искаш да има някой, нали?

— Да. Иска ми се. А на теб?

— Един колега, доктор. Но не съм сигурна как заминаването ми за Хюстън ще се отрази на цялата история. Удивително е колко може да бъде висока цената за някои решения.

— Какво имаш предвид?

Тя повдигна ръка, после, като че беше останала без капка сила, я отпусна отново.

— Ох, как да ти кажа, държиш на кариерата си, държиш и на връзката си, все се мяташ от избор към избор. И един ден разбираш, че пътят ти е бил предначертан отдавна. Изборът е бил направен. За добро или за лошо. Това е то, животът ти.

Грейс се мести в Хюстън. Грейс няма повече да е в този град. Не бяхме се виждали близо три години, но ме топлеше мисълта, че е тук някъде наблизо. А само след месец няма да е. Чудех се дали няма да усещам липсата ѝ като малка дупчица в тъканта на греда. Грейс бръкна в чантата си.

— Ето това, за което ме помоли. Не видях нищо необикновено. Момичето просто се е удавило. Водата в дробовете ѝ е същата като водата от езерото. Времето на смъртта също отговаря на показателите, за дете на нейната възраст, паднало в ледена вода и докарано при нас.

— Вкъщи ли е починала?

— Не — поклати глава тя. — В операционната. Баща ѝ се опитал да я реанимира още на мястото на инцидента, приложил сърдечен масаж. Но било късно.

— Ти познаваш ли го?

— Кристофър Доу? — Тя поклати глава. — Само по име.

— И с какво име се ползва?

— Фантастичен хирург и странен човек. — Тя ми подаде плика с данните, зарея поглед към реката. — Е, това е, аз... Виж, трябва да

тръгвам. Беше ми приятно да се видим.

— Ще те изпратя.

— Ще ти бъда благодарна, ако не го правиш — сложи длан на гърдите ми тя.

Погледнах в очите ѝ и видях съжаление, видях и потискана нервност, породена от неясното бъдеще, страх — като че високите сгради зад нас бяха тръгнали да се приближават, за да ни премажат.

— И все пак се обичахме, нали? — по-скоро заключи, отколкото попита тя.

— Да, обичахме се.

— И това не е добре, нали?

Останах край реката, загледан в нея, докато се отдалечаваше, в сините ѝ болнични платненки и бялата престилка, в пепеляворусата ѝ коса, слепнала се от влагата във въздуха.

Обичах Ейнджи. Може би винаги съм я обичал. Но някаква част от мен все още обичаше и Грейс Коул. Някакъв независим, но мой дух все още живееше в онези дни, когато деляхме леглото и разговаряхме за бъдещето. Но онази любов, както и самите ние, каквито бяхме тогава, бяха потънали завинаги, като прибрани в кутия стари снимки и писма, които никога повече няма да бъдат прочетени.

Тя се сля с тълната медицински работници и се изгуби в лабиринта от сгради.

Дадох си сметка, че съм съгласен с нея. Наистина не беше добре, че се бяхме обичали. Беше като някакво разхищение.

* * *

Буба беше прибрал патроните в бели кутии и бе натрупал кутиите край стената. Бяха наредили на масата в кухнята „Стратегия“, пийваха си водка, а на стереото ми се въртеше Мъди Уотърс.

Май няма игра, в която Буба да е добър. Дразни се, огорчава се и обикновено играта завършва с обръщане на дъската — или на каквото се играе — в скута на противника. Но на „Стратегия“ го бива. Сигурно заради всичките тия бомби. Поставя ги на най-неочаквани за теб места, хвърля бойците си в мисии, тип „камикадзе“, и то с усмивка на бебешкото си лице.

Изчаках, докато Буба отнеме флага на Ейнджи. Бях зает с изучаването на данните, които бях получил — акта за раждане и смъртния акт на Наоми Доу, и все повече се убеждавах, че няма нищо необикновено.

Изведнъж Буба изрева:

— Ха! Дадох ли ви да се разберете!

Ейнджи блъсна с ръка дъската и фигурките се разпиляха по пода.

— Тя не умее да губи, братче.

— Аз съм истински състезател — каза Ейнджи и се наведе да събира фигурките. — Има разлика.

Буба завъртя очи и чак тогава се загледа в документите, които бях разтворил на масата. Стана, опъна се и погледна през рамото ми:

— Какви са тия работи?

— Медицински данни. Документ на майката, когато е дошла да ражда, документ на дъщерята, когато се е родила. Документ на дъщерята, когато е умряла.

— Не е много ясно. — Буба не откъсваше очи от формулярите.

— Напротив. Пределно ясно е. Коя дума ти създава проблем?

Той ме перна по тила.

— Как се е получило така, че тя има два различни вида кръв? — попита.

— Какво? — скочи Ейнджи.

Буба посочи акта на раждане на Наоми Доу.

— Тук е отбелязано „нулева отрицателна“. — Вдигна смъртния акт. — А тук кръвната група е записана като „В положителна“.

— Какви ги говорите вие двамата? — викна Ейнджи.

Показахме й двата документа. Тя заклати глава неразбиращо.

— Какво означава това, по дяволите! — изсумтях най-сетне. Буба изпръхтя:

— Може да значи само едно нещо. Детето, което се е родило на този ден — той бодна пръст в акта за раждане, — не е същото дете, което е умряло — забучи показалец в смъртния акт — в този ден. Боже, вие наистина бавно загрявате понякога!

26.

— Ето я — казах, щом Шивон се появи от улицата, на която живееше семейство Доу, със свита между раменете малка глава, като че всеки момент очакваше да я ударят.

— Здравсти — обадих се, когато се изравни с поршето.

— Здравсти. — Безразличният ѝ поглед говореше, че не е много изненадана да ме види.

— Искаме да се срещнем със семейство Доу.

Тя кимна:

— Той нещо говореше за полицейско нареждане, ограничаващо достъпа ви до къщата.

— А, това са само приказки. Нищо не съм направил.

— Да, така е — каза тя.

— Но май са заминали за Нова Скотия. Трябва ми адресът им там.

— И защо да ви помагам?

— Защото те третира като слугиня.

— Аз съм слугиня.

— Това е работата ти, а не онова, което си.

Тя поклати глава в знак на съгласие и чак сега погледна към Ейнджи.

— Ти трябва да си партньорът, нали?

Ейнджи подаде ръка и се представи.

Шивон я пое, разтърси я и каза:

— Не са в Нова Скотия.

— Не са ли?

— Не. Тука са си, вкъщи.

— И не са заминавали?

— Заминаха. — Тя хвърли поглед през рамо към къщата. — Но се върнаха. Според мен нека партньорката ви — каквато е хубавка — да позвъни, те да отворят вратата, ама вие да не сте наоколо, господин Кензи.

— Много благодаря.

— Не ми благодарете. Само, майка му стара, не ги убивайте, не искам да остана без работа.

И тя отново сви глава в раменете си и се отдалечи.

— Ама и това си го биваше! — каза Ейнджи.

— Богат речник има, нали?

— Да, „майка му стара“! — И Ейнджи се изкикоти.

Паркирахме нагоре по улицата и се върнахме до къщата на семейство Доу пеша. Вървахме по алеята към входната врата с надеждата, че не сме наблюдавани от някой прозорец. Нямахме алтернатива, освен да стигнем до вратата, без да са ме забелязали, което би означавало, че ще се залостят здраво и тутакси ще позвънят в полицията.

Стигнахме и аз застанах отдясно, а Ейнджи отвори мрежата и натисна звънеца. Мина около минута. Тогава чух гласа на доктор Доу:

— Кой е?

— Доктор Доу? — попита вежливо Ейнджи.

— Какво обичате, госпожице?

— Казвам се Анджела Дженаро. Бих искала да поговорим за дъщеря ви.

— За Карън? Боже мили, вие сте от някой вестник! Такава трагедия ни сполетя...

— За Наоми — рече Ейнджи, — не за Карън.

Напуснах прикритието си и срещнах очите на Кристофър Доу. Устата му остана отворена, лицето му побеля като брашно. Вдигна трепереща ръка към козята си брадичка.

— Здравейте — казах. — Нали ме помните?

* * *

Кристофър Доу ни покани на верандата, която гледаше към големия му плувен басейн, към обширната му морава и по-нататък през малка група дървета — към сребърната монета на езерцето, което проблясваше сред зеленина. Настанихме се на удобните столове. Доктор Доу също седна и закри лицето си с длани.

Когато заговори, звучеше като човек, който не е спал последната седмица.

— Жена ми е в клуба. Колко искате?

— Един тон — отговорих аз. — Колко давате?

— Така значи, работите с Уесли.

— Против — поклати глава Ейнджи. — Определено против него.

— За по-голяма убедителност посочи към отеклата ми челюст. Кристофър Доу свали ръце от очите си.

— Уесли ли ви нареди така?

Кимнах.

— Уесли — повтори той.

— Изглежда, е доста добър в бойните изкуства — отбелязах.

Той внимателно изучаваше лицето ми.

— И как точно ви разкраси до такава степен, господин Кензи?

— В челюстта, мисля, получих ритник. Но не съм много сигурен.

Движенията му бяха невероятно бързи. После се превърна в Дейвид Карадайн и ме досъсипа.

— Синът ми не владее карате.

— Кога го видяхте за последен път? — попита Ейнджи.

— Преди десет години.

— Я да поразсъждаваме — предложих. — Овладей го е. А сега да се върнем към Наоми.

Кристофър Доу вдигна ръка.

— Чакайте малко, кажете ми още веднъж какви са движенията му?

— Движенията му?

— Да, движенията му. Как ходи например.

— Плавно — каза Ейнджи. — Може да се каже, че почти се плъзга.

Кристофър Доу отвори уста. Изглеждаше шашнат.

— Какво има? — попита Ейнджи.

— Синът ми — каза Кристофър Доу — се роди с дефект, единият му крак е с пет сантиметра по-къс от другия. Има много забелязващи се неща в походката на сина ми и грацията не е едно от тях.

Ейнджи отвори чантата си и извади снимка, на която бяхме двамата с Уесли на покрива.

Подаде я на доктор Доу.

— Това е Уесли Доу.

Доктор Доу погледна фотографията, после я остави на масичката за кафе между нас.

— Този човек тук — изрече — не е моят син.

* * *

През рехавата китка дървета езерцето, в което Наоми се беше удавила, приличаше на синкава локва. Беше равно и изглеждаше като сбръчкано от жегата. Като че ли можеше да изчезне пред очите ти, да бъде просмукано обратно в земята и на мястото му да остане само черна кал. Беше твърде несъществена особеност на природата, за да е взело човешки живот.

Обърнах поглед към снимката на масичката.

— Кой тогава е този човек?

— Нямам ни най-малка представа.

— Сигурен ли сте?

— Става въпрос за сина ми все пак — изрече доктор Доу с обίδα в гласа.

— Минали са десет години.

— Синът ми... — започна той. — Има съвсем малка прилика. В брадичката може би, но нищо повече.

Отидох до вратата, върнах се при масичката, после отново се загледах в отражението на голямата къща в сините води на басейна.

— От колко време ви изнудва?

— От пет години.

— Но той се е махнал преди десет.

— Първите пет години — каза той — живя от попечителския си фонд. Когато парите свършиха, ми се обади.

— По телефона ли?

— Да.

— Познахте ли гласа му?

— Той шептеше — сви рамене докторът. — Но говореше за неща, които само Уесли би могъл да знае. Получих инструкцията му да изпращам по десет хиляди всеки две седмици, и то по пощата. Адресите, на които ги изпращах, семеняха често. Понякога пощенска

кутия, друг път хотели, много рядко адрес с улица и номер. Различни градове, различни щати.

— Имаше ли нещо, което да се повтаря?

— Само сумата. Цели четири години по десет хиляди долара всеки две седмици.

— Казахте, че това продължава четири години — попита Ейнджи, — какво е станало последната година?

— Поиска половината — дрезгаво изрече доктор Доу.

— Половината от всичко, което имате? — Той кимна. — И какво ще рече това, докторе?

— Не мисля, че трябва да ви уведомявам за размера на семейното имущество.

— Докторе, имам документ, който доказва, че момичето, което се е удавило във вашето езеро, не е това, което наричате своя дъщеря. Така че ще ми кажете всичко, което искам да знам.

Той въздъхна.

— Шест милиона и седемстотин хиляди приблизително. Сума, чиито основи са били положени преди деветдесет и шест години от дядо ми, когато е дошъл по тия брегове и...

Махнах с ръка. Хич не ме интересуваше семейната му история. Нито афинитетът му към легендите.

— И тази сума е в недвижими имоти?

— В имоти, в ценни книжа, в полици, в акции и в брой.

— И Уесли — или този, който се представя за него — претендира за половината от това?

— Каза, че след като му дам онова, което иска, никога повече няма да ни безпокои.

— А вие вярвате ли му?

— Не. Но както и той чудесно знае, нямам друг избор, освен да се съглася. За негово съжаление обаче не се съгласих. Сметнах, че все пак разполагам с алтернатива. — Той въздъхна. — С жена ми решихме, че има и друг вариант. Ще си внушим, че блъфтира, господин Кензи, госпожице Дженаро. Решихме да не му даваме повече нито цент. Ако иска — нека отиде в полицията, но това няма да вкара пари в джоба му. Да става каквото ще. Уморихме се от тази криеница, уморихме се от плащане.

— Как реагира Уесли на това ви решение?

— Смя се. Каза, цитирам: „Парите не са единственото нещо, от което мога да ви лиша.“ Мислех, че иска тази къща или вилата, или някои произведения на изкуството. Но не било така.

— Карън — каза Ейнджи.

Кристофър Доу поклати уморено глава.

— Не бяхме допускали до самия й край, тя винаги беше толкова... — Вдигна ръка, като че искаше да улови с нея подходяща дума.

— Слаба?

— Слаба — съгласи се той. — А и животът й се преобърна толкова нелепо! Това, което се случи с Дейвид, беше противна и нещастна случайност и тя чисто и просто не бе достатъчно силна да го преодолее. Ненавиждах нейния провал. Направо бях отвратен. И колкото по-надолу пропадеше, толкова нетърпимостта ми към този факт растеше.

— А когато тя дойде при вас за помощ?

— Тя се дрогираше. Държеше се като уличница. Тя... Как можехме да знаем, че Уесли е стоял зад всичко това? Как въобще някой би си помислил, че човек съвсем съзнателно ще си направи дългосрочен план, ще начертае стратегия как да вкара друг в лудницата? Сестра си! Как? Как можехме да знаем?

Скри лицето си в длани и сведе глава.

— А Наоми? — попита Ейнджи. — Разменихте я при раждането? — Той кимна безмълвно. — Защо?

— Страдаше от вроденото сърдечно заболяване, известно като триклонова болест. Никой от колегите в родилното не го бе открил. Самият аз отначало установих само шум на сърцето. Сетне направих още няколко прегледа. Преди време се считаше, че в такива случаи операция не бива да се прави. Дори и днес това заболяване е с неблагоприятна прогноза.

— Значи изтъргувахте детето си — каза Ейнджи — за по-добър модел?

— Не беше решение, което взехме лесно — рече доктор Доу. — Просто агонизирах. Наистина. Но вече идеята се беше зародила и... Вие нямате деца. Знам това. Нямате си на представа какво усилие е да отгледаш здраво дете, а да не говорим за обречено по рождение. Майката, рождената майка на бебето, което смених с нашето, почина

при раждането от тежък кръвоизлив. Почина в линейката. Детето нямаше други роднини. Като че ли Бог ми каза — не, направо ме накара да го направя. И аз го направих.

— Как? — попитах.

Усмихна ми се някак колебливо.

— Ще се изненадате колко лесно се оказа. Аз съм известен кардиолог, господин Кензи, с международна репутация. Нито една сестра или стажант не биха се зачудили какво правя в родилното, особено при положение че жена ми току-що е родила. — Сви рамене и продължи: — Просто смених табелките пред кошарките.

— А информацията в компютъра?

Той кимна.

— Забравих за формуляра при изписването.

— И — заговори Ейнджи, изведнъж млъкна, разтреперана от възмущение, после стисна юмруци и продължи: — След като вашето собствено дете е било осиновено, как ли са се чувствали родителите му, когато е починало?

— Тя оживя — тихо каза той, а по лицето му потекоха сълзи. — Беше осиновена от едно семейство в Бруклайн. Нареккоха я Александра. Сега е на тринайсет години и доколкото знам, я лекува специалист от „Бет Израел“, който, изглежда, е сторил чудеса — Александра плува, тича, кара колело. — Сълзите се лееха от очите му като летен дъжд. — Не тя падна в замръзналото езеро, не тя се удави. Разбирате ли? Тя е жива! — усмихна се през сълзи. — И това ако не е ирония, господин Кензи, госпожице Дженаро! Това е една огромна ирония, не мислите ли?

— С цялото уважение към мъката ви, доктор Доу — каза Ейнджи, като поклащаше глава в такт с думите си, — това прилича повече на справедливо възмездие.

Той кимна в горчиво съгласие с нея и изтри сълзите от лицето си. След това се изправи. Ние също станяхме. Преведе ни обратно през фойето и както когато дойдох тук за пръв път, така и сега спряхме пред олтара, който бяха наредили на дъщеря си. Този път обаче Кристофър Доу не го отмина. Мушна ръце в джобовете си, изправи рамене и се взря във фотографиите.

Вгледах се в снимките, на които беше и Уесли, и установих, че изобщо не прилича на мъжа, който се представяше за него. На тези

снимки младият Уесли имаше малки очи, отпуснати устни, лицето му бе белязано от смесица между гениалност и психопатия.

— Една сутрин, два дни преди да умре, Наоми влезе в кухнята и ме попита каква е работата на лекарите. Казах ѝ, че ние лекуваме болни хора. Тогава тя попита защо хората се разболяват. Дали Бог не ги наказва, защото са били лоши? Аз ѝ казах, че не. „Тогава защо?“, настояваше тя. — Погледна към нас през рамо и се усмихна невесело. — Не знаех какво да ѝ отговоря. Усмихвах се като идиот и все още си стоях с глупавата усмивка, когато майка ѝ я извика и тя побягна навън. — Той отново обърна глава към снимките с чернокосото момиченце. — Все съм се чудил дали не си е помислила точно това, когато дробчетата ѝ са се пълнели с вода — че е извършила нещо лошо и сега Бог я наказва.

И шумно си пое въздух.

— Той се обажда много рядко вече. Обикновено ни пише. Когато се обади, винаги шепне. Може би не е моят син.

— Може би — тихо се съгласих аз.

— Няма да му платя нито цент повече. Казах му. Казах му, че не притежава оръжие, с което да ме уплаши.

— Той как реагира?

— Затвори. — Доктор Доу се отдръпна от стената със снимките. — Сигурен съм, че скоро ще започне да притеснява Кери.

— И какво ще правите тогава?

— Ще се опитаме да го понесем някак си. Ще разберем колко сме силни. Виждате ли, дори ако му платим, това няма да му попречи да ни погуби. Мисля, че се опиянява от собствената си мощ. Така че, сигурен съм, няма да се откаже от унищожението ни, независимо дали това ще му донесе печалба, или не. Този човек — който и да е той, синът ми или приятел на сина ми, или човекът, който държи сина ми в шах — е приел това като мисията на живота си. — Усмивката му беше мъртва. — И е влюбен в тази мисия.

27.

Информацията за Уесли — или за мъжа, който се представяше за Уесли — бе като самия него — проблясваше като фотосветкавица и изчезваше.

Три денонощия прехвърляхме записки, снимки и показания, за да изровим нещо, което би ни насочило към някаква следа. Задействахме контактите си в Пътната полиция, аз лично се свързах с двама агенти, с които съм работил преди — от ФБР и от Министерството на правосъдието, пуснахме снимката му в Интерпол — и не се добрахме до нищо.

— Който и да е този човек — заключи Нийл Риърсън от правното министерство, — ако се е покрил.

Чрез Риърсън успяхме да се сдобием със списък на всички, които са притежавали „Шелби Мустанг GT500“, модел 1968-а, с гюрук. Само три бяха регистрирани в Масачузетс. Една жена и двама мъже. Представяйки се за журналист от автомобилно списание, Ейнджи посети и тримата. Нито един от тях не беше Уесли.

Дявол го взел, Уесли дори не беше Уесли.

Помислих и върху това, което ми каза Стиви, че за Уесли се е обадил някой от Канзас Сити, но според нашия списък никой в Канзас Сити не притежаваше „Шелби“, модел 1968-а.

— Кое е най-странното? — попита Ейнджи в петък сутринта, пресявайки планината хартия върху масата в трапезарията ми. — Във всичко това? Какво ти се набива в очите?

— О, не знам. И всичко, и нищо.

Ейнджи изкриви лице над картонената чаша кафе, което беше донесла от „Дънкин донатс“. Измъкна списъка, който по наша молба семейство Доу ни бяха приготвили, доколкото можеха да си спомнят, с адресите, на които са изпращали двуседмичните си вноски.

— Ей това не ми дава мира — рече тя.

— И на мен.

— Вместо да търсим Уесли, не е ли по-добре да тръгнем по следата на парите?

— Става. Само че едва ли ще ни доведе до нещо. Обзалагам се, че това са адреси на големи къщи, за които той знае, че са празни, така че пощальонът е оставял пакета на верандата и в момента, в който си е отивал, Уесли е прибирал парите.

— Възможно е — не се предаваше Ейнджи, — но я си представи, че дори и само един от адресите е на някой, който познава Уесли?

— Така погледнато — струва си да опитаме, права си.

Тя постави листа точно пред мен.

— Повечето от тези адреси са наблизо. Имаме Бруклайн веднъж, Нютън — два пъти, Норуел един път, Суомпскот, Манчестър...

Телефонът иззвъня и аз вдигнах.

— Ало?

— Патрик — прошепна Ванеса Мур.

— Какво има, Ванеса?

Ейнджи ме стрелна изпод вежди.

— Мисля, че беше прав — каза Ванеса.

— За кое?

— За онзи мъж в ресторанта.

— За какво по-точно?

— Мисля, че се опитва да ме нарани.

Носът ѝ беше счупен, жълтеникавокафяв оток обрамчваше лявото ѝ око. Косата ѝ беше разбъркана, под здравото ѝ око имаше тъмна торбичка. Кожата ѝ, иначе с оттенък на слонова кост, беше сива и повехнала. Пушеше цигара от цигара, макар веднъж да ми беше казала, че отпреди пет години е скъсала с този порок.

— Кой ден сме днес, казваш? Петък?

— Да.

— Значи — една седмица — каза тя. — Животът ми се преобърна за една седмица.

— Какво е станало с лицето ти, Ванеса?

Тя извърна глава към мен.

— Красиво, нали? — Тръсна глава и един сплъстен кичур падна пред лицето ѝ. — Така и не го видях. Този, който направи това. Въобще не го видях. — Дръпна каишката, на която водеше кучето. — Хайде, Кларънс, не изоставай.

Бяхме в Кеймбридж. Два пъти седмично Ванеса преподаваше някаква юридическа дисциплина в Радклиф. Още излизахме заедно, когато ѝ предложиха това място, и бях изненадан, че прие. Това, което щеше да получава в Радклиф, нямаше да може да покрива годишния ѝ разход за химическо чистене, а и не беше човек, на когото работата не достига. Но тя прие. Въпреки голямата си заетост. Непълното преподавателско място ѝ придаваше друга стойност — тя така и не успя да го дефинира. На всичкото отгоре се налагаше да води и Кларънс със себе си, което минаваше за проява на ексцентричност.

Вървахме по Братъл, минахме оттатък реката, за да може Кларънс да потича на воля по тревата. Ванеса не беше продумала вече доста време. Беше заета с пушене.

Когато се отправихме на запад покрай алеята за бягане, тя най-сетне се обади. Придвижвахме се бавно, тъй като Кларънс се спираше да подуши всяко дърво, да сдъвче всяко паднало клонче и да оближе всяка празна чаша от кафе или захвърлена кутия от сода. Катериците, като видеха, че е на каишка, направо се бъзикаха с него, стрелваха се много по-близо, отколкото биха посмели, ако не беше вързан, и мога да се закълна, че една даже се захили, когато Кларънс скочи, но Ванеса дръпна каишката и нещастникът се просна по корем.

Но сега вече бяхме оставили катериците зад себе си и Кларънс подтичваше из тревата и сдъвкваше като теле по някой стрък, което никак не харесваше на Ванеса.

— Кларънс! — извика тя отново. — Тук!

Кларънс извърна глава. Не показва с нищо, че я е разбрал. Ванеса ядно дръпна поводата.

— Кларънс — казах твърдо, както бях чувал Буба да се обръща към кучетата си. — Ела тук, моето момче. — И подсвирнах.

Кларънс дотича в тръс до нас и влезе в крачка половин метър пред Ванеса, завъртял задник като парижка проститутка.

— Как така теб те слуша? — попита Ванеса.

— Долавя напрежение в гласа ти и това го изнервя.

— Като че ли нямам достатъчно причини да съм изнервена! А той е само едно куче, от какво да е нервен — че е пропуснал следобедната си дрямка ли?

Сложих ръка на врата ѝ, поразмачках сухожилията ѝ. Мястото беше твърдо като ствол на дърво.

Ванеса изпусна дълга въздишка.

— Благодаря.

Поразмачках я още малко и усетих как плътта ѝ се отпуска.

— Да продължавам ли?

— Колкото можеш повече.

— Готово.

— Ти си чудесен приятел, Патрик.

— Да — кимнах. Не бях много сигурен колко вярно е твърдението ѝ, но понякога казаната дума посява семенце, от което може да израсне истина.

— А в момента аз имам огромна нужда от приятел.

— Разправи за нападателя. — Усетих малки обли камъчета да набъбват отново под пръстите ми, които продължаваха да масажират шията ѝ.

— Отивах към едно кафене. Очевидно ме е чакал вътре. Вратата на кафенето беше с тъмни стъкла — отвътре навън се вижда, но не и отвън навътре. Точно когато стигнах до вратата, той я отвори рязко в лицето ми, тя ме блъсна, сетне той ме прескочи, както бях паднала на тротоара, и изчезна.

— Свидетели?

— Вътре, в кафенето — да. Двама души си спомнят, че са видели нисък слаб мъж, с бейзболна шапка на главата и очила „Рей-бан“ — имаха разногласия за възрастта му, но и двамата бяха забелязали марката на слънчевите му очила и че е стоял до вратата с някакъв лист в ръка.

— Нещо друго?

— Да. Носел шофьорски ръкавици. Черни. Посред лято този тип ходи с ръкавици и никой не може да го разпознае, Господи!

Спря се да запали третата си цигара, откакто бяхме тръгнали. Кларънс прие това като сигнал, че заповедта е отменена, и се запъти да подуши купчинка, оставена от друго куче. Може би една от причините, поради които така и не се сдобих с куче, е тази знаменателна черта на характера. Щракнах с пръсти и той ме погледна с онзи леко смутен, леко виновен поглед, така типичен за неговия род.

— Остави това — подвикнах, като отново се осланях на добрата имитация на гласа на Буба. Кларънс ме изгледа жално и бавно се върна при нас.

Беше един от онези поносими августовски дни, влажен и лепкав, без да е особено горещ. Слънцето се бе скрило зад тъмносив облак, термометърът беше стигнал докъм трийсетина градуса. Колоездаци, бегачи, младежи с ролери на краката се носеха край нас, обгърнати сякаш в ефирна паяжина.

По протежение на реката бяха прекарани пешеходни тунели, по които се стигаше до Солджърс Фийлд Роуд и Стороу Драйв. Щом сведох рамене да мина през ниския проход, внезапно се почувствах като хлапе в лунапарк и това някак ме натъжи.

— Колата ми беше открадната — каза Ванеса.

— Кога?

— В неделя вечерта. Не, наистина не мога да повярвам, че това се случи за една седмица. Искаш ли да чуеш какво стана от понеделник до четвъртък?

— Искам.

— В понеделник вечерта някой, който знае как, беше успял да се промъкне покрай охраната в нашата кооперация и да се добере до централното електрическо захранване в мазето. Бяхме без ток около десет минути. Не е кой знае каква беда, ако будилникът ти не е на електричество и на другия ден не закъснееш седемдесет и пет минути за сложно дело за убийство. — Тих стон се отрони от устните ѝ, тя изтри очи с опакото на ръката си. — Във вторник вечерта намирам на телефонния си секретар серия порнографски излияния.

— Чула си гласа му, предполагам.

— Не. Поставил е слушалката до телевизора. Сладострастни стенания, „Поеми го, кучко“, „Ела в лицето ми“ — гадости от този род. — Тя хвърли цигарата си на влажния пясък край пътеката. — В друг случай, мисля, бих отминала такова нещо, но тогава стомахът ми се сви. Съобщенията бяха общо дваисет.

— Дваисет значи.

— Да. Дваисет различни записа от порнофилми. Сряда — продължи с въздишка. — Някой ми сви портмонето, докато обядвах в кафенето на федералния съд. — Тя потупа повесената на рамото ѝ чанта. — В момента имам немного пари в брой и няколко кредитни карти, които бях оставила у дома.

Вляво от мен Кларънс внезапно спря и вирна глава. Ние също спряхме.

— Бяха ли използвани картите, които ти откраднаха?

Тя кимна.

— За някаква покупка в ловно-рибарския магазин в Пийбоди. Тъпият касиер си спомня, че е бил мъж, но въобще не е обърнал внимание, че картата е на името на жена. Купил няколко метра корда и нож.

На около сто и петдесет метра пред нас група тийнейджъри на ролери се изсипаха от тунела с приведени тела и ръце, които размахваха ритмично покрай телата си. Изглежда, си разменяха тъпотии, защото се смееха непрекъснато и ревяха с цяло гърло от възторг.

— Четвъртък — продължаваше Ванеса. — Ударът с вратата. Трябваше да се върна в съда с буца лед на носа и да помоля за отлагане поради непредвидени обстоятелства.

Буца лед, помислих си, и попилях челюстта си. Уесли би трябвало да си е изкарал патент за тези изпълнения.

— Днес сутринта — говореше Ванеса. — Започна се с обаждания за някаква моя пощенска пратка, която не била пристигнала.

Кларънс издаде глухо ръмжение, главата му все така беше наклонена, тялото му се беше превърнало в един-единствен стегнат мускул.

— Какво каза?

Отместих очи от Кларънс и ги заковах във Ванеса, а тялото ми изтръпна от предчувствието, че се доближавам до онази част, която липсваше в разследването ни с Ейнджи.

— Казах, че някаква моя пратка така и не е пристигнала. Не изглежда нищо особено, но в контекста на всичко, което ми се случи, не съм съвсем сигурна.

Отстъпихме встрани от пътя, когато хлапците ни приближиха, колелата на ролерите им съскаха по асфалта, а аз с крайчеца на окото си наблюдавах Кларънс, защото навикът му да се втурва внезапно след всичко, което се движи по-бързо от него, ми бе добре известен.

— Значи пратка — Казах, — която така и не е получена.

Кларънс джафна, но не по посока на кънкьорите. Носът му беше насочен нагоре и напред, към дъното на тунела.

— Именно.

— Откъде я изпрати?

— Пощенската кутия пред къщи.

— Бек Бей — казах аз, изумен, че толкова време не съм успял да се сетя.

Първата двойка хлапаци профучаха край нас и тогава чак видях как лакътят на третия, веднага след тях, се повдигна, зърнах усмивката, която изгря на лицето му, когато спусна лакътя си и сграбчи каишката на чантата на Ванеса. Скоростта, с която летеше, и начинът, по който извих тялото на Ванеса към мен, предизвикаха верижна реакция и плетеница от крайници. Когато дръпнаха чантата от рамото ѝ, Ванеса инстинктивно се опита да я сграбчи, ръката ѝ се изви назад и нагоре, докато аз протягах крак да препъна тийнейджъра, и всичко това стана за по-малко от секунда, преди Ванеса да полети напред, да се стовари върху мен и да ме повали по гръб. Ролерите на хлапака се отлепиха от земята и описаха дъга над протегнатите ми пръсти, а Ванеса изпусна каишката на кучето, когато ханшът ѝ се удари в земята, а стомахът ѝ се наниза на коляното ми. Чух как остана без въздух за миг, след като извики от болка, а хлапакът погледна през рамо, краката му отново бяха стъпили на твърда земя. Смееше се. Ванеса се изтърколи от мен.

— Добре ли си?

— Нямам въздух — успя да изшепне.

— Така става при такъв удар. Стой тук. Връщам се веднага.

Тя кимна, докато се мъчеше да поеме дъх, а аз се спуснах след тийнейджъра. Беше отново с групата и сега бяха поне на двайсет метра пред мен. На всеки мои десет метра те се отдалечаваха с пет. Бяха с всички сили, аз съм доста добър спринтьор, но губех преднина, особено когато стигнаха прав участък. Както тичах, пипнах един камък от земята, направих още четири стъпки и го метнах към гърба на хлапака, който отмъкваше чантата на Ванеса.

Камъкът уцели хлапака в горната част на гърба, между лопатките, и той се преви. Ъгловатото му тяло се олюля, единият му крак се отлепи от земята. Ръката му описа почти пълна окръжност, не изпускаше чантата на Ванеса, но само след миг всичките му усилия станаха безсмислени. Залитна напред, главата му тръгна към асфалта, а ръцете му се притекоха на помощ твърде късно. Чантата излетя високо и падна на тревата, докато той изпълняваше тройно салто. Приятелите му само погледнаха уплашено през рамо и отпрашиха.

Вече бяха до първия завой и изчезваха зад него, когато аз стигнах до акробата. Въпреки възглавничките на коленете и лактите си изглеждаше като хвърлен от самолет. Ръцете, краката и брадичката му бяха ожулени, представляваха розова какофония от драскотини и натъртвания. Обърна се по гръб и аз с облекчение установих, че е по-възрастен, отколкото го мислех — поне на двайсет. Взех чантата на Ванеса.

— Целият съм в кръв, кретен такъв — обади се хлапакът.

Намерих пудриера, връзка ключове и кутийка „Алтоид“ на тревата, иначе съдържанието на чантата си беше в нея. Банкнотите, захванати със сребърна щипка, и кредитните карти, привързани с ластик, лежаха на дъното между цигарите, запалката и кутийка със сенки.

— Кървиш? — попитах. — Аууу!

Тийнейджърът понечи да се изправи, но кой знае защо, се отказа и остана да лежи така.

Клетъчният ми телефон иззвъня.

— Това трябва да е той — пое си дъх хлапакът.

Устата ми пресъхна.

— Какво? — изхриптах.

— Копелето, дето ни даде сто долара да ви разпердушиним. Каза, че ще се обади. — Хлапакът затвори очи, лицето му се изкриви от болка. Извадих телефона си и погледнах към Ванеса. Проклето хлапе, помислих си, нищо няма да ми каже. И хукнах назад с телефона до ухото си.

— Уесли.

Чух пръхтене и мляскане в слушалката, гласът на Уесли звучеше, като че се намираше в баня.

— Ау, кой е добро кученце? Да. Това е то, момчето ми. Добро момче. Да. Мммм. Куш, приятелче.

— Уесли.

— Не ти ли дават да ядеш достатъчно вкъщи?

Завих и видях Ванеса, която се изправяше на крака с гръб към тунела, а на около сто и петдесет метра от нея различих тъмните очертания на куче и висок човек.

— Уесли! — изкрещях.

Мъжът в тунела се изправи, Ванеса се обърна и погледна натам, а гласът на Уесли прозвуча в слушалката.

— Да го примамиш със специалната свирка, не било трудно.

— Уесли, слушай...

— Никога не можеш да си сигурен кое точно ще пречупи една жена. Удоволствието идва от това — да опитваш различни неща, докато го откриеш. — Връзката прекъсна, мъжът излезе от тунела и изчезна. Стигнах до Ванеса, срещнах ужасените ѝ очи.

— Стой тук, чуваш ли? — наредих.

— Патрик! — Тя понечи да ме последва, но лицето ѝ се изкриви от болка.

— Не мърдай оттук! — изкрещях аз. Тунелът повтори вика ми, в гласа ми звучеше отчаяние.

— Не. Какво си...

— Нито стъпка оттук! — Пуснах чантата ѝ, тя все едно експлодира в кухнята на тунела и Ванеса се наведе да събере разсипаните си неща. Бягах напред с всички сили. Намалих, когато наближих изхода, усещах как нещо се уплътнява в гърдите ми и застрашава да стигне до гърлото, усетих с кожата си много преди да съм видял. Кларънс се очерта в тъмнината и се заклатушка към мен. Неговите обикновено тъжни кучешки очи сега бяха притаили объркване и страх.

— Ела насам, мойто момче — нежно го повиках и се отпуснах на колене. Паренето в гърлото ми се качваше към очите.

Той направи още четири крачки върху несигурните си крака и седна на опашката си. Гледаше ме, сякаш искаше да ме попита нещо.

— Хей — пошепнах, — дръж се, боец, всичко ще е наред, да, ще бъде наред.

С усилие задържах погледа си в очите му, пълни с болка и недоумение. Кучето бавно сведе глава и повърна черна течност.

— О, Господи! — изхриптях.

Приблжих се до него, сложих длан на главата му — гореше. Той се търколи на една страна, дишаше тежко.

— Хей — прошепнах отново. — Аз съм с теб, Кларънс, чуваш ли? Не си сам, не си сам...

Кучето раззина муцуна, като че искаше да произнесе дълъг звук, спазъм премина от задните му лапи до потъмнелите му очи. Сетне се

отпусна.

— Мамка мууу! — креснах отчаяно.

28.

— Искам да го изгоря жив — обяснявах на Ейнджи по телефона,
— не, искам да му натроша капачките.

— Успокой се.

Седях в чакалнята на ветеринарната лечебница, където Ванеса беше настояла да отнесем Кларънс. Внесох отпуснатото му тяло вътре и го положих внимателно на поцинкованата маса. После прочетох молбата в очите на Ванеса и останах в чакалнята.

— Иска ми се да му откъсна шибаната глава!

— Звучиш точно като Буба.

— Чувствам се като Буба. Искам го мъртъв, Ейнджи. Искам да го няма завинаги! Искам всичко това да спре веднага!

— Тогава мисли — каза тя. — Не бъди като пещерния човек, а мисли! Къде е сега той? Как да го намерим? Проверих адресите от списъка. Той не е...

— Той е пощаджия — изведнъж казах аз.

— Какво?

— Пощальон е — повторих. — Тук, в града. В Бек Бей.

— Ти не си добре... — несигурно изрече Ейнджи.

— Много съм добре даже. Уетъроу живеел в Бек Бей. Карън постоянно е при него, както казва съквартирантката й, идва си вкъщи само да си вземе пощата и да си изпере дрехите.

— Мислиш, че тя е изпращала, каквото има за изпращане...

— Да, от жилището на Уетъроу. В Бек Бей. Доктор Доу изпраща парите до пощенски кутии в Бек Бей. И въобще не е имало значение какъв адрес е написан върху плика или пратката, защото пощата е прехващана много преди да отиде там. Ванеса живее в Бек Бей и изведнъж — нейната поща не пристига там, закъдето е изпратена. Надценявали сме този негодник. Не е чак толкова находчив. Просто е откъвал пощата от кутиите, в които хората пускат писмата си.

— Проклетият пощаджия — издума Ейнджи.

Вратата се отвори и Ванеса се облегна на рамката, заслушана в това, което ѝ говореше докторът.

— Трябва да тръгвам — рекох на Ейнджи, — ще се видим след час.

Обезобразеното лице на Ванеса беше безизразно. Тя тръгна към чакалнята с несигурна стъпка.

— Стрихнин — каза, когато я пресрещнах. — Инжектиран под първото ребро. Казаха ми, че така е убил кучето ми.

Поставих ръце на раменете ѝ, но тя се освободи от тях.

— Стрихнин — повтори и тръгна към изхода. — Убил е кучето ми с отрова.

— Вече съм близко — казах ѝ, когато излязохме навън. — Ще го пипна.

Стоеше на каменните стъпала, усмивката ѝ бе някак безплътна.

— Радвам се за теб, Патрик — изрече глухо. — На мен няма какво да ми вземе повече. Кажи му го следващия път, когато си бърбите, моля те. Вече нищо не ми остана.

* * *

— Пощаджия — каза Буба.

— Само помисли — рекох, — взели сме го за някакъв свръхгений, а той всъщност е оперирал в съвсем малък периметър. Папките с поверителна информация, до които е имал достъп единствено чрез Даян Бурн и Майлс Ловъл, и кореспонденцията на хора, които живеят в Бек Бей. Той се е разпореждал с пощата на Карън и Ванеса, както и с пратките пари, които са пускани през пощенските кутии на Бек Бей. Това означава, че работи или в разпределителното на Централна поща, в който случай би трябвало да пресява хиляди писма и пратки, или...

— Това би било най-простото нещо за него — каза Буба.

Поклатих глава.

— Не. Не би му било толкова лесно да стои пред очите на всички и да пресява, търсейки това, което му е нужно. Не мисля, че е станало така.

— Събира пощата — каза Ейнджи.

И аз се съгласих с нея.

— Кара пощенския пикап, изпразва сините кутии и пълни зелените. Това е нашият човек.

— Мразя пощаджиите — каза Буба.

— Защото те мразят кучетата ти — каза Ейнджи.

— Май е дошло време отново да учим кучетата си да ги мразят — каза аз.

— Тоя кретен е отровил куче! — покъртено промълви Буба.

Кимнах.

— Виждал съм да умират хора, но тази смърт няма да забравя никога.

— Хората не могат да обичат както кучетата — рече Буба. — По дяволите! А кучетата... — В гласа му долових непозната за мен нежност. — Единственото, което могат да правят, ако се отнасяш както трябва с тях, е да те обичат. — Обърна лице към мен, а усмивката му стана хищна: — Боже мили, Боже мили! Колко начина ще измислим да му таковаме майката, когато го пипнем, а, братко? — И той вдигна ръка.

— Около две хиляди — ударих разперената му длан. — За начало.

* * *

Ако се застоиш дълго, и най-хубавата улица почва да ти се струва отвратителна. С Ейнджи бяхме на Бийкън Стрийт, на половината път от Екзетър до Феърфийлд, вече два часа. Пощенските кутии бяха на петдесет метра вдясно от нас и за това време бях успял да огледам тъмните фасади на градските къщи, черните метални огради, стърчащи под прозорците с бели рамки. Но беше и приятно всред острата лятна миризма на изобилна зеленина и тихото шушнене на едрите дъждовни капки, които се оцеждаха от дърветата и тупваха на паважа като монети. Много от сградите имаха градини по покривите си или сандъчета с цветя по первазите, домове, обитавани от преуспели бизнесмени, мъже и жени, от играчи на тенис, от спортуващ народ, собственици на домашни любимци, от художници, които изскачаха в изцапаните си с бои ризи, за да се върнат обратно след

десет минути, натоварени с пазарски пликове от „Шарет“, със стърчащ от тях букет четки за рисуване.

За съжаление двацет минути по-късно нищо от това нямаше същото въздействие върху мен.

Един пощальон мина покрай нас с увиснала до бедрото му издута чанта, забулен в мушама за дъжд. Ейнджи се обади:

— Дяволите да го вземат, да отидем и да го попитаме.

— Да бе! И той въобще няма да каже на Уесли, че някакви хора разпитват за него наоколо.

Пощальонът изкачи хлъзгавите стъпала с несигурна стъпка, стигна площадката и извъртя чантата си отпред. Взе да бърка в нея.

— Не ми се ще да ти напомням, че името му не е Уесли — каза Ейнджи за всеки случай.

— Това е единственото име, с което разполагам. Нали знаеш колко мразя промените?

Ейнджи забарабани с пръсти по таблото.

— Мамка му, аз пък мразя да чакам. — И промуши глава през прозореца.

Красивата серпантина на кръстосаните ѝ крака и талията заедно с извивката на гърба ѝ, когато направи това движение, извикаха в паметта ми спомен за дните, когато бяхме любовници, а колата ми се видя два пъти по-тясна. Обърнах глава и се загледах през предното стъкло. Когато се прибра навътре, Ейнджи каза:

— Кога за последен път имаше слънчев ден?

— Някъде през юли.

— „Ел Ниньо“ е причината, нали?

— Глобалното затопляне според мен.

— Полярните шапки се топят — информира ме тя.

— Не, това е началото на библейския потоп. Трябва да помислим за ковчег.

— Ако беше Ной и Бог ти дадеше правото да избираш, какво ще вземеш?

— В ковчега ли?

— Да.

— Видеоето и всичките си филми на братя Маркс. Не бих изкарал дълго и без „Стоунс“ и „Нирвана“.

— Откъде електричество след края на света?

— Портативните генератори не са ли решение?

Ейнджи поклати глава.

— Кофти — казах аз. — Не съм сигурен, че бих искал да съм жив в такъв случай.

— От хората — предпазливо рече тя — кого би взел?

— О, хората... Трябваше да ми кажеш, че става дума за хората. Като махнем братя Маркс и любимата ми музика... Би трябвало да са хора, които знаят как се прави добър купон.

— Това се подразбира.

— Чакай тогава да видим... Крис Рок да ме разсмива, Шърли Менсън да ми пее...

— Джагър?!

Но аз категорично поклатих глава.

— В никакъв случай. Той е прекалено красив. Ще опропасти всичките ми шансове с мацките.

— О, значи ще има и мацки?

— Трябва да има мацки.

— И ти ще бъдеш единственият мъж?

— А какво, да дяла с някого?

— Мъже! — въздъхна тя.

— Какво?! Нали е моят ковчег? Аз съм го построил?

— Познавам дърводелските ти умения. Твоят ковчег няма да излезе от залива. — Тя се изкикоти. — А аз? Ами Буба? Просто ще ни оставиш да се удавим, докато ти си играеш на Робинзон Крузо с мацките си?

Обърнах се към нея и съзрях опасно весели пламъчета в очите ѝ. Ето ни тук двамата, закотвени на едно място в изнурително изчакване, приказваме си най-чисти глупости, а изведнъж отново стана весело.

— Не знаех, че ти се иска да се повозиш.

— А какво, да се удавя ли?

— И така — започнах, наместих се на седалката и вдигнах крака си така, че коленете ни се докосваха — значи ти казваш, че ако съм един от последните, останали на планетата...

Тя неочаквано се разсмя.

— Пак нямаше да имаш шанс.

Но не се отдръпна.

Изведнъж го усетих в гърдите си, хладна струя въздух, която се освободи с въртеливо движение и понесе със себе си всичко болезнено и потискано от деня, в който Ейнджи си тръгна от апартамента ми с последния от куфарите си в ръка. Лековитата веселост беше изчезнала от очите ѝ, бе заменена от топлина, все още несигурна, пълна с въпроси.

— Съжалявам казах.

— За какво?

— За това, което се случи в гората миналата година. За детето.

Тя не изпускаше очите ми от своите.

— Не съм сигурна, че бях права.

— Защо мислиш така?

— Никой няма право да се държи като Бог: Погледни и семейство Доу. — Аз се усмихнах. — Какво смешно има?

— Просто... — Взех пръстите на дясната ѝ ръка в моите, тя примигна, но не ги отдръпна. — През последните девет месеца започнах да гледам на това от твоята гледна точка, може би беше по-скоро работа на роднините. Може би трябваше да я оставим там. Само на пет години, а и изглеждаше щастлива.

Тя повдигна рамене и стисна леко ръката ми.

— Никога няма да разберем, не мислиш ли?

— За Аманди Маккривди?

— За каквото и да било. Мисля, че дори когато остареем и побелеем, ще продължаваме да се питаме дали сме се примирили с нещата, които сме сторили, ще се обръщаме назад и ще се чудим как е трябвало да направим едно или друго.

Стоях, без да мръдна, с очи, вгледани в нейните, изчаках търсенето ѝ да свърши, да види на лицето ми всички отговори, които очаква да получи от мен. Тя леко наклони глава и устните ѝ се разтвориха едва. И точно тогава бялото бусче на пощите преряза стената от дъжд от лявата ми страна, плъзна се покрай нас със запалени предупредителни светлини и спря до пощенските кутии на петдесет метра пред нас. Ейнджи се отдръпна, а аз се обърнах напред.

Мъж в блестяща от водата мушама с качулка, облечена върху синьо-бялата му пощенска униформа, изскочи от дясната страна на буса. В ръцете си носеше голяма бяла пластмасова кутия, чието съдържание беше предпазено от дъжда със свободно прикрепена върху

отвора голяма найлонова торба за отпадъци. Мъжът заобиколи и застана пред пощенските кутии, остави кутията в краката си и с ключ, прикрепен с дълга връв за колана му, отключи сандъка.

Лицето му бе скрито от спуснатата качулка, но докато изпразваше пластмасовата кутия, успях да видя устните му — плътни, червени и жестоки.

— Това е той — казах на Ейнджи.

— Сигурен ли си?

— Сто процента — кимнах. — Това е Уесли.

— Или Артиста, известен доскоро като Уесли. Аз така го наричам.

— Защото имаш нужда от психиатър.

Докато го наблюдавахме как пълни зеления сандък пред себе си, другият пощальон, когото бяхме видели в началото, слезе по стълбите и го повика. После отиде до него при кутиите и се разприказваха, повдигнали глави под дъжда. Сетне ги сведоха и се засмяха на нещо. Побъбриха още около минута, после Уесли помахаша с ръка, скочи в пикапа и отпътува.

Отворих вратата си и оставих зад себе си едно изненадано „Хей!“, което се отрони от устните на Ейнджи.

— Чакай! Чакай! — извиках. Уесли вече бе на светофара на Феърфийлд, който светеше зелено, така че колата продължи, престоена вляво, готова за завой по Глочестър.

Другият пощальон присви очи и ме изгледа.

— Опитваш се да хванеш автобуса ли, друже?

Аз се приведох, все едно че съм останал без въздух.

— Не, просто ей онова бусче.

Той услужливо протегна ръка.

— Дай, аз ще го взема. Писмото ти. Искаш да пратиш писмо, а изпусна събирането на пощата, нали?

— А? Не. — Поклатих глава, после посочих с ръка нагоре по Бийкън в момента, в който Уесли завиваше по Глочестър. — Видях ви двамата да си говорите, мисля, че той е бившият ми съквартирант. Не съм го виждал от десет години.

— Скот?

Скот.

— Да бе! — провикнах се радостно. — Скоти Саймън! — И плеснах с ръце.

Но пощальонът поклати глава.

— Съжалявам, друже.

— Какво?

— Това не е твоят приятел.

— Той е — настоях аз. — Скоти Саймън беше! Не може да съм се припознал!

Пощальонът изпръхтя подигравателно:

— Не искам да ви обидя, господине, ама май трябва да идете на очен лекар. Името на моя колега е Скот Пиърс и никой досега не го е наричал Скоти.

— По дяволите! — изиграх тотално разочарование. Вътре в мен избухна фойерверк.

Скот Пиърс.

Пипнах те, Скот, проклет да си.

Искаше да играем? Е, добре, криеницата свърши. Нека започнем истинската игра, негоднико!

29.

Прекарах седмицата със Скот Пиърс — следвах го до работата му всяка сутрин, следвах го до вкъщи всяка вечер, Ейнджи беше с него през деня, когато аз спях, така че го оставях на нея, след като изкараше пикапа от гаража на Ей Стрийт, и отново беше под мое наблюдение, когато излизаше от Централната пощенска палата и поемеше по Форт Пойнт Ченъл за последното събиране на пощата за деня.

Сутринта напускаше Ей Стрийт с натоварения догоре пикап. Откарваше пратките до зелените кутии по Бек Бей, където те ще бъдат взети от пощенските раздавачи, които ще ги разнесат по адреси. След като обядва — късно следобед, според Ейнджи, той тръгва отново, този път с празен пикап, който постепенно ще напълни със съдържанието на сините пощенски кутии. Веднъж свършил и това, оставя товара си в разпределителното и работният му ден приключва.

Всяка вечер изпива един малък скоч със свой колега в „Келтска прегръдка“ на Отис Стрийт. Винаги си отива след първото питие, независимо колко души го увещават да остане, винаги слага десет долара на масата — те покриват поръчката му и бакшиша.

Тогава тръгва по Съмър Стрийт и продължава по Атлантик, докато стигне Конгрес Стрийт, където завива вдясно. Пет минути по-късно вече е на Слийпър Стрийт, където се намира мансардният му апартамент, и остава там. В единайсет и половина угася лампите.

Трябваше да свикна да го наричам в себе си Скот вместо Уесли. Името Уесли му прилягаше — патрициански надменно и студено. Скот звучеше по-скоро угоднически, като име на човек от средната класа. Уесли ставаше за име на колега, когото познаваш от колежа, който е бил капитан на отбора по голф, не обича черни, не обича и простосмъртните купони. Скот, от друга страна, е твой човек, носи размъкнати тениски и торбести гащи, организира мили игрички с топка и понякога повръща отзад в колата ти.

Но след като го наблюдавах известно време — време, през което се държеше много повече като Скот, отколкото като Уесли — гледаше

телевизия, четеше в удобния си люлеещ се стол, приготвяше си храна в микровълновата фурна и бавно я дъвчеше, опрял лакти на бара — та след като се нагледах на всичко това, свикнах с името Скот. Скот Зловещия. Скот Гадния кретен. Скот, набелязан за убиване.

Още първата нощ, в която започнах да го следя, на сградата срещу неговата открих пожарна стълба, която стигаше до покрива. Жилището му беше на четвъртия етаж, броени от тротоара, и два под мястото, от което го наблюдавах от покрива. Слава Богу, Скот Пиърс не си правеше труда да пуска завесите на високия си от пода до тавана прозорец, закрити бяха само прозорците на спалнята и банята. Така че имах чудесна възможност да гледам право в просторната му, добре осветена дневна, в кухнята и трапезарията. Виждах и черно-белите фотографии в рамка, наредени по стените. Бяха смразяващи изображения на голи дървета и замръзнали реки, извиващи под вятърни мелници, на една се виждаше обширно сметище на преден план, а в дъното, на голямо разстояние — Айфеловата кула; на друга беше Венеция през декември; Прага, снимана в дъждовна нощ.

Докато местех бинокъла си от една към друга, все повече се убеждавах, че самият Скот Пиърс е правил тези снимки. Всички бяха с изключителна композиция, всички притежаваха дистанцирана, почти клинична чистота и до една бяха студени като смъртта.

Нощите, през които го наблюдавах, не направи нещо извън обичайното и това само по себе си вече беше неестествено. Може би едва когато влезеше в спалнята си, започваше да се обажда на Даян Бурн или на други хора, набелязваше следващата си жертва или планираше ново нападение над Ванеса Мур или над някой друг, който ми е близък и за когото се тревожа. Може би държеше жертва, прикована за крака на леглото му. Може би, когато мисля, че си е легнал, той разлиства записките на някой психиатър или отваря нечия открадната кореспонденция. Може би. Но не и докато го наблюдавах.

Що се отнася до делника му, Ейнджи докладва същото. Пиърс никога не се задържал в пикапа за време, което би му позволило да пресява пощата, която е прибрал през втората половина на работния си ден.

— Действа като по ноти — каза Ейнджи.

За щастие ние не бяхме като него. По щастлива ирония през тази иначе тягостна седмица Ейнджи успя да отвори личната му пощенска

кутия и да вземе телефонния му номер от сметката за телефона.

И това беше. Друго — нищо. Фасадата му започваше да изглежда непробиваема.

Всякакъв достъп до апартамента беше изключен. Нямаше и начин да поставим подслушвателни устройства. Всяка вечер, след като се прибереше, Скот Пиърс изключваше алармената система, която се намираше на входната му врата. По горните ъгли бяха монтирани камери. Предполагам, че се задействаха чрез детектори за движение. Даже и да минехме през всичко това, бях сигурен, че Скот Пиърс се е презастраховал сто пъти.

По едно време взех да се чудя — след толкова ноци, кацнал на покрива и загледан в нищото, което ставаше вътре — дали пък той не е по петите ни, разбрал е, че сме го разкрили, че знаем кой е. Не ми се струваше много вероятно и все пак: стига само колегата му, с когото разговарях на улицата, да се пошегува с него, взимайки легендата ми за чиста монета. „Хей, Скот, а онзи ден някакъв твърдеше, че си бившият му съквартирант, ама аз го светнах по въпроса“ или нещо подобно.

Една нощ Скот Пиърс се изправи до прозореца. Пийваше скоч и гледаше към улицата. Повдигна глава и впери очи в мен. Но не бях аз този, когото наблюдаваше.

Нощта бе черна, стаята — осветена от наредени на релса електрически крушки. Единственото, което би могъл да види, бе собствено му отражение в огромния прозорец.

Май беше очарован от гледката — дълго стоя, загледан право в мен. После вдигна чашата си като за тост. И се усмихна.

* * *

Взехме Ванеса през нощта, слязохме с помощния асансьор, минахме по коридора, ползван от поддръжката, и излязохме през задната врата на нейната кооперация. Качихме я в пикапа на Буба. За разлика от повечето жени, които са се качвали в това возило и са сядали редом с Буба, Ванеса не премигна стреснато, не преглътна възглас на учудване и не се отдръпна от него. Настани се на седалката, като да си бе у дома, и запали цигара.

— Рупрехт Роговски — каза тя. — Права ли съм?

Буба сподави прозявка в юмрука си.

— Никой не ме нарича Рупрехт.

В мига, в който Ейнджи потегли, Ванеса вдигна ръка в знак на извинение.

— Моя грешка. Беше Буба, нали? — Той кимна. — Какво те доведе в цялата работа, Буба?

— Идиотът уби куче. Обичам кучетата. — Той се наклони напред и опря лакти на коленете си. — Искам да те питам нещо: в състояние ли си да прекараш известно време с някой, недобре в главата, за когото казват, че има „антисоциално поведение“?

— Вярвам, знаеш с какво си вадя хляба? — засмя се тя.

— Знам ами — каза Буба, — нали ти отърва приятелчето ми Нелсън Фераре!

— Как е господин Фераре?

— Същият си е.

Като казаха Нелсън — той сега беше заел мястото ми на покрива срещу прозорците на Скот Пиърс. Току-що се беше върнал от Атлантик Сити, където беше успял да се влюби в сервитьорка, която също била много влюбена в него — до момента, в който останал без пари. И сега беше отново тук, готов да направи каквото и да било за някой и друг долар, за да има шанс да заминее обратно при сервитьорката си и пак да остане без пари.

— Все още ли се влюбва във всяка жена, която види? — попита Ванеса.

— Абсолютно. — Буба се почеса по брадичката. — Сега да сме наясно, сестро, ето как ще стане работата — направо ще съм лепнат за теб.

— Хм, звучи вълнуващо.

— Ще спиш при мен — продължи Буба, — ще ядеш с мен, ще пиеш с мен, ще идвам с теб в съда. Докато не пипнем пощаджията, ще бъдеш пред очите ми. Налага се да свикнеш с това положение.

— Нямам търпение да започне — каза Ванеса и се намести на седалката. — Патрик?

Обърнах се.

— Да?

— Твое ли е решението да не ме охраняваш лично?

— Имали сме връзка. Ангажиран съм емоционално.

— Ангажиран бил емоционално! — измърмори тя и стрелна Ейнджи с очи. — Как пък не!

* * *

— Скот Пиърс — започна Девин, когато на следващата вечер седяхме в Кръчмата на Неш на Дорчестър Авеню — е роден във Филипините, баща му е бил военен, на работа в Субик Бей. Раснал е по цялото земно кълбо. — Тук Девин заразливта бележника си. — Западна Германия, Саудитска Арабия, Северна Корея, Куба, Аляска, Джорджия и накрая — Канзас.

— Канзас? — попита Ейнджи. — И не Мисури?

— Канзас — повтори Девин.

Оскар Лий, партньорът на Девин, изсумтя недоволно. Ейнджи присви очи към него и поклати глава. Той се усмихна, взе оставената да угасне пура от пепелника и я запали отново.

— Бащата е бил полковник — заговори отново Девин. — Полковник Раян Пиърс от разузнаването. Назначение — секретно. — Погледна към Оскар. — Но ние имаме приятели.

Оскар посочи с пурата към партньора си.

— Забележи, че Белият човек винаги казва „ние“, когато всъщност говори за мен и за моите източници.

— Хайде пак расови предразсъдъци — опита да протестира Девин.

Оскар изтърси малко пепел от пурата.

— Полковник Пиърс е бил ПО.

— Какво е пък това? — попита Ейнджи.

— „Психологически операции“ — поясни Оскар. — Един вид плашат му, за да измисля нови начини за изтезаване на врага. Да разпространява фалшива информация например, но най-вече да прецаква мозъците на хората.

— Скот единствен син ли е?

— Така излиза — каза Девин. — Родителите се развеждат, когато Скот е на осем години. Майка му се нанася в някакво скапано жилище, субсидирано от държавата. Взима и него. Следва съдебно нареждане,

което забранява достъпа на бащата до майката и сина. Тя го изправя пред съда на няколко пъти и тук започва „веселото“: тя предявява обвинението, че бащата е злоупотребил със служебните си задължения, използвайки психотропни вещества и други методи срещу нея, тоест правил опити да превърне мозъка ѝ в боза и да я изкара луда. Но нямала доказателства. В крайна сметка бащата успял да се пребори със съдебното нареждане — извоюва срещи със сина си всеки два месеца. Един ден, когато хлапето се връща вкъщи — бил на около единайсет, — намира майка си, седнала на дивана, с прерязани китки.

— Самоубийство — предположи Ейнджи.

— Да — каза Оскар. — И хлапето отива при баща си в базата. Когато навършва осемнайсет, постъпва в Специалните части. Следва УЗ.

— Какво?

— Уволнение по заслуги — поясни Оскар. — След Панама 1989-а. И тук вече съм искрено заинтригуван.

— Защо?

— Ами защото — започна Оскар — тия момчета от Специалните части — те са войници до живот. Не би трябвало да служат само две години и — хайде навън като обикновения аскер. След Панама Пиърс е имал възможност да изгради шеметна кариера.

— Но? — попита Ейнджи.

— Но не става така. И затова се обадох на друг мой приятел — Оскар стрелна с поглед Девин — и той поразрови тук и там. В крайна сметка се оказа, че нашето момче малко са го наказали.

— За какво?

— Частта на лейтенант Пиърс — под негово директно командване, както се оказва, е ударила погрешна цел. За малко да го изправят пред военен съд. Но познавал някакъв началник с влияние и така и той, и момчетата му се измъкват само с военния еквивалент на онова, което се нарича дипломатическо скъсване на отношенията. Остават си с УЗ-то, но няма Пентагон, няма Лангли.

— А каква цел са ударили? — попита Ейнджи.

— Трябвало е да щурмуват сградата, в която са се намирали членове на тайната полиция на Нориега. Вместо това те бастисали „цел“ две врати по-надолу.

— И?

— Разпердушилили публичен дом в шест сутринта. Изпозастреляли всички: двама сутеньори, и двамата панамци, и пет проститутки. Както сочи информацията, вашето момче, за да се увери, че няма живи свидетели, употребило щика си върху мъртвите женски тела, преди да подпали мястото. Може да е само слух, но това е, което моят източник си спомня по случая.

— И армията — уточни Ейнджи — никога не го е изправила пред военен прокурор?

Оскар я погледна, сякаш беше пила повече, отколкото се полага.

— Говоря ви за Панама 1989 година — озъби се Оскар. — Избиха девет пъти повече цивилни, отколкото военни. И всичко това — за да хванат наркодилър, който имал връзки с ЦРУ по времето, когато Управлението се подчиняваше безпрекословно на администрацията на президента. Цялата работа смърдеше достатъчно, за да се обръща внимание на някаква дребна грешка. Правилата са прости: дръж пресата настрана; ако си очистил някого, дете не е трябвало — драсни му клечката и продължавай нататък! — И Оскар вдигна рамене.

— Пет жени — каза Ейнджи.

— Не всичките ги е убил той — каза Оскар. — Целият взвод е стрелял.

— Да де — каза Ейнджи, — не ги е убил всичките, само е искал да се презастрахова, че никоя няма да оживее.

— С щик — добавих.

— Това е положението — философски отбеляза Девин и запали цигара. — Ако имаше само хубави хора на този свят, щяхме да сме без работа. Но както и да е — Скот Пиърс успява да се измъкне, връща се в Щатите и живее с баща си, който по това време е пенсиониран, две години. След няколко месеца старецът умира от сърдечен удар, а Скот печели джакпота от тотото.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което казвам — печели джакпота.

— Не може да бъде!

— Кълна се в майка си! — Девин вдигна ръка. — Честно! Добрата новина е, че той познал шестте печеливши числа и че джакпотът бил близо два милиона. Лошата обаче е, че още осем души са паснали същите числа, така че, след като се приспадат таксите, той

взима около осемдесет и осем хиляди. Тогава си купува черното шелби и се появява в Бостън през лятото на 1992-ра. Тогава взима и изпитите за пощенски работник. От тогава до сега, доколкото ни е известно, той е образцов гражданин.

Оскар погледната празната си чаша.

— Още по едно? — извърна очи към Девин.

Девин закима енергично.

— От тях.

— Ама разбира се. — Оскар направи знак към бармана, като с ръка описа окръжност над масата ни. Барманът щастливо кимна. Разбира се, че ще е щастлив. Като черпех аз, Оскар и Девин пиеха най-доброто, което предлагаше заведението. И то като сюнгери!

Когато видях сметката, доста се чудих за кого ползата от срещата ни е била по-голяма. И дали кредитната ми карта ще покрие разходите. И защо нямам нормални приятели, които пият чай.

* * *

— Искате ли да знаете какво прави пощенската система на Съединените щати с онези писма или пратки, които не стигат до адресата? — попита ни Ванеса Мур.

— Казвай — обади се Ейнджи.

Бяхме на втория етаж в склада на Буба, който той използваше за жилище. Обикновено помещенията са минирани, понеже... е, понеже Буба е абсолютно куку, но сега бе дезактивирал експлозивите — докато Ванеса е при него.

Тя отпиваше от кафето си на бара, който започва от машината за игра на кегли и завършва до баскетболния кош. Току-що беше излязла от банята и косата ѝ все още беше влажна. Бе облечена в черна копринена риза, пусната свободно върху нарочно прокъсани дънки, беше боса и мачкаше сребърно колие между пръстите си, като се въртеше бавно на стола си.

— Като получат оплакването, пощите първо ви казват, че понякога се случва някоя пратка да се загуби. Като че ли ние не знаем. Когато им казах, че цели единайсет писма, изпратени до единайсет различни адреса, не са пристигнали, препоръчаха ми да се обърна към

канцеларията на пощенския инспектор, макар че, както добавиха, се съмняват, че това ще помогне. От канцеларията на пощенския инспектор ми казаха, че са изпратили следовател, който ще интервюира моите съседни, тоест ще провери дали те нямат нещо общо с тази работа. Тогава им казах: „Но аз лично пуснах писмата в пощенската кутия!“, на което те отговориха, че ако им дам списък на адресатите, ще изпратят друг човек да интервюира хората там.

— Това не може да е сериозно — обади се Ейнджи.

Ванеса поклати глава.

— Като в роман на Кафка е. Когато им казах: „Добре де, защо не проверите разносвача или шофьора, който събира цялата поща за разпределителното?“, те ми отговориха: „След като със сигурност установим, че никой друг не е замесен...“ Но аз продължих: „И така, вие ми казвате, че когато се случи кореспонденция да се загуби, предположението за виновност пада върху всеки друг, но не и върху лицето, което я разнася.“

— Кажете им какво ти отговориха — нахлу в кухнята Буба.

Тя му се усмихна и отново се обърна към нас.

— Казах ми: „И така, госпожо, ще ни дадете ли списък на съседите?“

Буба беше стигнал до хладилника, отвори го и измъкна бутилка водка. Както беше с гръб към мен, забелязах, че косата му на тила е влажна.

— Шибаните пощи! — каза Ванеса и пресуши чашата кафе. — И после се чудят защо хората предпочитат мейла и „Федерал експрес“.

— Макар че марката е само трийсет и три цента — каза Ейнджи.

— Трябва да има чаши долу — рече Буба.

Ванеса се наведе. Той наблюдаваше кичур от влажната ѝ коса, праметнат през рамото ѝ, бутилката в ръката му не трепваше. После погледна към мен.

Тя извади четири чаши.

Погледнах към Ейнджи — тя ги наблюдаваше с полуотворени устни и леко объркване.

— Все по-често си мисля, че просто ще взема да го пребия тоя кретен — заяви Буба, докато Ванеса разливаше водка по чашите.

— Какви ги приказваш! — обадох се аз.

— Не — каза Ванеса. — Вече говорихме по този въпрос.

— О, говорихме значи... — Буба гаврътна водката на екс, остави празната чашка на бара и Ванеса я напълни отново.

— Точно така — кимна Ванеса. — Ако разбере, че ще бъде извършено криминално деяние, според клетвата, която съм дала, трябва да уведомя полицията незабавно.

— Да бе — рече Буба, — бях забравил!

— Бъди добро момче — измърка Ванеса.

— Дадено.

Ейнджи присви очи към мен. Потиснах желанието си да скоча от стола и да хукна навън с писъци.

— Вие двамата няма ли останете за вечеря? — попита Ванеса.

Ейнджи се изправи и чантата ѝ падна на пода.

— Не, не... Ние... Ние вече ядохме, така че...

— Да — станах и аз, — ние ще... ще...

— Ще тръгвате? — подсказа Ванеса.

— Да. — Ейнджи вдигна чантата си. — Ще тръгваме.

— Даже и не близнахте водката — укорително рече Буба.

— Изпийте си я — казах. Ейнджи беше прекосила разстоянието до вратата с шест крачки и ме чакаше там.

— Чудесно — рече Буба и изля още една доза в гърлото си.

— Намира ли ти се лимон? — попита Ванеса. — Пие ми се текила.

— Ще потърся.

Бях вече до вратата, когато погледнах към тях. До огромната фигура на Буба, наклонена към хладилника, о който беше подпрял рамо, дребното тяло на Ванеса изглеждаше като струйка дим, извила се към него.

— До скоро — подвижна тя, без да откъсва очи от Буба.

— Да, до скоро — казах.

Напуснах, като да ме гонеха дяволите от ада.

* * *

В момента, в който излязохме от склада на Буба, Ейнджи започна да се смее. Кикотът ѝ беше неудържим — направо я оставяше без дъх. Тя се облегна на една катерушка наред детската площадка и вдигна

поглед към бронираните стъкла, които Буба беше монтирал на прозорците си. Избърса очи и си пое въздух на пресекулки.

— Боже, Боже! Твоята адвокатка и Буба. И това ако не е купон!

— Въобще не е моя — казах и се облегнах на един метален прът до нея.

— Вече — определено не — потвърди тя, — в това трябва да сме сигурни. Занапред нормалните мъже няма да я интересуват.

— Ейнджи, та с Буба почти не може да се разговаря!

— Вярно. Но пък е надарен с мъжество, Патрик. — Тя си захили. — Не преувеличавам.

— Какво, имаш информация от първа ръка?

— Ще ти се — прихна тя.

— Тогава откъде знаеш?

— Мъжете могат да отгатнат кой номер сутиен носи една жена дори ако е намъкнала три пуловера и палто. Защо мислиш, че ние, жените, сме по-малко прозорливи?

— Ааа — проточих, а в съзнанието ми се прожектираше сцената около бара, бавните увивни движения на Ванеса върху стола, Буба — загледан в кичура влажна коса, полазил по врата ѝ.

— Буба и Ванеса — каза Ейнджи — един до друг в хамака.

— За Бога, престани.

— Ревнуваш ли? — стрелна ме с очи тя.

— Не.

— Дори и мъничко?

— Нито микрон.

— Лъжец.

Извърнах глава, носовете ни почти се докоснаха. Известно време мълчахме, стояхме облеgnати на металните пръти, нощта меко галеше лицата ни, бяхме затворили очи. Някъде далеч зад Ейнджи пълната луна изплува в черното небе.

— Много ли мразиш косата ми? — прошепна Ейнджи.

— Не. Просто е...

— Къса? — И се усмихна.

— Да. Не те обичам заради косата ти.

Тя леко помръдна, подпря рамото си в празното място между две халки.

— Тогава защо ме обичаш?

— Искаш да изброя причините? — Тя не каза нищо, само ме гледаше. — Обичам те, Ейнджи, защото... не знам. Защото винаги съм те обичал. Защото ме разсмиваш. И то много. Защото...

— Какво?

Плъзнах ръка през кръста ѝ.

— Защото, откакто си отиде, все сънувам, че спиш до мен. И като се събудя, ароматът на тялото ти е все още край мен и аз все още съм в полусън, но не го знам, така че протягам ръка към теб. Посягам над възглавницата ти, а теб те няма. И аз лежа така в пет сутринта, слушам как птиците отвън се събуждат, а теб все те няма, ароматът ти започва да изчезва, изчезва и... — Прочистих гърлото си. — И няма нищо, освен мен, сам в празното легло. С белите чаршафи. Бели чаршафи и кресливи птички, и всичко това ми причинява болка! И единственото, което мога да направя, е да затворя очи и да лежа така и да си внушавам, че не искам да умра.

Нито едно мускулче не помръдваше на лицето ѝ, ала погледът ѝ блестеше.

— Това не е честно — каза и изтри влагата от очите си.

— Нищо не е честно — потвърдих. — Ти каза, че не се получава при нас. — Тя вдигна ръка, но аз продължих: — Кое не се получава, Ейнджи?

Тя стоеше безмълвна, с брадичка, опряна в гърдите. По едно време прошепна:

— Нищо.

— Да, нищо — дрезгаво прошепнах.

В тихия ѝ смях имаше сълзи. Тя отново изтри очи.

— И аз мразя това, в пет сутринта, Патрик. — Повдигна глава и ми се усмихна с треперещи устни. — Толкова го мразя!

— Наистина?

— Да. Онова момче, с което бях известно време, нали го помниш?

— Трей — казах аз.

— Казваш го така, че звучи като мръсна дума.

— Е, и какво за него?

— Вярно е, че спях с него, но не понасях да ме прегръща след това. Както, когато се обръщах с гръб и ти прокарваше едната си ръка

под врата ми, а с другата ме прегръщаше през гърдите. Не понасям друг да го прави!

Не можах да измисля нищо по-подходящо и затова казах:

— Това е добре.

— Липсваше ми! — пошепна тя.

— Ти също.

— Не съм лесна за понасяне — каза тя. — Час по час си променям настроението. Имам лош характер. Мразя да пера. Не обичам да готвя.

— Да — казах. — Точно така.

— Не че ти си самото съвършенство...

— Да, обаче готвя!

Тя протегна ръка и прокара длан по късите косми, които постоянно покриваха лицето ми — малко по-плътни от сянка, много по-тънки от истинска брада — които бях оставил да растат, за да прикриват ужасния белег, който ми направи с бръснача си Джери Елин преди три години.

Тя нежно прокара палец по сбръчканата плът, която на пипане беше като гума. Не е най-страховитият белег, но все пак е на моето лице и аз някак си съм горд с него.

— Може ли да избърсна това, още тази вечер? — попита.

— Веднъж каза, че с брада изглеждам много мъжествен.

— Така е — усмихна се тя, — но просто не си ти.

Замислих се по въпроса. Три години със защитна растителност по лицето. Три години крия пораженията от най-гадната нощ в живота ми. Три години в опити да прикривам този недостатък.

— Искаш да ме обръснеш? — най-сетне попитах.

Тя се наклони към мен и ме целуна.

— И това между другите неща.

30.

Ейнджи ме събуди в пет сутринта, постави топлите си длани върху свежо обръснатите ми страни, езикът ѝ се опитваше да отвори устата ми, докато краката ѝ изритваха и последния ъгъл завивка от нас и по-голямата част от мен беше покрита от тялото ѝ.

— Чу ли птиците?

— Не — някак си успях да отговоря.

— И аз не ги чух.

* * *

Лежахме прегърнати, докато утрото пълнеше стаята със светлина. Ейнджи се бе свила в мен като в мида.

— Знае, че го наблюдаваме — пророних.

— Пиърс ли? И аз имам това чувство. За цялата седмица, откакто го следим, спря само веднъж — за едно кафе. Ако пресява кореспонденцията на някого, не го прави в колата — Тя се обърна, гладкото плъзване на тялото ѝ по кожата ми подпали кръвта ми. — Много е умен. Ще изчаква.

Отместих късо косъмче коса от миглата ѝ.

— Това твое ли е? — попита.

— Мое. — И станах от леглото. — Каза, че времето е от голяма важност. Затова горе на покрива се опита или да ме купи, или да ме откаже от играта — времето не му достигаше за нещо.

— Така е — каза Ейнджи. — Но трябва да отчетем, че това беше, когато той все още си е мислел, че има споразумение със семейство Доу. Сега, когато такова няма, защо...

— Откъде сме сигурни, че няма?

— Само от Кристофър Доу. Исусе Христе, та той унищожи дъщеря им! Защо да му плащат — вече няма с какво да ги притиска!

— Да, но помниш, че самият Кристофър Доу е сигурен, че той пак ще се върне към тях. Ще се заеме с Кери, ще се опита да я смаже, както Карън.

— И какво ще спечели от това?

— Не става дума само за печалба — казах аз. — Мисля, че е въпрос на принципи за Пиърс. Защо да се отказва от този лесен начин за изкарване на пари?

Ейнджи прокара пръсти по корема и гърдите ми.

— Как по-точно би направил нещо на Кери Доу? Съмнявам се, че ако е посещавала психиатър, той е бил психиатърът и на дъщеря ѝ. Схемата „Даян Бурн“ е неприложима. Семейство Доу не живеят в града, така че не може да се бърка в кореспонденцията им.

— Практиката на Пиърс е — заразсъждавах на глас, като се подпрях на лакът, обърнат към Ейнджи — да действа чрез един лекар психиатър, в един пощенски район. Добре. Но това са нещата, които са му били под ръка. Сега баща му е професионален убиец на съзнания, самият той е бил в Специалните части.

— Е?

— Е, аз мисля, че той винаги е добре подготвен. И нещо повече — мисля, че винаги е готов за импровизации. И че той винаги, ама винаги работи на базата на лична информация — най-интимните неща. Това е в основата на всичките му действия. Въобще не се поколеба да плати на нужните хора, за да получи сведения за нас. Разбра, че Буба ми е страшно близък, и веднага използва тази информация. Разбра, че си недосегаема заради дядо си, и като не може да стигне до мен чрез Буба, нападна Ванеса. Неговият обсег може и да е ограничен, но иначе е дяволски умен.

— Така излиза. А всичко, което знае за семейство Доу, го знае от Уесли.

— Да, но това е стара информация. Дори Уесли да е все още някъде наоколо, информацията му е остаряла с десет години.

— Вярно.

— Пиърс би имал нужда от помощта на някой, който не само е познавал много добре семейство Доу, но продължава да е близък с тях и сега. Колега на доктора. Добра приятелка на съпругата. Или...

Погледнах към Ейнджи, тя се повдигна на лакът и двамата викнахме в хор:

— Прислугата.

* * *

В шест вечерта Шивон Мълруни слезе от влака в Уестън и забърза по тротоара, преметнала чантата си през рамо.

Когато минаваше край хондата на Ейнджи, ме видя, седнал на капака, и лицето ѝ се изопна.

— Здравсти, Шивон — потърках брадичката си. — Какво мислиш за промяната?

Тя погледна през рамо към мен и не отговори веднага.

— Не ви познах, господин Кензи. Имате белег.

— Да, имам — плъзнах се от капака. — Подарък от един юнак.

— За какво? — Раменете ѝ се изпънаха, когато приближих, изглеждаше, че всеки момент ще побегне.

— Бях открил, че не е това, за което се представя. И той се ядоса. Много.

— И се опита да ви убие?

— О, да. И нея също. — Посочих Ейнджи, застанала на няколко крачки от нас.

— Бил е лош човек, мисля — изрече Шивон.

— Откъде си, Шивон?

— От Ирландия, разбира се.

— Северна, нали?

Тя кимна.

— Гнездото на всички неприятности — изгъгнах.

— Не се подигравайте, господин Кензи — прошепна тя.

— Загубила си семейството си, нали?

Малките ѝ очи бяха неподвижни, тъмни и пълни с гняв.

— Да. Няколко поколения.

— И аз — усмихнах се. — Прапрапрадядо ми, ако не се лъжа, от страна на баща ми, е бил екзекутиран в Донегал през 1798-а, когато французите ни прецакаха. А прадядо ми по майчина линия — продължих и ѝ намигнах — е бил намерен с прерязано гърло, на колене и с език, отрязан наполовина, в обора си.

— Бил е предател. — Лицето на Шивон се смали.

— Или „оранжевите“ са го подредили така, за да изглежда предател. Знаеш как е на война като тази: умират хора и ти не знаеш причината за смъртта им, докато не ги срещнеш отвъд. В друг случай хора умират без видима причина, просто защото нечия кръв е кипнала, защото всичко е хаос, защото е много лесно да се измъкнеш без последствия. Чувам, че откакто са прекратили огъня, там е пълна лудница. Знаеш ли, Шивон, в Южна Африка две години след падането на апартейда са загинали повече хора, отколкото по време на режима. Същата работа и в Югославия след комунизма. Искам да кажа — фашизмът наистина е лошо нещо, но поне има някакъв респект. Отиде ли си, лошата кръв, толкова дълго потискана, кипва. Разчистват се сметки за неща, каквито набеденият не си спомня да е правил.

— Опитвате се да ми кажете нещо ли, господин Кензи?

— Просто се разприказвах, Шивон — поклатих глава аз. — Защо напусна стария Содом?

Тя наклони глава.

— А вие обичате ли мизерията, господин Кензи? Да подаряваш половината от годишния си доход на правителството? Харесва ли ви отвратително време и безкраен студ?

— Не бих казал, че което и да е от изброените неща ми се нрави — свих рамене аз. — Попитах, понеже много хора, напуснали Северна Ирландия, никога вече не могат да се върнат обратно — твърде много мераклии само ги чакат да слязат от кораба. И твойт случай ли е такъв?

— Дали някой не ме чака там, за да ме довърши?

— Да.

— Не. Не е такъв случаят — каза тя, загледана в земята. Клатеше безспир главата си, като че това движение можеше да спре превръщането на този вариант в истина. — Не. Не.

— Шивон, можеш ли да ми кажеш кога Пиърс смята да атакува отново семейство Доу? Или точно как смята да го направи?

Тя бавно отстъпи, странна усмивка изкриви устните ѝ.

— О, не, господин Кензи. Желая ви приятен ден. Разбирате ли?

— Дори не попита „Кой е Пиърс?“ — напомних ѝ.

— Кой е Пиърс? — изрече тя. — Сега доволен ли сте?

Обърна се и тръгна към стълбите, а чантата се поклащаше на рамото ѝ. Ейнджи се отдръпна настрана, когато Шивон стигна

стълбището, потънало в мрак, и се заизкачва по него. Изчаках, докато стигна до първата площадка.

— Какво е положението със зелената ти карта, Шивон? — Тя замръзна на място. — Работната ти виза редовна ли е? Защото чувам, че от Имиграционната служба са взели да стягат пръстена около ирландците. Особено в нашия град.

— Няма да го направите! — прошепна тя, без да се обръща.

— Напротив, ще го направим — обади се Ейнджи.

— Не можете.

— Можем — заявих. — Помогни ни, Шивон.

— Или какво?

— Един телефон на мой приятел в Имиграционната, Шивон, и ще празнуваш Деня на труда в шибания Белфаст.

31.

— Има досиета за всички — каза Шивон. — За мен, за господин Кензи, а също и за вас, госпожице Дженаро.

— И какво съдържат тези досиета? — попита Ейнджи.

— Всичко. Ежедневните ни навици, слабостите ни, много неща. И най-малката подробност от биографията. — Тя посочи с цигарата си към Ейнджи: — Беше толкова доволен, когато разбра за смъртта на съпруга ви. Реши, че сте в ръцете му.

— Така ли?

— Да — че това е нещото, с което можете да бъдете пречупена, госпожице Дженаро. Всеки има по нещо, което трудно може да погледне в очите. Но после откри, че имате могъщ роднина, нали така? — Ейнджи кимна. — Тогава не можеше да се стои около Скот Пиърс, повярвайте ми.

— Сърцето ми направо се къса за него — казах. — Но нека те питам нещо друго — защо реши да говориш с мен първия път, когато дойдох в къщата на доктор Доу?

— За да ви отклоня от дирята, господин Кензи.

— Да ме заблудиш, като ме насочиш към Коди Фолк? — Тя кимна.

— И какво, Пиърс реши, че ще убия Коди и край на историята?

— Би било логично, не мислите ли? — И тя погледна към кафето си.

— Даян Бурн ли е единственият му източник за психотерапевтична информация?

— Не — поклати глава Шивон, — има човек в администрацията на болницата „Маклийн“ в Белмонт. Можете ли да предположите колко пациенти преминават през „Маклийн“ за една година, господин Кензи?

„Маклийн“ е една от най-големите психиатрични болници в щата. В нея лежат и доброволно, и принудително постъпили, заболяванията, които се лекуват, са най-различни — от наркомании и алкохолна зависимост през синдром на психичната умора до

параноидна дисоциативна шизофрения с тенденции към насилие. В „Маклийн“ има около триста легла, годишно през клиниката минават над три хиляди души.

Шивон се облегна на стената в сепарето и прокара пръсти през късо подстриганата си коса. Бяхме тръгнали от спирката в Уестън, навряхме се в задръстванията, при Уолтъм се измъкнахме и ето ни в „Царството на палачинките“ на Мейн Стрийт. В пет и половина следобед посетителите бяха малко и след като поръчахме кана нормално и кана безкофеиново кафе, начумерената сервитьорка ни забрави напълно.

— Как Пиърс подбира хората?

Шивон ни се усмихна язвително:

— Той направо е магнетичен, не мислите ли?

— Никога не съм го виждала отблизо — сви рамене Ейнджи.

— Можете да ми вярвате — каза Шивон, — този човек вижда през теб чак до душата ти. — Потиснах дълбоко изпъшкване. — Първо се сприятелява, след това те вкарва в леглото. Научава слабите ти места и нещата, които не признаваш дори пред себе си, които искаш да забравиш завинаги. И тогава вече си негова собственост. И правиш това, което ти казва, иначе те смазва.

— А защо точно Карън? — попитах. — Знам, че се е опитал да даде урок на семейство Доу, но даже за човек като Пиърс това ми се струва прекалено.

Шивон приближи чашата кафе до устните си, но не отпи.

— И не можете да го проумеете, нали? — Поклатихме глави. — Започвам да ви уважавам все по-малко вас, двамата, наистина.

— О, това откровение ми причинява болка — изрекох патетично.

— Достъп, господин Кензи. Всичко е за достъп до информация.

— Това ни е известно, Шивон. Как стана, мислиш, че се насочихме към теб?

— Аз съм нищо — поклати глава тя, — чуя част от разговор тук, зърна банкова разписка там. Скот не обича малките пространства и ограничените действия.

— И така — каза Ейнджи и запали цигара, — значи Скот иска половината от всичкото имущество на семейство Доу... — Забеляза нещо в лицето на Шивон, което я накара да прекъсне изречението си по средата. — Не, това не е достатъчно, иска всичко, нали? —

Кимването на Шивон беше едва забележимо. — И затова унищожи Карън, защото е наследница. — Още едно кимване. Ейнджи дръпна от цигарата си замислено. — Но, чакай малко, това, че се представя за Уесли Доу, няма да го отведе кой знае колко далеч. Семейство Доу не биха оставили състоянието си на сина, когото не са виждали десет години. И дори да го сторят, подправената самоличност на Уесли Доу няма да свърши работа. Няма да мине пред адвокатите. — Шивон я наблюдаваше внимателно. — Дори — продължи Ейнджи, вече бавно и отмерено — ако съсипе Кристофър Доу, той пак няма да постигне нищо. — Шивон взе кибрита на Ейнджи и си запали цигара. — Освен ако... — завърши Ейнджи — не получи достъп до Кери Доу.

Името сякаш капна от устата ѝ и падна на масата между нас, тежко като чиния.

— Това е — победоносно извика Ейнджи. — Нали? Той и Кери Доу са в комбина.

Шивон тръсна пепелта си в пепелника.

— Не. А бяхте толкова близо, госпожице Дженаро!

— Тогава...

— Тя го знае като Тимъти Макголдрик — каза Шивон. — Те са любовници вече осемнайсет месеца. Тя няма никаква представа, че той е същият човек, който погуби дъщеря ѝ, а също така, че иска да унищожи и съпруга ѝ.

— Мамка му! — викнах. — Носехме снимката му последния път, но тя не беше вкъщи.

Ейнджи изрита крака на пейката с пета.

— Трябваше да отидем със снимките до тъпия ѝ клуб.

— Имате негова снимка? — Очите на Шивон бяха станали като чаши.

— Да, няколко — кимнах аз.

— О, това няма да му хареса, никак няма да му хареса...

— Ау! — престорено се разтреперих.

— Нямате идея какво става, когато е ядосан.

Наведох се над масата:

— Искам да ти кажа нещо, Шивон. И пет пари не давам за яда му. Пикая му на магнетизма. Не ми пука дали може да ми надникне в душата, или има телефона на Господ! Луд ли е? Да. Ама бил от спецчастите и може да извърти такъв ритник, че да ти отвинти главата?

Добре. Той съсипа живота на една жена, която не искаше нищо друго, освен да бъде щастлива и да кара едно шибано камри. Превърна един млад мъж в жив труп просто за да си направи кефа. На друг отрязва ръцете и езика. И накрая отрови кучето, което аз много обичах. Много! Искаш ли да видиш какво значи ярост?

Шивон отпусна глава на червената изкуствена кожа на облегалката. Хвърли нервен поглед към Ейнджи. Ейнджи се усмихна:

— Не побеснява много лесно, но като зацепи веднъж, душко... Бягай, спасявай се!

Шивон погледна към мен и прошепна:

— Той е по-умен от вас, госпожице.

— Досега е бил с една крачка пред мен — поклатих глава, — сега аз съм пред него. Сега аз съм влязъл в живота му. И ще остана там до самия му край.

Шивон отново поклати уплашено глава.

— Нямате представа...

— За какво? — прекъсна я Ейнджи.

Шивон вдигна очи.

— Срещу какво сте тръгнали и на какво ще се наденете.

— Ами кажи ни тогава.

— Не мога. — Тя прибра цигарите си в чантата. — Казах ви всичко, което можах, и вярвам, че няма да се обадите на приятеля си в Имиграционната служба. И на двамата желая най-доброто, макар че това пожелание няма да ви помогне.

Тя стана и плъзна каишката на чантата си през рамо.

— Защо Пиърс трябваше да бъде толкова безмилостен към Карън? — попитах.

Тя сведе поглед към мен.

— Карън беше единствената наследница.

— Това ми е ясно. Но защо просто не ѝ се „случи“ нещо, катастрофа или... Защо я унищожи малко по малко?

— Това си е негов метод.

— Това не е метод — казах аз. — Това е отвратително. Защо я е мразел толкова?

— Защо да я е мразел? — Тя разпери ръце с очевидно раздразнение. — Та той едва я познаваше, докато Майлс не ги представи един на друг. Беше три месеца преди нейната гибел.

— И все пак, защо трябваше да й причинява всичко това?

Тя шляпна отчаяно бедра.

— Казах ви — това си е неговият начин...

— Този отговор не ми харесва.

— Това е всичко, което мога да ви отговоря.

— Лъжеш — настоях аз. — Нещо не пасва.

— Е, господин Кензи! — Тя извъртя отчаяно очи. — На криминални типове като мен не може да се вярва. — И се запъти към вратата.

— Къде отиваш? — попитах.

— Имам приятелка в Кентън. Ще остана при нея за известно време.

— Как можем да сме сигурни, че не отиваш право при Пиърс?

Тя ме дари със зловеща усмивка.

— Ако не се появя в Бостън, ще разберат, че сте се добрали до мен. И аз веднага ставам слабото звено, нали така? А Пиърс никак не обича слабите връзки във веригата. Но не се тревожете. Никой не знае за приятелката ми в Кентън, освен вас двамата. Ще имам поне седмица време, преди някой да тръгне да ме издирва, а дотогава очаквам да сте се изтрепали един друг. — Равнодушните й очи светнаха за секунда. — А сега, желая ви успешен ден.

Тя стигна до вратата, когато гласът на Ейнджи я спря.

— Къде е истинският Уесли? — попита.

— Не знам — каза Шивон, без да ни поглежда.

— Предположения?

— Мъртъв. — Все още не се решаваше да се обърне.

— Защо?

— Той не можеше да бъде полезен повече — повдигна рамене тя.

— С всички нас, които сме свързани със Скот, рано или късно ще стане същото.

Отвори вратата и излезе навън, на паркинга. Тръгна към автобусната спирка на Мейн Стрийт, без да погледне назад, само поклащаше ритмично малката си глава, като че ли огорчена и изненадана в същото време от съдбата, която я беше запратила сред всичко това.

— Забеляза ли: „Ще разберат, че сте се добрали до мен“ — каза Ейнджи.

— Забелязах — отвърнах.

Лицето на Кери Доу като че ли се натроши на хиляди парченца.

Не се разплака. Не издаде сърцераздирателен вик, даже не направи никакво движение, когато погледна към снимката на Пиърс, която поставихме на малката масичка за кафе пред нея. Просто лицето ѝ се сгърчи и дишането ѝ се ускори.

Кристофър Доу все още беше в болницата, големият празен дом около нас беше студен и сякаш населен с духове.

— Познавате го като Тимъти Макголдрик — каза Ейнджи, — нали?

Кери Доу кимна.

— Знаете ли какво работи?

— Той е... — тя преглътна, затвори очи да не вижда снимката и се сви на канапето. — Каза ми, че е пилот в Ти Дабълю Ей. Срегнах го на летището. Видях и служебната му карта, и графика на полетите му. Живее около Чикаго. Говори като човек от провинцията.

— Искате ли да го убие — казах аз.

Тя ме погледна, очите ѝ се разшириха. Отпусна брадичка.

— Разбира се, че искате — продължих аз. — Има ли някакво оръжие в къщата?

Тя не отговори.

— Има ли оръжие? — повторих.

— Не — тихо отговори тя.

— Но вие имате достъп до оръжие — казах.

Кимна.

— В къщата в Ню Хемпшир...

— Какви оръжия държите там, госпожо Доу?

— Револвер и ловна пушка. Понякога Кристофър ходи на лов през есента.

Ейнджи протегна ръка и я постави върху ръката на Кери Доу.

— Ако го убие, той все пак ще излезе победител.

Кери Доу се засмя.

— Как така?

— Вие сте съсипана. Съпругът ви е съсипан. По-голямата част от състоянието ви ще отиде по адвокати.

Тя се разсмя отново, но този път по скулите ѝ се затъркаляха сълзи.

— И какво от това?

— Ами — меко започна Ейнджи, без да отмества ръката си — помислете, той е планирал години наред разбиването на това семейство. Не му позволявайте да успее, госпожо Доу, погледнете ме, моля ви.

Кери обърна глава, преглътна двете сълзи, които бяха спрели в ъгълчетата на устата ѝ.

— Загубих съпруга си — каза Ейнджи — по същия начин, по който вие загубихте първия си съпруг. Стана жертва на насилие. Вие поне имавте втори шанс. Само че го пропиляхте. — Кери Доу се засмя, сякаш бе чула нещо невероятно. — Но не напълно — продължи Ейнджи, — все още можете да поправите нещата. Дайте си трети шанс в името на втория, не му позволявайте да ви отнеме тази възможност.

Цели две минути никой не каза дума. Гледах двете жени, хванали ръцете си, загледани една в друга, чувах как часовникът над камината звучно отмерва времето.

— Но вие ще се разправите с него? — обади се Кери Доу.

— Да — каза Ейнджи.

— Наистина ще го накажете, за всичко...

— Ще го погребем — каза Ейнджи.

Госпожа Доу кимна, помръдна на канапето, наклони се напред и постави свободната си ръка върху ръката на Ейнджи.

— С какво мога да ви помогна?

* * *

Докато карахме към Слийпър Стрийт да сменим Нелсън Фераре на покрива, казах:

— Вече цяла седмица се мъкнем подир задника му. Къде е най-уязвим?

— Жените — рече Ейнджи. — Омразата му към тях е патологична.

— Не — не се съгласих аз. — Това е нещо по-дълбоко, отколкото ми е нужно сега. Какво би го направило беззащитен сега, в момента?

Къде са дупките по бронята му?

— Например фактът, че Кери Доу знае, че той и Тимъти Макголдрик са едно и също лице.

— Пукнатина номер едно — кимнах аз.

— Какво друго? — попита тя.

— На повечето си прозорци няма пердета.

— Така, и?

— Ти го следеше денем. Нещо да забеляза?

Тя се замисли.

— Не, май... Чакай! Да, всъщност да.

— Какво?

— Винаги оставя двигателя да работи.

— Двигателят на пикапа, когато спира тук и там?

Тя кимна усмихната.

— И ключовете на таблото — допълни.

Наближавахме края на Масачузетс Пайк и влязохме в лентата, отвеждаща в южна посока.

— Какво правиш? — попита Ейнджи.

— Дай да минем първо край Буба.

Тя се наклони напред и се взря в мен под жълтата светлина на лампите в тунела.

— Имаш план, нали?

— Точно така, имам план.

— Добър ли е?

— Малко ръбест — казах аз. — Иска шлифовка. Но е много ефективен. Поне така мисля.

— Това, че е ръбест, не е страшно — рече Ейнджи. — А иначе гаднярски ли е?

Аз се ухилих.

— Някой може да го квалифицира и така.

— Значи е добър — обобщи Ейнджи.

* * *

Буба ни посрещна на прага с хавлиена кърпа около кръста и с лице, което не изразяваше и микрон гостоприемство.

Тялото на Буба, от кръста до ямичката под адамовата му ябълка, е една масивна плоча, набраздена от тъмно и светлорозови белези във формата на рачешки опашки, както и по-малки ръбчета от зараснала кожа, дълги колкото детски пръстчета. Тези, които приличат на рачешки опашки, са от изгаряния, а останалите са следи от шрапнел. Буба се сдобил с тази топографска карта върху гърдите си в Бейрут, където бил с моряците в деня, когато терорист камикадзе влязъл с автомобила си през портала на базата, а патрулът не успял да го застреля, защото по правило им раздавали халосни патрони за оръжието. Беше прекарал осем месеца в една ливанска болница, преди да получи медал и да бъде уволнен от армията. По-късно продал медала и изчезнал за около осемнайсет месеца без следа, след което се върнал в Бостън към края на 1985-а, но вече имал връзки в нелегалната търговия на оръжие. Дойде си с гърди, които приличаха на дипломна работа на картограф, чиято тема е „Релефът на Урал“, никога не разказваше за нощта на експлозията, донесе и едно мистично безстрашие, което се усещаше от хората край него и ги правеше нервни.

— Какво? — изръмжа Буба.

— И аз се радвам да те видя. Нека влезем.

— Защо?

— Имаме нужда от някои неща.

— Какви неща?

— Неща въвн от закона.

— Айде бе!

— Буба — обади се Ейнджи, — ние вече сме наясно каква я вършиш с госпожица Мур, така че хайде да влезем.

Буба се намръщи, долната му устна провисна. Той отстъпи и ние влязохме в обширния склад, за да видим Ванеса Мур, облечена в една от огромните памучни фланелки на Буба. Беше се излегнала на червеното канапе в центъра на стаята с чаша шампанско, която крепеше на стомаха си, и гледаше „Девет седмици и половина“ на огромния телевизор на Буба. Когато влязохме, тя вдигна дистанционното и Мики Рурк и Ким Бейсингър замръзнаха.

— Хей! — извика Ванеса.

— Здравсти. Няма да ви притесняваме дълго.

Ванеса си взе няколко фъстъка от купичката на малката маса и ги пусна в устата си.

— Няма проблем.

— Неси — рече Буба, — трябва да поговорим по работа.

Ейнджи улови очите ми и размърда устни: „Неси.“

— Нещо извън закона, нали? — Буба погледна към мен и аз енергично закимах с глава.

— Да — каза той.

— Добре тогава — понечи да се изправи тя.

— Не, не — спря я Буба, — стой си тук. Ще излезем ние. И бездруго трябва да се качим горе.

— Ммм, така е по-добре. — Тя се отпусна обратно в канапето и вдигна дистанционното.

— Знаеш ли, никога не съм гледала този филм — каза Ейнджи, докато следвахме Буба към третия етаж.

— Всъщност Мики не е толкова кофти тук — казах аз.

— А и Ким с тия бели чорапки — вметна Буба.

— А и Ким с тия бели чорапки — съгласих се аз.

— Единодушна оценка от перверзните близнаци — рече Ейнджи. — Каква благодат, какво щастие.

— Виж — каза Буба, като светваше лампите, — ако има някакъв проблем, че... такова, как да кажа, че я вършим тая работа с Ванеса...

Прикрих усмивката си с длан и погледнах към една кутия, пълна с гранати.

— Какво приказваш, братко! Никакви проблеми.

— Защото аз съм нямал — взе да уточнява Буба — как го казват, стабилно...

— Гадже?

— Да. От много време.

— От гимназията, нали?

Но той поклати глава.

— В Чечня през 1984-та имах нещо.

— Никога не съм знаел, човече!

— Никога не съм ти казвал — вдигна рамене той. Постави ръка на рамото ми. — Значи всичко е наред?

— Абсолютно! — отвърнах ведро. — Как е Ванеса, харесва ли ти?

Той кимна.

— Тя ми каза, че ти не би имал нищо против.

— Така ли?

— Да, каза, че между вас двамата никога не е имало нещо дълбоко. Просто било като упражнение.

— Ха! — рекох, докато се приближавахме към Ейнджи. — Упражнение.

Ейнджи измъкна една пушка и опря приклада ѝ о хълбок. Цевите щръкнаха. Оръжието изглеждаше толкова тежко, че очаквах тя да се превие на две.

— Имаш ли оптически мерник за тая хубавица?

— Имам — отговори Буба. — А патроните?

— Колкото по-големи, толкова по-добре.

Буба обърна глава към мен и ме изгледа смаяно.

— Странно! И Ванеса казва същото.

Вече на покрива срещу апартамента на Скот Пиърс седяхме и чакахме телефонът да звънне. Заинтригуван от наличието на ловната пушка, Нелсън остана с нас.

Точно в десет телефонът на Скот Пиърс иззвъня. Наблюдавахме го как пресича дневната и вдига слушалката на телефон, окачен на носещата колона в средата на стаята. Усмихна се, когато чу гласа от другия край на жицата, облегна се на колоната и притисна слушалката между рамото и брадичката си.

Усмивката му постепенно залязваше, лицето му се сгърчи в болезнена гримаса. Той разпери ръце, като че събеседникът му можеше да го види, и заприказва бързо в слушалката, а тялото му се люлееше напред-назад за по-голяма убедителност.

И тогава, изглежда, Кери Доу затвори, защото той рязко отдръпна ухо и се втренчи в слушалката. Изведнъж изкрещя и заблъска невинния апарат в тухлената облицовка на колоната, докато в ръката му останаха няколко парченца черен бакелит, увиснали на жицата.

— Майчице! — възкликна Ейнджи. — Надявам се, че има и втори телефон.

Измъкнах от джоба си клетъчния телефон, който бях взел от Буба.

— На колко да се обзаложим, че ще строши и него, след като свърша?

И набрах номера на Скот Пиърс.

Но преди да натисна копчето за връзка, Нелсън се обади:

— Ейнджи — кимна към пушката, — ще позволиш ли аз да имам честта?

— Защо?

— Откатът ще изпрати рамото ти няколко квартала по-нататък — После насочи палеца си към мен: — Или той да го направи?

— Не е добър с прицелването.

— Даже и с оптически мерник?

— Наистина не го бива — каза Ейнджи.

Нелсън протегна ръце.

— Значи удоволствието ще бъде мое.

Ейнджи се загледа в масивния приклад. В крайна сметка кимна в съгласие.

Подаде оръжието на Нелсън и му обясни какво точно искаме. Нелсън вдигна рамене.

— Готово. Макар че защо направо не го очистим?

— Защото — каза Ейнджи — не сме убийци.

— И? — попита Нелсън.

— Убийството му би било проява на милосърдие — казах аз.

Натиснах бутончето и се свързах. Скот Пиърс стоеше, подпрян на колоната, както и преди. Бавно вдигна глава, като да се увери, че наистина чува звъненето. След това отиде до бара, извит около ъгъла на кухнята му, и вдигна слушалката.

— Ало.

— Скоти — рекох, — какво става?

— Тъкмо се чудех колко дълго ще чакам обаждането ти, Пат.

— И не си изненадан?

— Че си открил кой съм? Това беше най-малкото, което очаквах, Пат. Наблюдаваш ли ме в момента?

— Възможно е.

Той хихикна.

— И това се очакваше. С нищо не можеш да ми вземеш акъла, ако не възразяваш... Не е лошо. От около седмица усещам очи, залепени за гърба ми.

— Имаш интуиция, копеле, трябва да го признаем.

— Не знаеш и половината от дарбите ми.

— Интуицията ли ти подсказа да разпориш пет жени в Панама?

Той влезе в дневната с наведена глава, почесвайки с показалеца врата си, зловна усмивка беше изкривила едната половина на лицето му.

— Е — въздъхна в слушалката. — Написал си си домашното, Пат. Много добре. — Усмивката изчезна, а почесването стана по-яростно. — И така, Пат, приятелю, какъв е планът?

— Не съм ти никакъв приятел.

— Моя грешка. Какъв е планът бе, тъпанар?

— Ядосах ли те?

Наблюдавахме го как плъзва длан на челото си и отмята косата си назад. Погледна през черните прозорци. Подритна парченце бакелит.

— Мога да изчакам — каза най-сетне. — Ще се умориш да ме наблюдаваш и да не вършиш нищо.

— И моят партньор казва същото.

— И е права.

— Но има проблем, Скоти.

— О, какъв?

— Колко можеш да чакаш сега, след като Кери Доу знае кой е пилотът Тим Макголдрик, разбрала е, че той и кретенът, който погуби дъщеря ѝ, са едно и също лице?

Скот не каза нищо. Много странен, подобен на ниско съскане звук долетя от другия край на жицата, като шума на чайника, който се обажда, че водата е кипнала.

— Защо не ми отговориш, Скоти? — попитах. — Много съм любопитен.

Скот Пиърс внезапно се отлепи от тухлената колона и закрачи по лъснатия светъл под. Спря до големия прозорец и се загледа в отражението си, после вдигна очи към мястото, където стояхме.

— Сестра ти живее в Сиатъл, мамка ти. Тя и съпругът ѝ, и техните...

— Деца, да, Скот, всички те отидоха на почивка — казах аз. — Подарък от мен. Изпратих им билетите миналия понеделник, глупако. Заминаха тази сутрин.

— Все някога ще се върнат. — Сега вече гледаше директно към нас и от мястото си можах да видя как жилите на врата му се издуват.

— Да, ама дотогава всичко трябва да е приключено, Скоти.

— Не можеш да ме сплашиш толкова лесно, Пат.

— Не си толкова труден, Скоти. Кретен, който пуска в ход ножа си в стая, пълна с умиращи жени, е със слаби лагери. Така че пригответи се, Скот, много скоро ще започнеш да пукаш по шевовете.

Скот Пиърс гледаше предизвикателно в стъклото на прозореца си. Рече: „Слушай какво...“, и аз затворих. Втренчи се в слушалката. О, Боже, за една вечер двама души си позволиха да му затворят телефона! — казах си.

Сега вече кимнах към Нелсън.

Точно когато Скот Пиърс сграбчи телефона и го вдигна над главата си, прозорецът зад гърба му експлодира от четирите изстрела, произведени от Нелсън. Пиърс се хвърли светкавично на пода и телефонът излетя от ръцете му.

Нелсън направи пълно завъртане около себе си и стреля три пъти в прозореца, който беше пред Скот Пиърс. Стъклото се посипа като водопад от лед. Пиърс се претърколи и приклекна.

— Само не в него — напомних на Нелсън.

Той кимна, изстреля няколко куршума в пода, на сантиметри зад краката на Скот Пиърс, и той задраска по бежовия под. Изпъна се нагоре като котка и направи плонж през бара към кухнята.

Нелсън ме погледна.

Ейнджи вдигна очи от полицейския скенер, който взехме от Буба, и в това време алармата на Скот Пиърс се активира.

— Имаме около две минути и половина, мисля — каза Ейнджи.

Тупнах Нелсън с опакото на ръката си.

— Колко поразии можеш да направиш за една минута?

— Цяла камара — ухили се Нелсън.

— Действай!

Първо отнесе това, което беше останало от прозорците, после се зае с лампите. Лампата „Тифани“ с абажура си от рисувано стъкло заприлича на купчина цветни бонбончета, натъпкани в поставка от черешово дърво, когато Нелсън мина през нея. Крушките, наредени по релсата на тавана в кухнята и дневната, се посипаха като конфети от бяла пластмаса и безцветно стъкло. Видеокамерите загинаха в блясъка на сини и червени искри. Нелсън изора дървения под, превръщайки го в малки тресчици, канапетата и люлеещият се стол се разлетяха във

вид на облаци бял мъх и за десерт по хладилника цъфнаха толкова дупки, че храната вътре щеше да се развали, преди ченгетата да са написали доклада.

— Остава една минута — извика Ейнджи посред грохота, — тръгваме!

— Кой прави патроните? — извиси глас Нелсън.

— Буба.

— Добре. Значи няма да оставим следи.

Приклекли, пресякохме покрива и се спуснахме по стръмната пожарна стълба. Нелсън ми подхвърли пушката, скочи в камарото си и без да каже дума, потъна с него в тъмнината.

Докато ние с Ейнджи се качвахме в джипа, се чуха далечни сирени, може би някъде към Конгрес Стрийт, около доковете.

По най-бързия начин изчезнах от алеята, завих вдясно на Конгрес Стрийт, поех към пристанището и потънах в сърцето на града.

Направих остър ляв на Атлантик Авеню, в последния момент на жълтия сигнал намалих, когато се преустроих в лявата лента, после направих обратен завой и се насочих на юг. Сърцето ми възстанови нормалния си ритъм едва когато стъпихме на магистралата.

Извадих клетъчния телефон на Буба от джоба си и натиснах бутона за връзка, когато приближавахме рампата. Гласът на Скот Пиърс, който гракна в слушалката едно „Какво?“, беше пресипнал, чувах сирените около него.

— Сега, ето как аз виждам нещата, Скот. Първо, обаждам ти се от телефон, който не може да бъде засечен. Второ, а си ме посочил като виновник за пре моделирането на апартамента ти, а съм те посочил като изнудвача на семейство Доу. Дотук ясно ли е?

— Ще те убия.

— Великолепно. Само исках да знаеш, че това е замяната, Скот. Искаш ли да разбереш каква изненада имаме за теб утре?

— Казвай.

— Неее — рекох аз. — Изчакай и ще видиш.

— Не можеш да правиш това! Не можеш! — Гласът му се извиси, по-силен от хлопането по вратата, което се чуваше ясно. — Не можеш да правиш това с мен, мамка му!

— Мисля, че вече започнах, Скот. Знаеш ли какво?

— Какво?

— Крайно време беше, Скоти! Лека нощ!
Когато затворих, полицаите ритаха по вратата му.

32.

На следващата сутрин, докато Скот Пиърс пълнеше брезентовата си торба с писма от пощенската кутия на ъгъла на Марлбъро и Кларъндън, Буба скочи в пикапа му и потегли.

Пиърс така и не разбра, докато Буба не зави по Кларъндън, а когато пусна торбата на тротоара и хукна след пикапа, Буба вече излизаше на Комънуелт и увеличаваше скоростта.

Ейнджи долепи хондата до тротоара зад пощенската кутия. Бях оставил вратата към пасажерското място отворена и сега скочих навън, грабнах торбата и се мушнах обратно в колата.

Пиърс все още стоеше на ъгъла на Кларъндън и Комънуел с гръб към нас, когато се отдалечихме.

— Какво мислиш, че ще направи — попита Ейнджи, когато завивахме към Бъркли и се бяхме насочили към Стороу Драйв — в края на днешния ден?

— Надявам се да е нещо ирационално.

— Ирационално може да означава, че ще е свързано с кръв.

Обърнах се в седалката си и пуснах торбата с пощата отзад.

— Вече го е доказал — ако има време да го измисли, при всички положения ще е свързано с кръв. Искам да го лиша от компонента „мислене“. Искам реакцията му.

— Следващата цел е колата му, нали?

— Ох...

— Знам, Патрик, антика. Разбирам те.

— Не само антика, но и класика — въздъхнах.

Тя постави ръка на коляното ми.

— Сам каза, че трябва да бъдем гадни.

Загледах се в колите, които се плъзгаха по Стороу Драйв. Нито една от тях, нито даже и безбожно скъпите, не можеха да се мерят с това шелби, модел 1968-а.

— Добре — въздъхнах отново, — ще бъдем гадни.

Държеше я в гараж на Ей Стрийт, на около половин километър от жилището си. Нелсън го беше видял една вечер да я изкарва, както се оказало, без видима причина — просто да направи кръгче около пристанището и да я върне в гнездото ѝ. Познавам много мераклии, които правят същото — отиват на посещение при колите си, като че отиват да видят любимото си куче, което в момента е на кучешки лагер, и веднъж стигнали там, внезапно са връхлетени от смазваща жал към самотното животинче.

Всъщност аз съм един от тях. Ейнджи обичаше да казва, че ще го израста, но неотдавна заяви, че е загубила всякаква надежда, че това някога ще стане.

Платихме таксата на входа на гаража, изкачихме се два етажа нагоре и паркирахме до шелбито, което, даже завито с платнище, се набиваше на очи. Ейнджи ме потупа по гърба за кураж и слезе при входа да отвлече вниманието на пазача, като го ангажира с дълъг и безсмислен разговор над картата на града, с престорената си безпомощност на турист, както и с фланелката, която не стигаше до колана на дънките ѝ.

Махнах покривалото от колата и зяпнах. „Шелби Мустанг GT500“, модел 1968-а, е за американските автомобили това, което е Шекспир за литературата и братя Маркс за комедията, с което искам да кажа, че всичко, произведено преди този модел, е смехотворно, а онова, излязло от заводите след него — доказателство за недостижимата му перфектност.

Преди да ми омекнат коленете от желание, се пъхнах под колата. Минаха цели три минути, докато открия механизма за активиране на алармата, дръпнах го от гнездото му и се изтърколих обратно. После с щанга отворих вратата на шофьора. Протегнах ръка и дръпнах лостчето за капака. Минах отпред и загледах в транс думата „кобра“ върху филтъра. Зяпах като хипнотизиран заключената в момента огромна мощ на блестящия двигател.

Под капака миришеше на чисто и поддържано, като че ли двигателят и радиаторът, че и скоростната кутия току-що бяха слезли от конвейера. Миришеше като кола, на която можеш да си роб.

Независимо от чувствата му към човечеството, Скот явно е обичал колата си.

— Много съжалявам — казах на двигателя.

После отидох до багажника на Ейнджи да взема захар, шоколадов сироп и ориз.

* * *

След като изпразнихме торбата на Пиърс в една кутия в нашия край на града, се върнахме в кантората. Обадих се на Девин да го попитам дали не може да ми изрови информация за Тимъти Макголдрик и взехме да се пазарим за два билета за мача на „Пейтриътс“ и „Джетс“ през октомври като хонорар за услугата.

— Ама моля ти се — казах. — Цели тринайсет сезона не съм пропускал техни мач. Не ме лишавай от този!

— Как беше фамилното му име?

— Дев, това е решителен мач!

— Макголдрик беше, нали?

— Даааа — изпъшках. — Изнудвач!

— Хей, имаше нещо по вестниците, че някой е опустошил апартамента на един тип, било цяла канонада някъде на Слийпър Стрийт. Знаеш ли нещо за това?

— „Пейтриътс“ срещу „Джетс“ — казах бавно.

— Дюшеш! — изрева Девин. — Ще ти се обадя скоро. — И затвори.

Облегнах се назад и качих краката си на перваза на прозореца.

Ейнджи ми се усмихна от бюрото си. Зад гърба ѝ стар черно-бял телевизор предаваше някакво шоу. Много хора ръкопляскаха, някои скачаха и сядаха отново, ала предаването не ни пречеше — звукът на древната вещ беше потънал преди години, ала и двамата се чувствахме някак уютно от неговото присъствие.

— Този случай не носи никакви пари — каза тя.

— Така е.

— Ти току-що прецака кола, която си искал да имаш цял живот.

— Ъхъ.

— И после се лиши от билетите за най-големия футболен мач на годината.

— Така изглежда.

— Скоро ли ще се разплачеш?

— Едва се сдържам.

— Защото истинските мъже никога не плачат, нали?

— Не — поклатих глава аз, — защото се страхувам, че ако започна, няма да мога да спра.

* * *

Хапнахме нещо за обяд, докато Ейнджи распечата обобщен доклад по случая до този момент, а безгласният телевизор зад нас показваше някаква мелодрама, в която всички бяха облечени много шик и изглежда крещяха непрекъснато.

Ейнджи има талант на разказвач, какъвто при мен липсва напълно, може би защото тя чете в свободното си време, а аз гледам стари филми.

Тя обрисова случая, ползвайки записките от първата ми среща с Карън Никълс, през Скот Пиърс/Уесли Доу, жестокото осакатяване на Майлс Ловъл, изчезването на Даян Бурн, не пропусна и подмяната на бебетата преди четиринайсет години, което беше дало на семейство Доу детето, потънало в замръзналото езеро, вклиняването на Скот Пиърс в живота им, нашето вмешателство в живота на Скот Пиърс, забулено, разбира се, с подходяща терминология от рода на „пристъпване към експлоатация на слабостите на субекта, забелязани от нас“.

— Имам един проблем — рече Ейнджи и ми подаде последния лист. Под заглавие „Прогнози“ беше написала: „Изглежда, субектът не притежава работни възможности да оказва натиск върху семейство Доу и да присвои парите им. Опорната точка на субекта беше елиминирана, когато Кери Доу разбра за фалшивата му идентичност като Т. Макголдрик. Ударът в слабото място на субекта обаче не доведе до окончателен резултат.“

— Окончателен — казах аз.

— Така става ли?

— А Буба обвинява мен, че парадiram с образованието си в колежа.

— Не, сериозно — каза тя и остави химикалката си върху плътната хартия, натрупана на купчинка до попивателната. — Какъв мотив би имал да преследва семейство Доу от сега нататък? Ние го разкрихме напълно. — Погледна към часовника зад гърба си. — Към този момент той вероятно е уволнен заради загубата на служебната кола и на немалко кореспонденция. Колата му е прецакана. Апартаментът му е изоран. Той вече няма нищо.

— Държи в ръцете си коза — отбелязах.

— Който е?

— Не знам точно. Но той е бивш военен. Обича играта. Дори и паднал по гръб, ще изкара коз от някой ръкав. Просто съм сигурен.

— Не съм съгласна. Мисля, че сам ще си го навре.

— Хм, хубав речник!

Тя повдигна рамене и отхапа от сандвича си.

— Смяташ, че случаят е приключен? — попитах.

Тя кимна, преглътна залька си и отпи глътка кола.

— Той е свършен. Мисля, че успяхме да го накажем. Не можахме да върнем Карън Никълс, но поразклатихме собствения му живот. Той почти беше пипнал няколко милиона и ние му ги грабнахме под носа. Всичко свърши.

Замислих се над това, което каза Ейнджи. Нямаше кой знае колко за оспорване. Семейство Доу вече бяха готови да посрещнат последствията от размяната на децата преди толкова години. Кери Доу не беше повече подвластна на чара на Макголдрик/Пиърс. Не ми изглеждаше, че Пиърс ще ги изпердаши по главите и ще им вземе парите. И, мислех си с основание, той не беше подготвен за нас и за това, колко жестоко сме в състояние да върнем удара, ако бъдем ударени.

Бях се надявал да го ядосам до оня предел, след който би направил нещо глупаво. Но какво? Да се впусне след мен или след Ейнджи? Или след Буба? Нямаше и един процент в полза на тази версия. Бесен или не, той ще види това. Ако убие Ейнджи, подписва смъртната си присъда. Ако посегне на мен, ще получи Буба и всичките ми записки по случая като подарък и ще трябва да се оправя и с двете. А колкото до Буба, Пиърс вече е разбрал, че да се изправиш срещу

него, е равносилно на това — да излезеш срещу танк. Може и да се реши, но загубите за него ще са несравними и в такъв случай къде е смисълът?

Така че по принцип бях съгласен с Ейнджи. Скот Пиърс не изглеждаше кой знае каква заплаха за никого вече.

И това беше нещото, което ме тревожеше. Точно в мига, в който решиш, че опонентът ти е свършено беззащитен, си най-уязвим.

— Още двайсет и четири часа — казах. — Можеш ли да ми дадеш това време?

— Уф, добре — въртна очи тя, — става, Шерлок, но нито секунда повече.

Поклоних се дълбоко в знак на благодарност и телефонът иззвъня.

— Ало?

— Дюшеш! — изграка Девин отгатак. — Дюшеш, мамка му! Мисля, че той е нещо като Господ, само че по-умен.

— Думай! — подканих го аз. — Раните още кървят.

— Тимъти Макголдрик — започна Девин. — С това име са цяло село. Но един изпъкна — роден през 1965-а, починал през 1967-а, подал молба за шофьорска книжка през 1994-та.

— Мъртъв, но иска да кара кола.

— Страхотно, нали? Живее на Конгрес Стрийт 1116.

Невярващо поклатих глава пред степената на наглост на Пиърс. Живее в мансарда на Слийпър Стрийт 25, но държи и жилище на Конгрес Стрийт. Разстоянието между тях не е голямо, сградата на Слийпър Стрийт има стена към Конгрес Стрийт и двете жилища практически са под един покрив.

— Там ли си? — попита Девин.

— Да.

— Но досието му е чисто.

— Само дето е умрял.

— Може да заинтригува Службата по преброяване.

Той затвори, а аз набрах номера на семейство Доу.

— Ало? — чух гласа на госпожа Доу.

— Обажда се Патрик Кензи — казах. — Съпругът ви вкъщи ли е?

— Не.

— Чудесно. Къде се срещахте с Макголдрик?

— Защо?

— Моля ви, кажете ми.

— Временно обитаваше квартира на Конгрес Стрийт.

— На ъгъла на Конгрес Стрийт и Слийпър Стрийт?

— Да. Откъде...

— Няма значение. Помислихте ли още веднъж за оръжието в Ню Хемпшир?

— Даже в момента мисля за него.

— Той е свършен — казах аз. — Не може да ви направи нищо.

— Той вече го направи, господин Кензи. Погуби дъщеря ми. Как да се справя с всички тези факти, да простя?

Тя затвори и аз погледнах към Ейнджи.

— Не разчитам много на емоционалния статус на Кери Доу в този момент.

— Мислиш, че все пак ще го застреля?

— Много е възможно.

— Какво смяташ да правиш?

— Да махнем Нелсън от Пиърс и да го пренасочим при семейство Доу за известно време.

— Колко плащаш на Нелсън?

— Това няма никаква връзка.

— Хайде, кажи ми.

— Сто и петдесет на ден.

Очите ѝ се разшириха.

— Плащаш му хиляда и петдесет на седмица?

— Толкова му е цената — повдигнах рамене аз.

— Ами че ние ще фалираме!

— Само още един ден — вдигнах показалец.

Ейнджи разпери ръце.

— Ама защо?

На екрана зад нея мелодрамата беше прекъсната от репортаж на живо от бреговете на Мистик Ривър.

— Ето затова — посочих.

Тя извърна глава точно когато един водолаз изваждаше от водата дребно тяло и неколцина полицаи махаха срещу камерата в желанието си да я отстранят.

— По дяволите! — изпъшка Ейнджи.

Погледнах сивото личице, когато поставиха главата върху една скала. Точно в този миг един от полицаите най-сетне успя да затули окото на камерата.

Шивон. Повече нямаше да се страхува, че могат да я върнат в Ирландия.

33.

Миналата нощ, след като се размина с полицията, Нелсън трябваше да направи кръг, след това да се върне да паркира на Конгрес Стрийт няколко пресечки по-надолу и да наблюдава сградата на Пиърс, за да установи дали, щом полицията свърши и се вдигне оттам, Скот Пиърс няма да отиде някъде.

След като Нелсън си вършеше работата добре, нямах нищо против да му плащам хилядарка на седмица. Цената даже беше ниска срещу възможността да узнавам за всяко мръдване на Пиърс.

Но беше твърде висока за недобре свършена работа.

— Ама аз го наблюдавах — каза Нелсън, когато стигнах до него.
— Наблюдавам го и сега, аз съм отгоре му като бялото върху ориза, братче.

— Кажи ми какво стана миналата нощ.

— Ченгетата го закараха до хотел „Меридиан“. Излезе от колата и влезе вътре. Ченгетата си отидоха. Тогава той излезе, взе такси и се върна обратно в сградата.

— Качи се в апартамента си?

— Не. Но влезе в кооперацията. Не мога да кажа къде е отишъл.

— Какво, значи горе не светнаха никакви лампи, не...

— Шибаното място заема цяла пресечка, човече! Имаш фасата откъм Слийпър Стрийт, имаш и откъм Конгрес Стрийт. Две улици. Как да ги покрива едновременно?

— Но той влезе вътре и остана там?

— Да. Докато излезе за работа тази сутрин. После — дойде си преди час и половина, изглеждаше бесен. Влезе в кооперацията и сега е вътре.

— И все пак миналата нощ уби човек.

— Не може да бъде!

— Съжалявам, Нелсън, но е така. Би трябвало да има изход, за който не знаем.

— Къде живее жертвата?

— Беше в Кентън. Извадиха я от Мистик тази сутрин.

— Не може да бъде! — повтори той, този път още по-категорично. — Патрик, когато ченгетата свършиха с него миналата нощ, беше почти четири сутринта. А той тръгна на работа в седем. Как е възможно да се измъкне от сградата, без да го видя, да стигне чак до шибания Кентън, да затрие някого, да прекара трупа до северния бряг и тогава, тогава... какво? Връща се обратно, минава покрай мен, без да го видя, и е готов да излети за работа? Как е възможно да свърши всичко това?

— Не е възможно — съгласих се.

— Можеш да си повече от сигурен, че не е възможно. Може и да е извършил куп говняни работи, Патрик, но не и в последните десет часа.

Оставих слушалката и притиснах очите си с ръце.

— Какво? — попита Ейнджи. Казах й. — И Нелсън е абсолютно сигурен? — поиска да знае. Кимнах. — Е, ако не Пиърс е убиецът й, кой тогава?

Идеше ми да тресна подутата си глава в писалището.

— Не знам.

— Кери?

— Кери? Защо? — вдигнах вежди.

— Може би Кери е разбрала, че Шивон работи за Пиърс.

— Как? Че ние не й казахме.

— Тя е достатъчно умна жена. Може би... — Тя повдигна ръце, после ги отпусна. — По дяволите! И аз не знам.

— Не го виждам така — тръснах глава. — Кери отива до Кентън, очиства Шивон, закарва я до Мистик и хвърля тялото в реката? Как ще вдигне тялото, по-слаба е от теб! И как, по дяволите, ще й хрумне да шофира през половината град с труп в багажника?

— Може би не я е убила в Кентън. Може да я е повикала някъде да се срещнат.

— Бих се съгласил, че някой друг е докарал Шивон на срещата. Кери просто не пасва в цялата работа. Не казвам, че не е способна да убие, способна е. Но начинът, по който са се отървали от тялото, ме притеснява. Твърде хладнокръвно е. Твърде методично.

Ейнджи се облегна в стола си, вдигна слушалката и натисна бутона за автоматичното избиране.

— Хей — каза след миг, — аз нямам билети за мач, но може ли да ми отговориш на един въпрос? — Известно време слуша това, което Девин ѝ обясняваше. — Не, нищо подобно. За жената, която извадиха от Мистик, каква е причината за смъртта? По главата, отзад? Ясно. Защо е изплувала на повърхността толкова бързо? — Закима енергично. — Благодаря. А? За това ще питам Патрик и ще ти звънна. — Тя се усмихна и погледна към мен. — Да, Дев, отново сме заедно. — Тя покри слушалката с ръка и ми каза: — Искате да знаете за колко дълго?

— Поне до абитуриентския бал — казах аз.

— Поне до абитуриентския бал — повтори тя в слушалката. — Хайде, до скоро — и затвори. — Когато са намерили Шивон, на кръста ѝ е висяло въже. Работната версия е, че е била завързана за някакъв тежък предмет и хвърлена на дъното, където нещо е прегризало въжето и част от ханша ѝ. Било е замислено така, че тя да не изплува никога.

Станах така рязко, че столът ми се удари в стената, отидох и се загледах през прозореца.

— Каквото и да е следващото, което се кани да направи, ще го направи скоро.

— И все пак приемаме, че не той е убиецът ѝ.

— Но той е зад цялата работа — казах аз. — Негодникът стои зад всичко.

* * *

Напуснахме кантората и отидохме в апартамента ми. Влизахме в дневната, когато телефонът звънна. Точно както бях почувствал онази прирана вечер на Сити Хол Плаза, аз вече знаех, че това е той, преди да вдигна слушалката.

— Трябва да ви е много весело, че ме освободиха от работа — каза той, — а, Патрик? Ха-ха.

— Не е много приятно, нали?

— Кое, да те уволнят?

— Не. Да знаеш, че някой се ебава с теб и скоро няма да спре.

— Оценявам иронията — това за твоё сведение. Един ден, сигурен съм, ще си припомням всичко това и ще се смея, ще се смея, о,

как ще се смея.

— Може и да не се смееш.

— Както и да е — каза той помирително. — Виж какво, защо не приемем, че вече сме квит, а? И оттук — всеки по пътя си.

— Защо не, Скот? — отвърнах. — Добре.

Той не каза нито дума цяла минута.

— Тук ли си? — подхвърлих след малко.

— Да. Честно казано, изненадан съм, Патрик. Сериозно ли го каза, или се бързикаш?

— Съвсем сериозно. Загубих доста покрай тая работа, а и ти вече не можеш да се докопаш до парите на семейство Доу, така че не виждам защо да не се оттегля.

— Ако случаят беше приключен, защо трябваше да съсипваш апартамента ми, друже? Да ми крадеш служебната кола?

— За да съм сигурен, че съобщението ми е прието.

Той изхихика.

— Можеш да бъдеш напълно сигурен. Перфектно изпитано, сър, перфектно. Искам да те питам нещо — когато следващия път седна в колата си, няма ли да хвъркна във въздуха? — И се разсмя.

Аз се посмях заедно с него.

— Защо ти идват такива работи наум, Скот?

— Амиии... — проточи той — разсипа ми къщата, опропасти ме в работата, просто следващата логична стъпка би била към колата ми.

— Няма да избухне, когато запалиш двигателя, Скот.

— Така ли?

— Да. Но пък, от друга страна, някак си съм сигурен, че никога няма да го запалиш.

Смехът му секна като отрязан с нож.

— Преебал си ми колата!

— Мразя да нося лоши новини, но — да, така е.

— О, Исусе! — Избухна в идиотски, истеричен смях, който продължи около минута, сетне постепенно заглъхваше, докато се превърна в неравна поредица от хълцалия. — Захар в резервоара, киселина в двигателя? — попита. — Това ли направи?

— Захар — да. Киселина — не.

— И какво?

Виждах пред себе си замръзналата му усмивка.

— Мислех те за изобретателен тип, Пат.

— Шоколадов сироп — произнесох — и към половин кило от най-твърдия ориз.

— В двигателя?! — изрева той.

— Ахааа.

— Запали ли я поне за малко, проклето копеле?

— Все още работеше, когато си тръгнах — казах. — Е, звукът не беше много добър, но си работеше.

— Уоууу! — изстена той. — Значи, значи... Патрик, казваш ми, че си унищожил двигател, който съм събирал болт по болт години наред? И... и... си съсипал резервоара, филтрите, всичко, наистина всичко, освен купето?

— Да, Скот.

— Мога... — той се изкикоти нервно — мога да те убия веднага, приятелче, с двете си голи ръце.

— Да, мина ми през ума, Скот.

— О, така ли?

— Приключи със семейство Доу, нали?

— Да ми преебе колата! — меко рече той.

— Да или не?

— Трябва да прекъснем, Патрик.

— Какъв ще бъде ответният план?

— Мога да простя уволнението, даже и поразията в апартамента ми, но за колата ще ми е нужно много повече време. Ще ти кажа, когато реша какво ще правя.

— Какви са ти намеренията?

— За какво?

— Говоря за семейство Доу — рекох. — Какво смяташ да правиш с тях?

— Мисля, че се разбрахме, Патрик, всеки да си гледа работата. Надявах се така да приключи този разговор — със споразумението, че повече няма да се видим.

— Само ако прибавиш обещанието, че ще оставиш семейство Доу на мира.

— О, добре де, добре.

— Но няма да го направиш, нали, Скот?

Оттатък се чу лека въздишка.

— Звучиш ми като жалък средно добър шахматист. Прав ли съм, Патрик?

— Не. Никога не съм разбирал от тази игра.

— Наистина ли?

— Един приятел ми беше казал, че съм добър в тактиката, но не съм в състояние да видя цялостното разположение на фигурите на дъската.

— Ха! — възкликна Скот Пиърс. — Такива са и моите наблюдения.

И затвори. След като оставих слушалката, погледнах към Ейнджи.

— Патрик — изрече тя, като бавно поклащаше глава.

— Да?

— Може би за известно време не трябва да вдигаш телефона.

* * *

Решихме да оставим Нелсън да продължи наблюдението на Скот Пиърс, а ние с Ейнджи подкарахме към дома на семейство Доу. Паркирахме на половин пресечка и зачакахме.

Не мръднахме от поста си много след като светлините в къщата угаснаха и алармата отвън се активира.

Докато все още бяхме в моя апартамент, лежах по гръб на леглото и чаках Ейнджи да излезе от банята, борех се със съня и с болката в напреганите цяла седмица мускули — дни и нощи седнал в разни коли, приклепнал на покриви, и нещо скрито дълбоко в черепа ми не ми даваше мира — че не отчитам всичко докрай, че Пиърс вече е измислил няколко хода, за които нямам представа.

Клепачите ми тежаха и аз с усилие ги отлепих. Чувах шума на душа и си представях тялото на Ейнджи под струите.

Реших да стана. Да спра да си представям неща, а да се опитам да ги видя в реалността.

Но тялото ми не можеше да помръдне и очите ми отново се затвориха, а леглото се люлееше нежно под мен, като че бях легнал в сал и се носех по повърхността на гладко като стъкло езеро.

Не бях чул кога е спрял душът. Не разбрах кога Ейнджи е седнала на леглото до мен и е светнала лампите.

Оттук — каза синът ми, хвана ръката ми и ме затегли нанякъде. Кларънс подтичваше в тръс край нас и пухтеше меко. Беше тъкмо преди изгрев-слънце и градът беше потопен в тъмносин, металически цвят. Излизаме от завоя, ръката на сина ми е в моята, а целият свят изведнъж става червен и върху него е паднала мъгла.

Вече сме в гората с боровинките и в един момент, съзнавайки, че сънувам, си давам сметка, че не бих могъл да завия някъде в долната част на града и да се окажа в Плимут, но после отново се сеещам, че това е сън и че такива неща стават в сънищата. Нямаш син, ама ето го, до теб, тегли те за ръката и Кларънс трябва да е умрял, ама не е.

Така, пускам се в съня си. Сутрешната мъгла е плътна и бяла, Кларънс пролайва някъде пред нас, загубен в омарата, а ние със сина ми пристъпваме от мекия бряг върху дървения, направен от талпи кръст. Стъпките ни отекуват, вече виждам очертанията на бараката.

Кларънс отново пролайва, но ние сме го загубили в мъглата.

Синът ми казва:

— Би трябвало да е силен.

— Кой?

— Голям е — продължава той. — Четири плюс две плюс осем прави четиринайсет.

— Така е.

Уж стъпките ни би трябвало да ни приближават до бараката, но не става така. Тя се очертава на двайсетина метра пред нас в мъглата, вървим бързо, ала тя си остава на същото разстояние.

— Четиринайсет е тежко — казва синът ми. — И е високо. Можеш да го чуеш. Особено тук.

— Да.

— Би трябвало да го чуваш. Защо не го чуваш?

— Не знам...

Моят син ми подава малък атлас. Отворен е на мястото, в което се намираме, боровинковият шубрак е точка, заобиколена от гори от всички страни, освен мястото, през което дойдох с колата.

Захвърлям картата в мъглата. Разбрал съм нещо, но веднага забравям какво. Синът ми казва:

— Обичам края за чистене на зъби. Чувството, което имаш, когато го прокараваш между зъбите си.

— Това е добре — кимам. Усещам, че някой или нещо, невидимо пред нас в мъглата, разклаща талпите. То се движи бързо и ни приближава. — С такова нещо винаги ще имаш хубави зъби.

— Той не може да говори с отрязан език — казва синът ми.

— Не може — съгласявам се аз. — Ще му бъде трудно.

Вибрациите по талпите стават все по-осезаеми. Бараката отново е погълната изцяло от мъглата. Не мога да видя дървената пътека под краката си. Не мога да видя и краката си.

— Тя каза „ще разберат“.

— Кой?

Той клати глава към мен.

— Не „ще разбере“, а „ще разберат“.

— Вярно, така е.

— Мама не е в бараката, нали?

— Не, мама е твърде умна, за да бъде там.

Хвърлям поглед напред в мъглата, която ни е притиснала в прегръдката си. Искam да видя кой или какво предизвиква вибрациите.

— Четиринайсет — казва отново синът ми, а когато поглеждам надолу към него, виждам, че главата на Скот Пиърс стои върху малкото му тяло. Ухилва се злобно в мъглата. — Четиринайсет би трябвало да е ужасно високо, не разбираш ли, тъпанар смотан?

Тропотът е съвсем близо вече, почти се изсипва отгоре ми, отново поглеждам в мъглата и виждам тъмно очертание, което изведнъж се хвърля във въздуха с разперени ръце, в безумен летеж през бялата като памук мъгла право към мен.

— По-умен съм от теб — казва видението, което е и Скот Пиърс, и синът ми едновременно.

Към мен със сто километра в час се хвърля озъбено лице — озъбено, ръмжащо, със злобна усмивка и оголени зъби.

Това е лицето на Карън Никълс, после се превръща в лицето на Ейнджи, прикрепено към голото тяло на Ванеса Мур, после преминава в Шивон — с мъртва кожа и мъртви очи, най-накрая се превръща в Кларънс, удря ме в гърдите с четирите си лапи и ме поваля по гръб и

уж би трябвало да падна върху талпите, но не, падам в тресавището и тежката вода започва да ме задушавя.

Седнах в леглото.

— Заспивай — измърмори Ейнджи с лице, заровено във възглавницата.

— Пиърс не е отишъл с кола до тресавището — казах аз.

— Не е отишъл с кола — промърмори тя във възглавницата. — Хубаво.

— Отишъл е пеша — продължих. — От дома си.

— Още ли сънуваш?

— Не. Буден съм. Напълно.

Тя едва повдигна глава и ме погледна през полузатворените си клепачи.

— Всичко това може ли да почака до сутринта?

— Може.

Тя отпусна глава обратно и затвори очи.

— Той има къща — продумах тихо на тъмнината — в Плимут.

34.

— И сега пътуваме за Плимут — каза Ейнджи, когато се качихме на Шосе 3 на разклона преди Бейнтрий, — защото синът ти е говорил с теб на сън?

— Първо, не ми е син. Тоест, в съня ми е моят син, но в съня ми Кларънс беше жив, а и двамата знаем, че умря, и освен това не можеш да слезеш просто от тротоара в долната част на града и да се окажеш в Плимут, а даже ако би могъл...

— Достатъчно. — Ейнджи вдигна ръка. — Ясно. Значи хлапето, дето е твой син, но не съвсем, бърбори някаква аритметика — че, четири плюс две плюс осем е равно на четиринайсет и...

— Не бърбореше — казах аз.

— Та какво ти подсказа това?

— Четири-две-осем — рекох. — Двигателят на шелбито.

— О, мили Боже! — възкликна във фалцет тя. — Пак се върнахме на тъпата кола! Това е кола, Патрик. Наясно ли си с тази подробност? Вещ, която не може да те целуне, да готви, да те завива нощем или да държи ръката ти.

— Да, сестро Анджела Логичната. Разбирам всичко това. Двигател четири-две-осем беше най-мощният за онова време. Можеше да измете всичко останало от пътя и...

— Не мога да разбера какво...

— И реве страхотно, когато го запалиш. Мислиш, че поршето прави голям шум! Четири-две-осем, сравнено с него, е като реактивен самолет.

Тя удари с две ръце по таблото на колата.

— И какво?

— Чу ли нещо като двигател онази нощ край тресавището? Страхотен, мощен двигател? Хайде, кажи! Погледнах картата, преди да тръгнем след Ловъл. Има един-единствен път дотам — този, по който минахме ние. Най-близкият достъп от страната на Пиърс — става дума за път — е на цели три километра през гората.

— Хубаво, значи го е извървял.

— В тъмното?

— Ами да.

— Защо? — попитах аз. — Тогава не е могъл да предполага, че следим Ловъл. Защо да не си паркира на голото място, където паркирахме ние? Да речем, че е таял някакви подозрения; има път четиристотин метра на изток. Защо ще идва от север?

— Защото обича да ходи, не знам.

— Защото живее там.

Ейнджи вдигна босите си крака на таблото и се плесна с длан по челото.

— Това е най-тъпата проява на шестото ти чувство — заяви.

— Много ми помагаш!

— А вече няколко пъти въпросното ти шесто чувство проявява монументална тъпота.

— Ако се окажа прав, ще си вземеш ли думите обратно?

— Ако грешиш, и да ги взема, и да ги глътна даже — все тая!

— Добре, че му се вижда краят.

* * *

Лесно открихме служба „Държавни вземания“ в Плимут. Чиновникът зад гишето нямаше нищо общо с фигурата, която човек очаква да види на подобно място — оплешивяващ човечец с бифокални очила и бледа кожа. Беше висок, добре сложен и рус и ако съдя по погледите, които Ейнджи му хвърли на два-три пъти, можеше да мине за нещо като „мъжка мацка“. Гларус. Трябва да се приеме закон, забраняващ на тия аполоновци да напускат брега.

Много бързо открих на картата мястото, до което бяхме следили Ловъл. Плимут е удавен в боровинки — неприятна подробност, ако по някакви причини не понасяте аромата им, и добра, ако сте решили да ги култивирате.

Докато намерим въпросното блато, поне на четири пъти залових Гларуса да зяпа дънките на Ейнджи, и то в онази им част отзад, където бяха отрязани и разкриваха повечко.

— Гад! — измърморих под нос.

— Какво?

— Казах „виж“ — посочих на картата. На север от центъра на тресавището, на около половин километър, доколкото прецених, бе отбелязано „парцел 865“.

Ейнджи вдигна поглед към Гларуса:

— Искаме да купим парцел осемстотин шейсет и пет. Бихте ли ни казали на кого е?

Гларусът пусна в ход усмивката си, за да й демонстрира колко бели са зъбите му — почти като на Дейвид Хаселхоф. „Облечени са — рекох си аз. — Бас държа, че копелето е с облечени зъби.“

— Разбира се. — Пръстите му се втурнаха по клавиатурата. — Казахте осем, шест, пет. Нали?

— Точно така — потвърди Ейнджи.

Отново погледнах парцела — никакви цифри около него. Нямаше осем-шест-шест или осем-шест-четири. Нищо на около цели двайсет акра, може би и повече.

— Призрачно място — изрече Гларуса с очи, вперени в монитора.

— Какво казахте?

Той погледна нагоре, чак сега си даде сметка, че е казал нещо на глас.

— А, просто така... — усмихна ни се притеснено. — Когато бяхме деца, наричахме тази част „призрачното място“. Пробвахме куража си, обзалагайки се кой ще мине през това място.

— Защо?

— Това е дълга история. — Той отново се загледа в екрана и пръстите му отново се разбързаха по клавишите. — Не би трябвало хората да знаят за това...

— И...? — Ейнджи се облегна на гишето.

Гларуса вдигна рамене.

— Било е преди трийсет години! Аз още не съм бил роден.

— Да — казах аз, — трийсет години.

Той също се подпря на гишето от неговата страна, снижи глас и очите му светнаха, като че ей сега щеше да ни каже най-сочната клюка.

— През петдесетте, говори се, военните са имали опитна лаборатория там. Не било нещо голямо, както казват родителите ми, няколко етажна сграда, но било дълбоко секретно.

— Какви опити са правени?

— С хора. — Той потисна нервен смях в юмрука си. — Говори се, че са използвали душевноболни и хора със забавено умствено развитие. Ето това беше нещото, което ни плашеше най-много като деца, че в „призрачното място“ бродят духовете на лудите. — Той отстъпи от плота на гишето. — Може да са били измислици, които нашите родители са ни разказвали, за да не се навъртаме около тресавището.

Ейнджи му подари една от подкупните си усмивки:

— Но вие смятате, че истината е друга?

Той се изчерви.

— Един път се опитах да проверя, да открия нещо...

— И?

— Наистина открих, че е имало някаква постройка до 1964-та, която или е била изравнена със земята с булдозер, или изгорена, и че земята е била собственост на правителството до 1995 година и след това продадена.

— И на кого? — попитах аз.

Той погледна към екрана.

— По документи собственикът на парцел осем-шест-пет е Бурн. Даян Бурн.

* * *

Разпънахме спътниковата карта на Плимут върху голяма маса в залата за справки, трябваша ни лупа, която изпросихме от библиотекаря, и десет минути да открием тресавището сред боровинките, после се „преместихме“ на една четвърт от сантиметъра надясно.

— Тук няма нищо — рече Ейнджи.

Сложих лупата над размазаните петна зелено и кафяво, нагодих я към по-голямо увеличение. Не забелязах нищо, което да прилича на покрив. Отново огледах целия район.

— Това ли е нашето тресавище?

Пръстът на Ейнджи се появи под лупата.

— Да. Ето тук е пътят, който води до него. А това тук прилича на бараката. И гората Майлс Стендиш. Толкова с пророческите ти сънища.

— Този район е собственост на Даян Бурн и ти ми казваш, че това е нищо!

— Просто ти казвам, че няма никаква къща в този район.

— Трябва да има нещо — упорито казах аз. — Трябва да има.

Насекомите бяха като побеснели. Беше още един от онези горещи, натежали от влага дни, жегата се излъчваше във вид на пара от повърхността на блатото, миризмата на боровинки беше остра и гнила. Слънцето палеше безмилостно, а комарите полудяваха от близостта на човешка плът.

Ейнджи често шляпваше по задната част на краката си или по врата си, така че много скоро беше трудно да се каже кои от червените петна са от ухапвания и кои — от побоя, който си нанасяше.

Впрегнах дзен-съзнанието си и за известно време успях да не им обръщам внимание, като си внушавах, а по този начин и на тях, че плътта ми не е привлекателна за тях. Но след около сто ухапвания пратих дзен по дяволите. Конфуций никога не е живял в деветдесет и осем процентова влага при температура четирийсет градуса. Ако беше имал това щастие, щеше да се явява пред императора с олимпийското си спокойствие само ако преди това е отсякъл няколко глави и с това е възстановил равновесието в душата си.

Приклекахме покрай линията на дърветата по източната страна на тресавището и се взряхме през бинокъла. Ако Скот Пиърс, героят от Специалните части и от акцията по унищожаването на бардака в Панама, се криеше някъде в гората, бях сигурен, че трябва да забележа и капани за пешеходци, но нямаше и следа от подобни предохранителни мерки. Единственото, което можех да видя от мястото си, бяха дървета, изсъхнали къпини, чупливи от жегата, увехнали брези и възлести борове, ронлив мъх с гъстотата на азбест. Беше просто едно грозно парче земя, смрадливо и дразнещо, особено в такава жегата.

Огледах всичко наоколо с бинокъла, който Буба беше взел от тюлените, и при цялата му прецизност не виждах никаква къща. Ейнджи размаза още един комар.

— Ще пукна тук.

— Каза ли нещо?

— Нищо.

— Виж земята.

— Защо?

— Може да е нещо подземно.

— Добре. — Тя пак шляпна някъде по краката си.

След още пет минути щяхме да сме загубили по литър кръв, без да сме открили нищо, освен горска почва, борови иглички, катерици и мъх.

— Трябва да е тук — казах, докато вървахме обратно през тресавището.

— Не бих се обзаложила — рече Ейнджи.

— Не те карам.

Качихме се в поршето и аз хвърлих последен дълъг поглед над блатото и към стената от дървета отсреща.

— Тук някъде се крие — рекох.

— В такъв случай, бих казала, че се крие много успешно.

Запалих колата, но все още не потеглях. Подпрях лакти на волана. Не откъсвах поглед от дърветата.

— Той ме познава.

— Какво?

Погледнах към бараката, кацнала в средата на кръста.

— Пиърс. Познава ме. Има номера ми.

— Че и ти имаш неговия — каза Ейнджи.

— Не е точно така... — Стори ми се, че изправените отсреща дървета изшепнаха нещо. После изстенаха. „Не приближавай — казваха те, — не приближавай.“

— Той знае, че ще намеря това място в крайна сметка. Може би не е очаквал, че ще го намеря толкова бързо.

— И?

— Ще трябва да действа. Бързо. Каквото и да включва планът му, то или ще се случи всеки момент, или вече се случва.

Ейнджи протегна ръка зад гърба ми и почувствах дланта ѝ върху кръста си.

— Патрик, не му позволявай да завладее мислите ти напълно. Той иска точно това.

Погледнах към дърветата, после пак към бараката и към проклетото, изпускащо пара блато.

— Късно е за такъв съвет — промълвих.

* * *

— Шибано ксерокопие! — удари с пестник по картата Буба.

— Най-доброто, което можахме да направим.

— Това ако е разузнаване, щях да имам надгробна плоча в Бейрут — поклати глава той.

— Защо никога не говориш за онова време? — попита Ванеса, седнала на високо столче до него.

— За кое? — разсеяно попита той, все още загледан в копието на картата.

— За Бейрут.

Той обърна огромната си глава към нея и се усмихна.

— Лампите угаснаха, всичко се взриви. Загубих си обонянието за цели три години. Сега вече ти казах всичко.

— Ненормалните — каза Ванеса и долепи длани като за молитва. Буба се засмя и погледът му се върна на ксерокопието.

— Това тук не е както трябва.

— Кое?

Буба взе лупата, която бяхме купили, и я сложи върху едно квадратче на картата.

— Ей това.

Ние с Ейнджи погледнахме през рамото му през увеличителното стъкло. Единственото, което успях да видя, беше зелено петно — храст, сниман от двеста и петдесет метра височина.

— Това е храст — казах.

— Тцъ — каза Буба — Виж по-добре.

И ние погледнахме.

— Какво? — попита Ейнджи.

— Прекалено овално е — каза той. — Погледни му върха. Гладък е. Като повърхността на тая лупа.

— Е, и?

— Е, и това, че храстите не растат с такива върхове, гладки като главата на охлюв. Храстът си е храст, нали разбираш? Това го прави, хм, храстовиден.

Погледнах към Ейнджи. Тя погледна към мен. И двамата разтърсихме глави. Буба заби показалеца си във въпросния храст.

— Виждаш ли? Извивката е абсолютно правилна, като края на нокътя ми. В природата няма подобни неща. Това е работа на шибаните човеци, друже. — Пусна на масата увеличителното стъкло. — Ако искаш да чуеш какво мисля, това е сателитна антена.

— Сателитна антена.

Той кимна и отиде до хладилника.

— Да.

— За какво е там? Да командва самолетни атаки?

Буба извади бутилка водка от хладилника.

— Едва ли. По-скоро да могат да гледат телевизия.

— Кой?

— Хората, които живеят под тази гора, глупчо.

— Ох — успех да кажа.

Буба мушна Ванеса в рамото с бутилката.

— А казваш, че бил по-умен от мен...

Ванеса се усмихна.

— Не по-умен. По-добре умее да приказва.

Буба отпи глътка водка и сподавено се оригна.

— Това, за говоренето, не влиза в класацията.

Ванеса се усмихна.

— Ти ще им разплетеш случая, слънце, вярвай ми.

— Нарече ме „слънце“ — гордо каза Буба, намигна ми и отпи втора глътка. — Казваш ми, че там е имало някаква военна лудница навремето? Предполагам, подземните помещения не са се преместили. А те са огромни.

Телефонът върху хладилника иззвъня, той го взе и го приюти между масивното си рамо и челюстта. Дълго време не каза нищо. След около минута го затвори.

— Нелсън е загубил Пиърс.

— Какво?!

Буба само кимна утвърдително.

— Къде? — изстенах.

— Нали знаеш, оня хотел „Роуъс Уорф“ — каза той. — Пиърс бил там, но стоял от външната страна, където са доковете. Нелсън го наблюдавал отвътре, внимателно прикрит. Пиърс изчакал последната секунда, за да скочи във ферибота за летището.

— Добре, а защо Нелсън веднага не е тръгнал за летището с колата — да го сгаци там?

— Опитал се е. — За по-голяма убедителност на това, което щеше да каже, Буба почука часовника си с нокът. — Пет часът следобед, петък, човече. Минавал ли си по това време тунела? Докато Нелсън стигне Пети, станало пет и четирийсет и пет, а фериботът е на дока в пет и дваисет. Твоя човек го нямало.

Ейнджи зарови лице в ръцете си и заклати глава.

— Ти се оказа прав, Патрик.

— За кое?

— Каквото и да е това, което е намислил — прави го в момента.

* * *

Петнайсет минути по-късно, след като вече се бях обадил на Кери Доу, изчаквахме Буба пред вратата. Той домъкна черна платнена торба. Дотътри я и я пусна в краката си.

Ванеса, толкова миниатюрна до планината, която представляваше той, пристъпи към него и постави ръце на гърдите му.

— Това ли е моментът, в който би трябвало да кажа „Внимавай много!“?

— Не знам, питай тях. — И той обърна палец към нас.

Тя ни погледна и ние кимнахме като един.

— Бъдете внимателни — каза Ванеса.

Буба измъкна 38-калибров пистолет от джоба си и й го подаде.

— Предпазителят е вдигнат. Стреляй във всеки, който мине през тая врата. И то няколко пъти.

Тя погледна изрисуваното му с маскировъчна боя лице.

— Мога ли да получа една целувка?

— Пред тях?! — Буба поклати глава.

Ейнджи ме смушка в рамото.

— Ние гледаме към вратата.

Обърнахме се с гръб към тях, вперихме очи в метала, в четирите ключалки, в двете резета и подсилващата щанга. Дори не знаех дали се целуват, или не.

* * *

Кристофър Доу беше там, където би трябвало да бъде според съпругата му.

Беше изкарал бентлитото си на заден ход от гаража на Бримър Стрийт, а ние го блокирахме с пикапа на Буба отпред и с моето порше отзад.

— Какво, по дяволите, правите? — попита, като спусна стъклото.

— В багажника ви има сак — казах. — Колко има в него?

— Вървете по дяволите! — Долната му устна се изкриви.

— Докторе — изрекох и подпрях ръка на капака, без да откъсвам очи от него, — жена ви ни каза, че Пиърс ви се е обадил по телефона. Колко има в сака?

— Отстъпете от колата ми.

— Докторе — настоях, — той ще ви убие. Където и да си мислите, че отивате, каквото и да мислите, че ви очаква, няма да има обратен път за вас.

— Ще има — инатливо рече той, а долната му устна се изкриви още повече.

— С какво ви държи, докторе? Моля ви, доктор Доу, помогнете ми да сложа край на всичко това.

Вдигна очи към мен и се опита да изглежда предизвикателно, но с всяка секунда губеше битката с истината. Прехапа долната си устна, тясното му лице изглеждаше като маска. Изведнъж от очите му потекоха сълзи и раменете му се разтресоха.

— Аз не мога... не мога... — Раменете му не спираха движението си нагоре-надолу, като че караше неуправляем скутер. С едно от хлипанията си пое въздух, за да каже: — Не мога да живея с това и секунда повече!

Сложих ръка на рамото му.

— Няма да ви се налага. Дайте ми парите, докторе, ще ги отнеса аз.

Той стисна очи и заклати глава, сълзите се посипаха по бялото му сако. Приклекнах край вратата.

— Докторе — изрекох меко, — тя гледа.

— Какво?

— Карън ви гледа — казах. — Сигурен съм. Погледнете ме. — Обърна схванато глава към мен, като че някой бутна страната му наляво, отвори замъглените си очи и ги впери в мен. — Тя ни наблюдава и аз искам да получи това, което ѝ се полага.

— Та вие едва я познавахте!

Без да изпускам очите му, твърдо казах:

— Всички познавам едва.

Очите му се разшириха, сетне ги стисна. Сълзите не спираха да текат.

— Уесли — промълви.

— Уесли какво, докторе? Какво Уесли?

Удари по тапицерията до себе си, после по таблото и по волана. Бръкна във вътрешния джоб на сако си и извади найлоново пликче. Беше увито добре, имаше вид на пура, но когато го повдигна и то се разгъна като малко руло, от това, което видях, ледени тръпки плъзнаха по гърба ми.

Човешки пръст.

— Негов е — каза Кристофър Доу. — На Уесли. Изпрати ми го днес следобед. Каза... каза... че ако не донеса парите на отбивката за кафе и сандвичи на Шосе 3, ще ми изпрати тестикула му.

— Коя отбивка?

— Преди изхода за Маршфийдд, от южната страна.

Погледнах пликчето.

— Откъде сте сигурен, че е на сина ви?

— На сина ми е! — изкрещя той.

Наведох глава, преглътнах и все пак попитах отново:

— Разбирам, сър, но как можете да бъдете сигурен?

Той бутна пликчето под носа ми.

— Виждате ли? Нали виждате малкия белег до кокалчето?

Погледнах. Беше едва забележим, но отчетлив. Прекъсваше линиите около кокалчето като мъничка стрела.

— Видяхте ли го?

— Да.

— Отпечатък от отвертка „Филипс“. Когато беше малък, Уесли падна в работилницата ми. Краят на отвертката се заби в кокалчето му до костта. — Удари ме по лицето с пликчето. — Това е пръстът на моя син, господин Кензи!

Не се отдръпнах. Гледах безумните му очи и се мъчех да успокоя своите. След миг той внимателно зави пликчето, както си беше, и го прибра обратно в джоба на самото си. Подсмръкна и изтри влагата от лицето си. Загледа се напред.

— Искам да умра — каза.

— Той точно това иска, да се чувствате така.

— Тогава значи е успял.

— Защо не се обадите на полицията?

Още не бях се доизказал — и той неудържимо заклати глава.

— Защо не, помислете, докторе? Вече сте решен да кажете истината за подмяната на Наоми. Знаем и кой стои зад всичко това. Няма къде да мърда.

— Синът ми — изпъшка той.

— Но той може да не е жив. — Опитах се да прозвучи меко.

— Той е всичко, което имам. Ако го загубя заради това че съм се обадил в полицията, ще умра, господин Кензи. Нищо няма да промени това решение.

Първата дъждовна капка тупна на главата ми, както си стоях приклепнал до вратата на колата и гледах отчаяното лице на Кристофър Доу. Не идваше един от онези освежаващи дъждове, този беше топъл като пот и мазен от влагата във въздуха. Имах чувството, че по косата ми пада нещо мръсно.

— Дайте ми възможност да го спра — казах. — Дайте ми сака с парите и аз ще доведа сина ви жив вкъщи.

Той се подпря на волана и се загледа в мен.

— И защо трябва да ви имам доверие за сума от петстотин хиляди долара?

— Петстотин хиляди? Това ли е всичко, което ви поиска?

Той кимна.

— Това е всичко, което мога да изтегля за толкова кратко време.

— Всичко това не ви ли говори за нещо? Липсата на време, готовността му да се съгласи на много по-малко от първоначалната сума? Принуден е да бърза, докторе. Гори мостовите зад себе си, бърза

да потъне. Ако се явите на срещата, никога няма да видите къщата си, работния си кабинет, тази кола! И Уесли ще бъде мъртъв.

Той отпусна глава назад и се загледа в тавана. Дъждът се усилваше, падаше не на капки, а на ленти — усукани въжета топла вода, които потекоха под ризата ми.

— Повярвайте ми — настоях.

— Защо?

— Защото... — избърсах водата от очите си.

Той обърна глава към мен.

— Защо, господин Кензи?

— Защото вече платихте греховете си.

— Моля?

Премигнах под дъжда.

— Платихте за всичко, докторе. Направили сте нещо ужасно и ето че детето пропадна в леда. Отначало синът ви, а сега и Пиърс ви изтезават вече десет години. Не знам дали според Бог това е достатъчно, но за мен стига. Живели сте достатъчно време в ада.

Той изстена. Отново отпусна глава на облегалката и загледа с празни очи каскадата на дъжда през предното си стъкло.

— Никога няма да е достатъчно. Никога няма да свърши. Болката.

— Болката — не. Но той, Пиърс, е свършен.

— Какво?

— Чухте ме, докторе, той е свършен.

Гледа в мен дълго, после бавно кимна. Натисна някакво копче. Багажникът се отвори.

— Вземете ги — каза той. — Платете му. Правете това, което смятате за добре. Но върнете сина ми вкъщи, моля ви.

— Разбира се.

Тръгнах да се надигам, но той постави ръка на рамото ми и аз клекнах отново.

— Не бях прав.

— За кое?

— За Карън.

— Какво имате предвид?

— Тя не беше слабохарактерна. Беше свестен човек.

— Да, беше.

— Може би и затова загина.

Аз мълчах.

— Може би по този начин Бог наказва лошите — продължи като на себе си Кристофър Доу.

— По кой, докторе?

Той затвори очи.

— Като ни оставя да живеем.

35.

Кристофър Доу потегли към къщи с инструкцията да си вземе малко багаж и да остане в хотел „Четири сезона“, където ще мога да го намеря, когато всичко свърши.

— Каквото и да правите — казах му, преди да тръгне, — не отговаряйте на нито един от телефоните си — клетъчния, пейджъра или домашния.

— Не знам, ако...

— Я по-добре ги дайте на мен — прекъснах го.

— Какво?!

— Клетъчния и пейджъра, веднага.

— Аз съм хирург, аз...

— Това не ме интересува в момента. Става дума за живота на сина ви, не на някой друг. Телефона и пейджъра, докторе.

Не му хареса никак, но ги даде. Малко след това се изгуби зад първия завой.

— Отбивката не е добра идея — каза Буба, когато се качих при него в колата. — Не можем да предвидим защитата му. Плимут е сто пъти по-добре.

— Мястото в Плимут вероятно е много по-добре оборудвано със защитни системи! — предположи не без основание Ейнджи.

Буба само кимна и рече:

— Но предполагаеми. Знам къде аз бих поставил капани, ако ми предстои дълго чакане на улов. А отбивката... — той поклати глава — трудно ще се справим с него, ако тръгне да импровизира, твърде рисковано е.

— Тогава да вървим направо в Плимут — предложих аз.

— Обратно към тресавището — каза и Ейнджи.

— Обратно към тресавището.

* * *

Клетъчният телефон на Кристофър Доу иззвъня точно когато напускахме магистралата на изхода за Плимут.

Лепнах го до ухото си в момента, в който стоповете на Буба светнаха пред един знак „Стоп“, и изключих от скорост.

— Закъснявате, докторе.

— Скоти! — провикнах се радостно аз.

Тишина. Закрепих телефона между рамото и бузата, включих на първа и се доближих до Буба.

— Патрик — най-сетне се обади Скот Пиърс.

— Взех да приличам на бронхит, не мислиш ли, Скот? Всеки път, когато помислиш, че си се справил с мен, се появявам отново.

— Това беше добро, Пат. Кажи го на доктора, когато аортата на сина му цъфне в пощенската му кутия. Сигурен съм, че ще се посмее от сърце.

— Твоите пари са у мен, Скот. Искаш ли си ги?

— Значи парите ми са у теб.

— Дааа.

Буба зави от главния път по второстепенен, който пресичаше гористата местност Майлс Стендиш и щеше да ни изведе до тресавището.

— През колко обръча трябва да скоча, за да си ги взема, Пат?

— Кажи ми само още веднъж „Пат“, Скоти, и ще ти донеса пепелта им.

— Добре, Патрик. Какво трябва да направя?

— Дай ми номера на клетъчния си телефон.

Даде ми го, а аз го диктувах същевременно на Ейнджи и тя го записа на тефтерче, прикрепено към жабката ми.

— Нищо повече няма да се случи тази нощ, Скот, така че отивай си вкъщи.

— Чакай, чакай!

— И ако се опиташ да търсиш връзка с някой от семейство Доу, няма да видиш и цент. Ясно ли е?

— Да, но...

Изключих телефона. Ейнджи бе вперила поглед в задните светлини на Буба. Колата зави по черен път.

— Откъде си сигурен, че няма да се върне на Конгрес Стрийт?

— Защото, ако Уесли е скрит някъде, то това „някъде“ е тук. Пиърс усети, че хватката му отслабва. Ще дойде да хвърли едно око на главния си коз и да се увери, че всичко е под контрол.

— Уха — възкликна тя. — Като те слушам, почти си вярваш.

— Нямам много гаранции, така е — казах. — Единственото, което имам, е надеждата.

* * *

Минахме покрай голото място и продължихме още около триста метра, замаскирахме колите под дърветата и се върнахме пеша по черния път.

За първи път от почти десет години Буба не беше с дългото си палто. Беше облечен целият в черно. Черни дънки, черни кубинки, черна фланелка с дълги ръкави, черни ръкавици и черна плетена качулка с два процепа за очите. По негова команда на път за пресрещането на Кристофър Доу бяхме минали през апартамента ми, за да си вземем черни дрехи и ние, и преди да маскираме колите, ги бяхме облекли.

Докато вървахме към черния път, Буба ни инструктира:

— След като установим къде е къщата, тръгваме „в пакет“. Придвижването „в пакет“ е просто. Вие вървите на десет крачки зад мен. — Погледна назад към нас и вдигна показалец. — Точно зад мен. Стъпвате там, където вече съм стъпил. Ако се взривя или се натъкна на някакъв капан, тичате обратно по същия път. Даже и не си помисляте за друго! Ясно ли е?

Това не беше онзи Буба, когото познавах. И най-малките следи от обичайната му будалацина бяха изчезнали. Нямаше и помен от слабостта му към оръдейни канонади, гласът му беше станал по-дълбок, онази аура на самота и различност, която държеше околните настрана, също я нямаше. На нейно място беше дошла спокойна увереност. Дадох си сметка, че той е някак у дома си. Беше в стихията си. Беше воин, беше призван за битка и знаеше, че е роден за това.

Докато го следвахме, разбрах какво са виждали в него хората му там, в Бейрут: в битка ли си, няма значение кой е командващият, Буба е

този, когото следваш, когото слушаш, на Буба разчиташ да те прекара през огъня и да останеш невредим.

Беше роден за водач.

Свали платнената чанта от гърба си и я взе в ръка. Отвори ципа и измъкна автомата си М16, после извърна очи към нас.

— Сигурни ли сте, че не искате?

И двамата поклатихме отрицателно глави.

— Пистолетите са достатъчни.

— Имате ли резервни пълнители?

— Четири — кимнах аз.

Буба погледна към Ейнджи.

— Три — кимна тя.

Ейнджи ме погледна и преглътна. Знаех какво чувства. И моята уста беше пресъхнала.

Минахме по талпите край бараката. Буба тихо се обади:

— Когато открием мястото и влезем вътре, стреляйте по всичко, което мръдне. Без да задавате въпроси. Щом се движи, значи не е нашият заложник, той би трябвало да е вързан. А щом не е заложникът, значи е враждебно настроен. Ясно ли е?

— Тъъ, да — отвърнах.

— Ейнджи?

— Да, ясно.

Буба се поспря и се загледа в преbledнялото лице на Ейнджи и в широко отворените ѝ очи.

— Ще можеш ли? — попита я той меко. Тя кимна убедено няколко пъти. — Защото...

— Стига предразсъдъци, Буба. Това не е ръкопашен бой. Единственото, което се иска от мен, е да се прицеля и да дръпна спусъка и мога да ти кажа, че съм по-добър стрелец от твоите момчета.

Буба погледна към мен.

— Ти, от друга страна...

— Да бе, прав си, отивам си вкъщи...

Той се засмя. Ейнджи се засмя. Засмях се и аз. Край нетрепващото тресавище в тъмната нощ изпитах усещането, че ще се усмихваме пак така след много дълго време.

— Добре — каза Буба. — Това сме, само тримата. Помнете, че единственият грях в подобна битка е, ако проявиш колебание. Затова

никакви шибани колебания.

Стигнахме до границата на дърветата, Буба изсули грамадната чанта и тихо я пусна на земята. Отвори я и изкара оттам три ъгловати предмета с прикрепени към задната им част каишки, а от другата — изпъкнали лещи.

— Надявайте тия работи.

Нахлузахме ги на главите си и светът стана зелен. Тъмните храсти и дървета излязоха в цвят на мента, мъхът беше изумруден, а въздухът трептеше в светлобежови нюанси.

— Изчакайте, докато свикнете — каза Буба.

Измъкна огромен инфрачервен бинокъл и го долепи до очите си, сканираше гората пред нас, докато го настройваше.

Зеленото изглеждаше враждебно и караше стомаха ми да се свива като пред повръщане. 45-калибровият пистолет пареше кръста ми отзад. Сухотата в устата ми слезе към гърлото и, изглежда, щеше да стигне до белите ми дробове. И, честно казано, с изпъкналите инфрачервени очила на главата аз се чувствах доста глупаво.

— Ето го — рече Буба.

— Кое?

— Гледай пръста ми.

Той повдигна ръка и посочи, проследих пръста му и видях прозорците.

Бяха два. Изведнъж се бяха втренчили към нас, направо от земята, като два перископа. Бяха високи само около четирийсет сантиметра, но като ги зърнахме сред зеленото, ни бе невъзможно да си представим как не сме ги забелязали досега.

— Не е възможно да ги видиш на дневна светлина — каза Буба, — освен ако не уловиш отраженията на стъклата. Всичко, освен стъклата е боядисано зелено, даже рамките им.

— Чудесно, благодаря ти...

Накара ме да млъкна с допрян до устните си пръст и наклони леко глава. След около трийсет секунди го чух и аз — шума на автомобилен двигател и мекото хрущене на гумите по черния път — идваха към нас. Буба ни тупна по раменете и вдигна платнената чанта от земята, после приклепна и тръгна наляво покрай дърветата. Ние го последвахме, а вратата на колата се отвори и затвори и по пътя към тресавището захрущяха стъпки.

Буба потъна между дърветата в далечния край на горичката и ние го последвахме.

Един зелен Скот Пиърс изникна върху кръста от талпи и стъпките му отекнаха отчетливо по дървото, докато прибягваше покрай бараката. Готвеше се да се гмурне сред дърветата, ала изведнъж застина.

Главата му бавно се обърна към нас — изглеждаше, че се е взрял право в мен.

Преви се в кръста и се огледа. Беше разперил ръце, като че искаше да накара комарите да пазят тишина, леката пара над блатото да застине, да спре падането на гнил плод във водата. Заслушан, затвори очи.

След около, както ми се стори, един месец, отвори очи и тръсна глава. Разтвори храстите пред себе си и се шмугна в гората.

Обърнах глава, но Буба не беше край нас, не бях чул кога е изчезнал. Видях го на около десет метра напред, приклепнал, с ръце на коленете, докато наблюдаваше как Скот Пиърс се придвижва в гората.

Отново затърсих с очи Пиърс. Бе спрял пред двата прозореца, спусна ръка към земята. Когато я вдигна, се отвори капак. Той преви тяло, наведе се и капакът се затвори над него.

Изведнъж Буба се оказа отново до нас.

— Не сме сигурни дали има детектори за движение или капани, които се активират отвътре, но мисля, че разполагаме с около минута. След мен!

Изпълзя отново на брега, промъкваше се като котка. Ейнджи го следваше точно на десет стъпки, аз вървах на пет зад нея. Буба рязко зави към дърветата. Стъпките му не издаваха и микрон колебание, докато преминаваше същия път, по който беше минал и Скот Пиърс.

Спря до вратата в горския килим и помахаше нетърпеливо към нас.

Стигнахме до него, а аз почувствах непобедимо желание да забавя нещата, да се върнем, да ударя спирачки точно в този момент. Всичко ставаше много по-бързо, отколкото си бях представял. Слепешката. Толкова бързо, че не можех да дишам.

— Мръдване — изстрел! — пошепна Буба. — Не сваляйте очилата си, докато не се убедим, че вътре има лампа. Ако има, не губете време да ги сваляте от главата си, просто освободете очите си, нека висят от шиите ви. Готови ли сме?

— Аххх — успях да кажа.

— Едно, две, три — рече Буба.

— Исусе Христе! — изтърва Ейнджи.

— Не се ебавайте — дрезгаво изшепна Буба. — Или сме готови, или — без нас. И то веднага. Няма време.

Извадих моя 45-калибров от кобура, магнах предпазителя и обърсах ръка в панталона си.

— Готови — каза Ейнджи.

— Готови — повторих като ехо.

— Сега се разделяме — каза Буба, — ще ви видя пак, когато се върнем в цивилизования свят.

Ухили се и протегна ръка към капака в земята.

— Много съм щастлив — изшепна.

Хвърлих бърз и объркан поглед към Ейнджи, а тя стисна още по-здраво 38-милиметровия си пистолет, за да успокои треперенето на ръката си, когато Буба дръпна капака.

Показа се бяла каменна стълба, петнайсетте ѝ почти отвесни стъпала свършваха пред стоманена врата. Буба, все още горе, се отпусна на коляно и пушна няколко откоса в горния ляв и долния ляв ъгъл на вратата. Куршумите се сипеха върху стоманата и се превръщаха в жълти искри. Шумът беше оглушителен.

Прозорците недалеч от нас се разсипаха със звън и аз видях циви, насочени към трима ни. Веднага залегнахме, а Буба скочи в края на стълбите и нанесе страхотен ритник на вратата. Ние плонжихахме след него, и съвсем навреме, защото цевите от прозореца изреваха. След това вече бяхме минали през вратата и се бяхме озовали в коридор, дълъг около трийсет метра, с няколко врати отляво и отдясно. Беше окъпан от светлина и аз спуснах инфрачервените си очила на шията и ги оставих да висят така. Същото направи и Ейнджи. Стояхме там напрегнати, уплашени, мигащи на ярката светлина.

На около десет метра пред нас, от една зееща врата вдясно, излезе дребна жена. Имах време да забележа, че е слаба, тъмнокоса и е насочила 38-калибров пистолет към мен, когато автоматът на Буба изрева и гръдта ѝ изчезна сред черен облак. Пистолетът излетя от ръката ѝ по коридора и тя се просна на прага.

— Мърдай — рече Буба.

Изрита най-близката врата и ние се озовахме в празен кабинет. За всеки случай Буба търкулна вътре граната сълзотворен газ и затвори. Продължихме по коридора до вратата, пред която лежеше трупът на жената. Беше спалня, малка и също празна. Буба посочи към жената:

— Познаваш ли я?

Аз поклатих глава, но Ейнджи каза:

— Жената от снимките с Дейвид Уетъроу.

Тогава погледнах по-внимателно. Главата ѝ беше обърната настрана, по брадичката ѝ имаше кръв, но Ейнджи беше права.

Буба пристъпи към вратата отсреща. Изрита я и беше готов да стреля, когато аз се хвърлих към него и го изблъсках.

Бледен, оплешивяващ мъж седеше на метален стол. Лявата му китка беше здраво вързана към облегалката за ръце на стола, сива топка за тенис беше натикана в устата му. Дясната му китка бе свободна, явно я бе освободил миг преди да влезем. На възраст бе колкото мен, десният му показалец липсваше. В краката му лежеше руло изолирбанд, но краката му не бяха вързани, кой знае защо.

— Уесли — казах аз.

Той кимна, очите му светеха диво и бяха пълни с объркване и със страх.

— Дайте да го махнем оттам — казах.

— Не — рече Буба, — ситуацията все още не е овладяна. Няма да го пипаме, докато не я овладеем.

Погледнах назад към стълбището — само десет метра обратен път.

— Но...

— Като мишени сме — каза той. — И не оспорвай заповедите ми.

Уесли изрита пода с пети, отчаяно тресеше глава, умоляваше ме с поглед да го отвържа и да го изведа оттук.

— Мамка му! — рекох.

Буба погледна към следващата врата, около метър по-нататък по коридора и отдясно на нас. Каза:

— Добре. Ще правим нещата поред. Патрик, искаш да...

Вратата в края на коридора се отвори и ние и тримата се втурнахме натам. Даян Бурн май левитираше — краката ѝ въобще не

докосваха пода. Зад нея изникна Скот Пиърс. Бе обхванал кръста ѝ с ръка и притискаше пистолет о тила ѝ.

— Оръжията на пода — или тя е мъртва — извика той.

— Много важно! — рече Буба и взе да намества приклада на автомата до рамото си.

Тялото на Даян Бурн се разтресе от конвулсии.

— Моля ви, моля ви, моля ви...

— Оставете оръжията на пода! — изкрещя Пиърс.

— Пиърс — започнах аз, — откажи се. Заклещен си, всичко свърши.

— Никакви преговори! — изкряска той.

— Това не ти е парламент, Патрик, тук работата е още поговняна — рече Буба. — Сега ще стрелям през нея, Пиърс. Нали така?

— Стой! — Гласът на Пиърс изведнъж беше станал треперлив като тялото на Даян Бурн.

— А, не — каза Буба.

Но тогава изведнъж оръжието на Пиърс се отлепи от тила на Даян Бурн, ръката му внезапно щръкна над рамото ѝ и дулото на пистолета му се насочи към челото на Ейнджи.

— Мръднете само сантиметър, госпожице Дженаро, и ви отнасям без черепа.

От треперенето в гласа му не беше останала и следа. Ръката му, стиснала оръжието, не трепна, докато приближаваше към нас по коридора. Все още придържаше Даян Бурн през кръста, носеше я пред себе си като щит. Ейнджи беше замръзнала, пистолетът ѝ висеше край бедрото. Очите ѝ не се откъсваха от втрепената в нея цев.

— Някой да се съмнява, че ще го направя?

Буба изпсува тихо и отчетливо.

— Пистолетите на пода, хора, веднага!

Ейнджи пусна нейния. Аз пуснах моя. Буба даже не помръдна. Държеше Пиърс на мушка, докато той приближи на шест метра.

— Роговски — каза Пиърс, — хвърли оръжието.

— Да ти го начукам, Пиърс.

Челото му блесна от влага, но оръжието в ръката му не трепна.

— О — каза Пиърс. — Много добре. — И стреля.

Блъснах рамото си в рамото на Ейнджи и веднага след това горещото острие на сух лед продра гърдите ми, точно под ключицата,

хвърлих се към циментената стена и се приземих на колене. Някъде в средата на коридора.

Пиърс стреля още веднъж, но куршумът улучи стената зад мен.

И оръжието на Буба изрева. Даян Бурн изчезна в червен облак, тялото ѝ се сгърчи като ударено от ток. Ейнджи изпълзя по корем до своя 38-калибров пистолет и аз почувствах как коридорът се преобръща, а гърбът ми се блъсва в пода. Буба се завъртя, пусна оръжието си и се хвана за бедрото.

Опитах се да стана от пода, но не можах. Ръката на Буба се стрелна отнякъде, грабна Ейнджи за косата и я тласна в стаята, където беше Уесли Доу. Чувах как куршумите се удрят в цимента около мен, но не можех да вдигна глава, за да видя откъде идват. Обърнах очи наляво, погледнах нагоре. Буба стоеше на прага на стаята, където беше Уесли, а очите му, когато погледна към мен, бяха толкова тъжни и меки, каквито никога не бях ги виждал.

И тогава той затвори вратата между нас.

Стрелбата спря. В коридора настъпи тишина, прекъсвана само от стъпките, които приближаваха.

Скот Пиърс се изправи над мен и се усмихна. Изкара пълнителя от пистолета си и го хвърли на пода до главата ми. Постави нов и вкара куршум в цевта. По дрехите и по лицето му беше размазана кръвта на Даян Бурн.

— Имаш дупка ей тука, Пат — посочи гърдите си. — Не е ли гот? Защото на мен ми е гот.

Опитах се да говоря, но това, което излезе от устата ми, беше топла течност.

— Мамка му! — каза Скот Пиърс. — Не искам да умираш още. Искам да видиш как ще убия приятелите ти. — После приклепна до мен. — Те забравиха всичкото си оръжие тук. А от оная стая там няма изход. — Потупа ме по бузата. — Ама си бърз, човече! Надявах се да видиш как малката ти кучка поема куршум с главата си, ама ти си бил светкавица!

Очите ми се извъртяха встрани от него не защото исках, а понеже изведнъж се бяха превърнали просто в две топчета, които се плъзнаха в собствената си хлъзгавина извън моя контрол. Скот Пиърс обърна брадичката ми така, че да го погледна, и ме удари в слепоочието, а ударът върна очите ми на мястото им.

— Не, недей умира още, приятелче. Все още не си ми казал къде са ми парите.

Макар и едва-едва, успях да поклатя глава. Отляво ме пронизваха горещи бодежи, някъде под ключицата.

— Обичаш ли шегички, Пат? — Той пак ме потупа по страната. — Това ще ти хареса. Ще умреш тук и понеже това е сигурно, искам да знаеш нещо — ти така и не успя да видиш цялата шахматна дъска. Дори и в този момент. Не е ли забавно?! — И той се изкикоти. — Парите са в колата ти, която, сигурен съм, е паркирана някъде наоколо. Ще я открия.

— Не — произнесох. Не бях сигурен, че е излязъл някакъв звук.

— О, да — каза той. — За известно време ми беше интересен, Пат, но вече ми става скучно. Разбра ли? Ще убия оная кучка и огромния кретен. Ей сега се връщам.

Изправи се и тръгна към вратата, а аз протегнах схванатата си ръка по пода. Остра болка моментално преряза гърдите ми. Скот Пиърс се разсмя.

— Всичкото желязо е на метър и половина от краката ти, продължавай да се опитваш.

Изскърцах със зъби, изкрещях, когато повдигнах глава, отлепих се от пода и успях да седна, а кръвта изригна от дупката в гърдите ми. Пиърс наклони глава към мен, насочи пистолета си.

— На герои ли ще се правим? Браво, Пат. — Не откъсвах очи от него, безумно пожелах да натисне спусъка. — Е, добре — меко каза той и дръпна предпазителя. — Ще свършим с теб сега.

Вратата зад гърба му се отвори с трясък. Пиърс се обърна и стреля, видях как парче от бедрото на Буба отхвърча встрани.

Но Буба не спря. Той прихвана ръката на Пиърс, с която държеше пистолета, а с другата го стегна през гърдите отзад. Пиърс изпусна гърлен рев и се опита да извие тяло в страхотната прегръдка на Буба, но Буба само я стегна още повече. Пиърс започна да се дави, започна да издава високо фалцетно скимтене, като в същото време с ужас отчиташе как ръката му с пистолета против волята му обръща оръжието към собствената му глава. Опита се да отмести глава, но Буба го светна отзад с масивното си чело, и то така силно, че ударът изгърмя като експлозия. Очите на Пиърс изскочиха.

— Неее! — изскимтя той. — Не, не, не.

Буба изхриптя от усилието да го държи, а кръвта се лееше от бедрото му. Ейнджи изпълзя в коридора на четири крака и взе пистолета си. Застана на коляно, махна предпазителя и се прицели в гърдите на Пиърс.

— Не го прави, по дяволите, Ейнджи! — изрева Буба. Ейнджи замръзна със свит около спусъка пръст. — Ти си само мой, Скот — прошепна Буба в ухото на Пиърс. — Целият си мой, слънчице!

— Моля ви — пробля Пиърс. — Чакайте! Не! Недейте! Чакайте, моля ви!

Буба изпръхтя още веднъж и изпердаши Пиърс по слепоочието с приклада на собствения му пистолет, след това наниза пръста си върху пръста на Пиърс върху спусъка.

— Не!

— Чувстваш ли се депресиран, самотен може би, близко до самоубийство? — попита Буба.

— Недейте! — Пиърс се опитваше да нанесе няколко удара по главата на Буба със свободната си ръка.

— Обади се на Телефона на доверието, но не и на мен, Пиърс, защото, мамка му, ако ми пука! — Буба подпря гръбнака на Пиърс с коляно и го повдигна от земята.

— Моля ви! — Пиърс риташе безпомощно във въздуха, а сълзите течаха по страните му като порой.

— Да бе, да, точно така — нареждаше Буба.

— О, Боже...

— Ей, мухльо, поздрави кучето от мен, чу ли? — каза Буба и издуха мозъка на Пиърс.

36.

Прекарах в болницата пет седмици. Куршумът беше влязъл през горната лява страна на гърдите ми, точно под ключицата, и беше излязъл откъм гърба. Бях загубил над два литра кръв, докато Бърза помощ стигне до къщата. Бил съм в кома цели четири дни, а като се събудих, имах тръби в гърдите, тръби, прикрепени към шията, в ръката и ноздрите. Бях свързан с респиратор и бях толкова жаден, че бях готов да дам всичките си спестявания за едно-единствено кубче лед.

Изглежда, семейство Доу имаха много силен човек където трябва, защото месец след като спасихме сина им, обвинението срещу Буба за притежаване на незаконно оръжие просто изчезна. Изглежда, в прокуратурата си бяха казали: „Добре де, влязъл си в бункер наред с Плимут с въоръжение, достатъчно да завладееш една страна, но си измъкнал живо едно богато момче. Така че няма нищо незаконно.“ Сигурен съм, че в прокуратурата биха имали друго мнение за събитията, ако знаеха, че всичко е започнало от направената в миналото размяна на деца, и то от семейство Доу, но Пиърс не беше наоколо да повдигне този болезнен въпрос, а останалите предпочитахме да не обсъждаме този факт.

Уесли Доу дойде да ме види. Държа ръката ми и ми благодари със сълзи на очи. Каза ми как се е срещнал с Пиърс — чрез Даян Бурн, която освен негов лекуващ лекар му била и любовница. Тя и Пиърс много скоро взели под контрол крехката му психика с помощта на различни манипулации, психойдни и сексуални „игри“, в които се проявява надмощие над по-слабия, а също така и с преднамерено непостоянство в медикаментозната му схема. Призна си, че идеята да изнудва баща си била негова, но Даян Бурн и Пиърс я доразвили и в крайна сметка я превърнали в смъртоносна игра.

Станал техен заложник в средата на 1989-а, държали го вързан за стола и го обработвали под насоченото дуло на пистолета.

Все още не бях възстановил гласа си. Изчезнал, когато куршумът отчупил микроскопична частичка от ключицата ми и я запратил в

левия ми бял дроб. Първите няколко седмици, колчем се опитах да кажа нещо, от устата ми излизаше висок шипящ звук като оня, който издава врящ чайник, или като гласа на Патока Доналд, когато е ядосан. Но с глас или без глас, не бях сигурен, че бих могъл да кажа на Уесли Доу кой знае колко. Направи ми впечатление на тъжен и слабохарактерен човек, а и не можех да изтрия представата си за онова сприхаво капризно момче, което е забъркало цялата каша — волно или неволно. Доведената му сестра беше мъртва и аз не че го обвинявах, но някак нямах особено желания да му го простя.

Когато дойде за втори път, аз се престорих на заспал. Той подпхна чек от баща си под възглавницата ми и тихо каза: „Благодаря ти. Ти ме спаси.“

Лежахме с Буба в една и съща болница и стана така, че започнахме физиотерапията си едновременно, аз — за да възстановя подвижността на ръката си, той — заради металната пластина в таза.

Странно е чувството, че дължиш живота си на някого. Потиска те, кара те да се чувстваш виновен и слаб, а благодарността ти е тъй извънмерна, че тежи като воденичен камък на шията.

— Точно като в Бейрут — каза един следобед Буба, бяхме на хидротерапия. — Каквото е станало, станало е. Да се говори за него, няма смисъл.

— Може би не е съвсем така.

— Мамка му, ти би направил същото за мене.

И както си седях във ваната, почувствах в гърдите си топла увереност, че може би е прав. Макар че, от друга страна, не съм сигурен, че ако имах един куршум в таза и един в бедрото, щях да бъда в състояние да сторя същото с човек като Скот Пиърс.

— Направи го заради Ейнджи — каза той, — щеше да го направиш и за мен. — И кимна на себе си.

— Добре — казах аз. — Прав си. Няма да ти благодаря повече.

— Няма и да говориш повече за това.

— Става.

Той кимна. Огледа металните вани наоколо. Моята беше до неговата, имаше още шест или седем души, освен нас, всички наkisнати в гореща бълбукаща вода.

— Знаеш ли какво ми липсва сега? — попита Буба. Поклатих глава. — Да ни се намираше малко трева... — Повдигна вежди към

мен. — Не мислиш ли така?

Буба смушка възрастната учителка във ваната от другата му страна.

— Да знаете дали не можем да щипнем малко трева отнякъде, сестро?

* * *

Жената, която Буба очисти с влизането ни в бункера, беше идентифицирана като Катрин Ларв, някогашен модел от Канзас, която била специализирала в реклами за верига универсални магазини от Средния Запад в края на осемдесетте и началото на деветдесетте. Нямаше криминално досие и след като напуснала Канзас Сити, според съседите, с приятеля си, не се знаеше почти нищо за нея в продължение на години. Приятелят ѝ бил хубавец, рус, карал шелби мустанг, модел 1968-а.

* * *

Изписаха Буба десет дни преди мен. Ванеса дойде да го вземе, но преди да се приберат у дома, минаха през магазин за животни и си купиха куче.

Тези последни десет дни в болницата бяха най-тежките. Лятото си отиде, отвъд прозорците ми приклезна есента. Единственото, което ми оставаше, беше да лежа и да слушам как сезоните се сменят в кънтежа на гласовете на хората, пъплещи десет етажа по-долу. И още — да си мисля как би звучал гласът на Карън Никълс през новия сезон, ако беше останала жива до края на зноя и до първото паднало листо.

* * *

Прегърнал Ейнджи през раменете, бавно изкачих стълбите до апартамента си.

Чувствах все още цялата си лява част някак отпаднала, като че ли кръвта ми циркулираща там, не беше достатъчно плътна. Понякога нощем мястото изстиваше като чуждо.

— Ето че сме вкъщи — каза Ейнджи, когато стигнахме площадката.

— Вкъщи — повторих, — имаш предвид моята къща или...

— Нашето „вкъщи“ — каза тя. Отвори вратата, аз надникнах в коридора, който вонеше на „Мистър Пропър“. Усетих топлината на плътта ѝ с дланта на здравата си ръка. Видях опърпания шезлонг, застинал в очакване по средата на дневната, и знаех, че ако Ейнджи не ги е изпила, в хладилника би трябвало да има цели две бири.

„Не е толкова лошо да си жив — помислих си. — Хубавото се крие в малките неща. Мебелите, които си подредил по свой вкус. Ледена бира в горещ ден. Ягодовото на устните ѝ.“

— Вкъщи — рекох.

* * *

Бе късна есен. Вече можех да вдигам ръцете си над главата и да ги изпъвам нагоре. Един следобед реших да потърся износената, останала от училищните ми години фланелка, която бях запратил на най-високия рафт в гардероба в спалнята. Бях я метнал там, защото Ейнджи я мразеше, казваше, че приличам на скитник с нея, и бях сигурен, че има фатални помисли по отношение на дрехата. От опит знам, че никога не бива да подценяваш заплахите на жените към части от облеклото ти.

Ръката ми потъна в отънялата тъкан и аз въздъхнах щастливо, а още няколко неща изпопадаха по главата ми, когато я измъквах. Едно от тях беше касетка, която мислех, че съм загубил — пиратски запис на Мъди Уотърс с Мик Джагър, на живо, с „Червените дяволи“. Второто беше една книга, която Ейнджи ми беше дала и от която се отказах на петдесета страница — явно съм я напъхал там с надеждата, че ще я забрави. Третото беше ролка изолирбанд, която бях бутнал горе миналото лято, защото ме мързеше да отварям сандъчета за инструменти.

Взех касетата, хвърлих обратно книгата в тъмното и се протегнах за изолирбанда.

Но така и не го докоснах. Вместо това седнах на пода и се втренчих в него.

Най-сетне видях цялата шахматна дъска.

37.

— Господин Кензи — каза Уесли, когато го открих край езерото в дъното на обширния му бащин имот, — какво удоволствие е да ви видя.

— Ти ли я бутна? — попитах.

— Какво? Кого?

— Наоми.

— За какво говорите?

— Хукнала е след топката си към езерото — рекох. — Това беше историята, нали? Но как е станало така, че топката се е оказала там? Ти ли я хвърли, Уес?

Усмивката му беше странна, болезнена и както ми се стори — някак самотна. Извърна глава към езерото. Мушна ръце в джобовете си, олюля се леко назад, раменете му се стегнаха, по хилавото му тяло пробяга тръпка.

— Наоми сама хвърли топката — меко каза той. — И аз не знам защо. Бях напред. — Наклони главата си наляво. — Там. Бях замислен, не си спомням за какво. — Повдигна рамене. — Аз се разхождах, сестра ми хвърли топката и тя се търколи много далеч. Може да се е ударила в някой камък. Може и да я е хвърлила върху леда да види какво ще стане. Сега това няма значение. Топката се търколи на леда и тя затича след нея. Изведнъж чух стъпките ѝ по леда — внезапно, както се чува пукане по радиото. В един момент бях потънал в мислите си, а в следващия вече чувах как катерица притичва по обледената трева. Долавях как снегът се топи под лапичките ѝ. Чух и стъпките на Наоми върху леда. Обърнах глава точно когато ледът се строши под тежестта ѝ. — Вдигна вежди. — Звучеше както когато мачките фолио. И — той се усмихна — лицето ѝ изразяваше такава тотална вътрешна радост. Какво ли носи това ново усещане... Не извика. Не се разплака. Просто потъна. И си отиде.

Пак повдигна рамене, после взе камъче и го запрати към езерото. Наблюдавах го как просича кристалния есенен въздух и как кратко

цопва в средата на водното огледало.

— Така че — не — заключи той, — не съм убил сестра си, господин Кензи. Само бях невнимателен. — Бръкна в джобовите си, отпусна се на пети и ми се усмихна със същата болезнена усмивка.

— Но те обвиниха теб — казах аз и погледнах към верандата, където Кристофър и Кери Доу пиеха следобедния си чай с по една част от неделния вестник в ръце. — Нали?

Той стисна устни.

— О, да. Така беше — изрече.

Закрачихме бавно по брега в чудесния октомврийски следобед. Стъпките му бяха несигурни и аз забелязах лекото завъртане от таза, което правеше с десния крак. Погледнах обувките му и установих, че токът на дясната е с около два сантиметра по-висок от другия, и чак сега си спомних, че Кристофър Доу ми беше казал за дефекта му по рождение.

— И това не ти хареса — казах аз.

— Кое?

— Да си обвинен за смъртта на по-малката си сестра, след като истината е била, че просто си проявил невнимание.

Главата му бе сведена, по устните му мина бледа усмивка.

— Имате чудната способност да разбирате очевидното, господин Кензи.

— Всички притежаваме някаква дарба, Уес.

— Когато бях тринайсетгодишен, повърнах половин кило кръв. Половин кило. Нямахме ми нищо. Просто нерви. На петнайсет имах язва. На осемнайсет бях диагностициран като страдащ от маниакална депресия и от шизофрения в начален стадий. Това поставяше баща ми в неудобно положение, той се чувстваше унижен. Беше сигурен, че ако ме постегне малко — това означаваше да ме изтезава психически, — някоя сутрин ще се събудя направен от по-стабилен материал. — Засмя се горчиво. — Бащи. Добри отношения ли имахте с баща си?

— Ни най-малко, Уесли.

— Насилвал ви е да живеете според неговите очаквания, предполагам? Наричал ви е „безполезен“ толкова пъти, че накрая сте започнали да му вярвате.

— Сграбчваше ме здраво и ме гореше с ютията.

Уесли се закова на място.

— Сериозно ли говорите?

— Два пъти ме вкара в болница и веднъж седмично ми напомняше, че не струвам колкото едно лайно. Беше самият дявол.

— О, Боже!

— И все пак не убих сестра си, за да му го върна.

— Какво? — Уесли отметна глава и хлъцна: — Хайде сега...

— Ето какво е станало според мен. — Откъртих клонче и се потупах по бедрото, докато крачехме покрай езерото. — Баща ти те е обвинил за смъртта на Наоми и ти, абсолютно мекотело по онова време, си бил на косъм от пълния срив, когато си се натъкнал на документите, показващи, че Наоми е била разменена с друго дете. И за пръв път в живота си си съзрял възможност да го върнеш тъпкано на баща си.

Той кимна. Погледна малкия чукан, който беше останал от показалеца му. После отпусна ръката си край бедрото.

— За това съм виновен. Но аз го знаех от месеци. Не виждам как...

— Какво става десет години преди това? Ти си един депресиран млад човек, с пълно с хапчета чекмедже и размекнат мозък на гений. И се натъкваш на чудесна възможност да накажеш баща си. Известно време тази възможност е изглеждала фантастична. Но после се е намесил Пиърс.

— Може би. Аз попаднах под негово...

— Дрън-дрън! Той е попаднал под магията ти, Уес. Ти стоиш зад всичко това от самото начало. Зад Пиърс, зад Даян Бурн, зад смъртта на Карън...

— О, чакайте малко. — Той вдигна предупредително ръце.

— И Шивон си убил ти. Пиърс е бил на друго място по това време, а никоя от жените не би могла да вдигне тялото й.

— Шивон? — тръсна глава той. — Коя Шивон?

— Знаел си, че рано или късно ще открием онази къща в гората. Затова ни подмами натам с петстотин хиляди долара. Все си мислех, че сумата е твърде малка. Мислех си — защо Пиърс се е съгласил само на толкова? А той се беше съгласил. Защото ти си му казал. Защото рано или късно, когато нещата се объркат съвсем и ситуацията стане неуправляема, парите, на които си имал право и без това, остават твои като единствен наследник, но за твое удовлетворение това става, след

като всички са наказани, включително и ти. Преоткриваш се като жертва.

По лицето му плъзна смутена усмивка. Той спря и погледна през рамо към верандата.

— Наистина не знам откъде ви хрумна тази странна логика, господин Кензи. Тя е толкова фантастична...

— Когато влязохме в стаята, където се намираше, ролката изолирбанд беше в краката ти. Това значи, че или някой се е готвел да те върже, ала е забравил, което ми се вижда малко вероятно, или ти, си чул нахълтването ни, набутал си оная топка за тенис в устата си, искал си да завържеш и краката си, но си размислил, защото не е имало време. Ала е било достатъчно, за да вържеш поне едната си китка. Само едната ти китка беше вързана за стола, Уесли. И защо? Защото сам човек не може да завърже двете си китки за двете противоположни облегалки за ръце на стола.

Той наблюдаваше отражението ни във водата.

— Свършихте ли?

— Пиърс каза, че не съм в състояние да видя цялата шахматна дъска. Имаше право. Понякога съм бавен. Но сега я виждам, Уесли. Ти си този, който е дърпал конците през цялото време.

Той уцели с камъче отражението ми, превърна лицето ми в бягащи бръчки.

— Ах — въздъхна той. — Макиавели! Нещата не стават по този начин.

— По кой начин?

— Така гладко. — Хвърли още едно камъче във водата. — Нека ви разкажа една история. Приказка, ако щете. — Загреба пълна шепка камъчета и взе да ги хвърля едно по едно в езерото. — Един лош крал с прокълнато родословие и празно сърце живеел в двореца си заедно с кралицата, получена като трофей, с далеч не идеалния си син и с далеч не идеалната си доведена дъщеря. Мястото било студено. Но тогава, о, тогава, господин Кензи, кралят и кралицата трофей добили свое дете. Тя била самата красота. Открадната била от селско семейство, но нямала никакви недостатъци. Кралят, кралицата, принцът и по-голямата принцеса, о, Боже, всички те обичали това дете. И в продължение на няколко незабравими години кралството направо цъфтяло. Любов живеела във всяка една от стаите. Греховете били

забравени, слабостта била игнорирана, гневът — погребан. Било „златен период“. — Гласът му стана леко несигурен, той се загледа към езерото, повдигна тесните си рамене. — Веднъж на една разходка с принца, който много я обичал, направо я боготворял, по-малката принцеса последвала един малък дух в леговището на самия дракон. И умряла. В първия момент принцът се почувствал изцяло виновен, макар че било повече от ясно, че онова, което е могъл да стори, е, кажи-речи, нищо. Но това не спряло краля. О, не. Обвинил принца, обвинила го и кралицата. Ден след ден те изтезавали принца с мълчанието си, прекъсвано единствено от отмъстителните им погледи. Те го обвинявали за станалото. Било повече от ясно. И към кого да се обърне бедният принц за подкрепа? Ами към доведената си сестра, разбира се. Но тя... тя го отблъснала. Тя също го обвинявала. О, не че го казвала направо, но изцяло в неин стил — нито с проклетие, нито с прошка, — тя забила острието на тази невероятна мъка още по-дълбоко, всъщност много по-дълбоко, отколкото това били сторили кралят и кралицата. Принцесата имала други грижи — да присъства на балове, да се среща с царедворци, да е сред придворните си дами. Обгърнала се във воал от фантазии и собственото си невежество, за да прогони смъртта на сестричката си от мислите си. По този начин тя изолирала принца и го оставила сам, осакатен от голямата загуба заедно с несъществуващата му вина, с физическата му неспособност да стигне сам до леговището на дракона.

— Бре! — рекох. — Тъжна история. Само дете не обичам костюмните филми.

Той не ми обърна внимание.

— Принцът прекарал в изгнание дълго време, а към края на това изгнание тайната му любовница, гадателка в двора на баща му, го свързала с банда недоволници, които искали да свалят краля. Принцът тръгнал с тях, докато крехката му психика започнала да заяква. Кроял сложни планове. Предприемал непредвидими ходове. — Той хвърли последното камъче в езерото и погледна към мен, преди да се наведе за нова шепа. — И принцът станал силен, господин Кензи. Много силен.

— Достатъчно силен, та да си отреже пръста?

Уесли се усмихна:

— Това е приказка, господин Кензи. Не задълбавайте в детайли.

— Как ще се чувства принцът, ако някой друг, също така много силен, вземе, та му отреже главата, Уесли?

— Сега вече съм си вкъщи — каза той. — Там, където би трябвало да бъда. Пораснах. Аз съм с любящия си баща и с любящата си мащеха. Аз съм щастлив. Вие щастлив ли сте, Патрик Кензи?

Не отговорих.

— Надявам се — продължи той. — Трябва да задържите това щастие. То е крехко. Може да се строши всеки миг. Ако се заемете да правите произволни умозаклучения, това може да повлияе на щастието ви. Ще бъдете направо издухан в съда от неколцина талантиливи адвокати, които отлично познават законите срещу клеветата.

— Аха.

— Бягай вкъщи, Патрик — той пусна слабосилната си усмивка, — и бъди добро момче. Пази уязвимите си места, любимите хора и винаги бъди готов за трагедията. — Хвърли още едно камъче в отражението ми. — Тя не подминава никого.

Погледнах пак към верандата, където Кристофър Доу седеше, зачел се във вестника си. Кери Доу бе разгърнала книга.

— Те платиха достатъчно — казах. — Не е нужно да ги наранявам повече, за да стигна до теб.

— Човек, който добре обмисля всичко — каза той. — Чух това за теб.

— Но, знаеш ли какво, Уесли?

— Да, Патрик?

— Те няма да са живи вечно.

— Няма.

— Мисли за това. Те са единствената ти защита от мен.

Долових, че нещо премина през лицето му, нещо като едва забележим тик, страх, тънък като косъм. Но после изчезна.

— Стой настрана — прошепна той. — Стой настрана, Патрик.

— Рано или късно ще останеш сирак. — Отдалечих се от езерото.

— И това ще е денят, в който кръвното проклятие ще свърши.

Оставих го там. Прекосих огромната поляна пред верандата. Беше невероятен есенен ден. Дърветата грееха в злато, земята миришеше на плодородие.

Слънцето залязваше зад дърветата. Въздухът, вече леко
захладнал, носеше почти неуловим намек за дъжд.

Издание:

Автор: Денис Лихейн

Заглавие: Сянка в дъжда

Преводач: Наташа Янчева

Година на превод: 2003

Език, от който е преведено: английски

Издание: второ (грешно указано първо)

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Ропринт ЕАД

Коректор: Гергана Драйчева

ISBN: 978-954-399-077-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8068>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.